

Tổ Sẻ Khiến Cậu Yêu Tổ

Contents

Tổ Sẻ Khiến Cậu Yêu Tổ	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	7
4. Chương 4	9
5. Chương 5	12
6. Chương 6	14
7. Chương 7	17
8. Chương 8	19
9. Chương 9	22
10. Chương 10	24
11. Chương 11	26
12. Chương 12	28
13. Chương 13	31
14. Chương 14	35
15. Chương 15	38
16. Chương 16	40
17. Chương 17	43
18. Chương 18	46
19. Chương 19	48
20. Chương 20	51
21. Chương 21	54
22. Chương 22	57
23. Chương 23	60
24. Chương 24	64
25. Chương 25	66
26. Chương 26	70
27. Chương 27	74
28. Chương 28	78
29. Chương 29	82
30. Chương 30	86
31. Chương 31	88
32. Chương 32	93
33. Chương 33	97
34. Chương 34	104
35. Chương 35	105
36. Chương 36	109

Tổ Sẻ Khiến Cậu Yêu Tổ

Giới thiệu

Lớp 12 rồi, thỉnh thoảng nó lại nhớ lại những kỉ niệm cũ năm lớp 10. Nó nhớ năm đó, một nụ cười -

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/to-se-khien-cau-yeu-to>

1. Chương 1

Lớp 12 rồi, thỉnh thoảng nó lại nhớ lại những kỉ niệm cũ năm lớp 10. Nó nhớ năm đó, một nụ cười - một nụ cười tỏa nắng đã làm con tim nó rung động.

Nó sinh năm 95, như bao đứa bạn khác, nó đăng kí thi vào trường THPT Chuyên năm 2009. Suốt cả kì nghỉ hè, nó đã học tập rất chăm chỉ để mong sao đạt được kết quả cao trong kì thi.

Ngày thông báo kết quả thi, nó lo lắng và bồn chồn, nó tự nhủ không biết mình có đỗ vào trường không nữa. Nó chờ đợi từng giây, từng phút, và rồi khi nhận được kết quả, nó gần như đã hét lên vì sung sướng: Nó đã đỗ trường chuyên rồi. Quả không phụ lòng mong mỏi, nó phi như bay về nhà và khoe với mẹ nó, người luôn động viên, quan tâm, chăm sóc nó trong đợt thi cử vừa qua:

- Mẹ ơi, con đỗ rồi, con đỗ rồi.

Nó nhảy tưng tưng khắp nhà, tay cầm tờ giấy vung vẩy cho bố mẹ, cho anh nó xem.

- Anh trước cũng học trường đấy, mày vào trường rồi thì phải cố mà học, nhớ chưa.

- Còn lâu mới bắt đầu học mà anh.

- Tao học qua trước mày nên tao biết, cứ làm theo lời tao đi, không thừa đâu.

Mặc kệ lời nói của anh mình, nó lên phòng, bật máy và viết ngay một status: "Đỗ rồi, đỗ trường chuyên rồi, vui quá ^^"

Chỉ một lát sau, hàng loạt đứa bạn của nó vào like và cmt hỏi han tình hình. Nó vui quá, chỉ biết cmt hình mặt cười suốt thôi.

Đêm đó, nằm cạnh thằng anh mà nó cứ thao thức không ngủ được. Cũng phải thôi, nó mới 15 16 tuổi thôi mà, ban đầu nó nghe nói đỗ vào trường chuyên là rất khó, giờ nó đã thi đỗ, cảm thấy phấn khích là điều đương nhiên.

Cựa quậy một hồi thì nó làm thằng anh nó tỉnh giấc:

- Sao không ngủ đi, quậy gì lắm thế?

- Em không ngủ được.

- Mày lắm chuyện quá, chỉ là thi đỗ vào trường thôi mà sao phải ghê gớm thế?

Trước anh thi đỗ cũng chả làm như mày đâu.

- Anh kể về kỉ niệm của anh hồi đó đi.

- Xem nào, cũng mấy năm trôi qua rồi, không biết còn nhớ gì nữa không.

Anh nó blah...blah một hồi, sau đó chốt một câu :

- Vào trường đó nhiều gái xinh lắm, mày vào đó chưa biết chừng lại kiếm được bạn gái đấy.

- Em mới lớp 10 thôi, còn phải lo học, chứ ai như anh đâu.

- Haha. Để tao xem mày có thực hiện được không. Con trai chứ không phải thứ gì sắt đá, đến tuổi trưởng thành thì khác phải yêu thôi.

2 anh em nói chuyện suốt cả đêm , phải đến tận 3h, khi anh nó bắt ngủ nó mới chịu ngủ. Bất giác nó nghĩ đến chữ " Yêu " mà lúc này anh nó nói, vào trường mới liệu nó có biết " yêu " không nhỉ? Đối với một thằng suốt ngày cắm đầu vào sách vở từ nhỏ như nó thì có lẽ " yêu " là một khái niệm không tưởng.

Mãi nghĩ, nó nhắm mắt ngủ từ lúc nào không hay.

Sắp đến ngày tựu trường, cái ngày mà nó mong chờ nhất.

Trước khi khai giảng, nó được thông báo cả trường phải đến tổng vệ sinh. Buổi sáng hôm đó, nó quần short - áo thun lên trường.

- Mày ăn mặc như này lên trường hả? (anh nó kêu ca)

- Có sao đâu anh, trời nóng quá à.

- Tao chỉ lo lúc mày lên trường lại không có ai ăn mặc giống mày thôi.

- Xì, không sao.

Nó bỏ ngoài tai lời khuyên của anh nó, phi xe điện lên trường. Trong lòng nó phơi phới niềm vui, bạn mới , thầy cô mới, trường mới, nó vui giống như một đứa trẻ thích thú được tặng đồ chơi vậy.

Ấn tượng đầu tiên của nó khi bước vào trường là chiếc cổng trường : " Trường THPT Chuyên ", kế bên đó là chứng chỉ đạt chuẩn quốc gia của nhà trường.

- Làm gì mà đứng ngơ ra thế, vào trường thôi.

Nó quay đầu lại, thằng Tuấn, bạn thân của nó từ thời cấp 2 .

- Đâu, tao đang quan sát tổng thể trường thôi mà.

- Xời, có gì xem sau, giờ lên lớp đã.

Nó và Tuấn đều thi đỗ vào lớp 10A. Bỡ ngỡ trong từng bước đi, nó và Tuấn từ từ lên lớp.

2 thằng bạn kéo nhau xuống cuối lớp ngồi. Cũng phải thôi, mới vào đứa nào cũng lạ lẫm mà.

Ngồi được một lát thì cô giáo lên lớp và thông báo với lớp :

- Chào cả lớp. Đầu tiên cô xin chúc mừng các em đã vượt qua kì thi khó khăn để vào được trường. Cô xin tự giới thiệu, cô là Nga, cô sẽ là giáo viên chủ nhiệm của lớp ta trong năm nay. À mà đầu tiên chúng ta nên giới thiệu về bản thân mình chút nhỉ. Nào, mời em.

Cô chỉ ngay đứa đầu bàn, cứ thế, từng đứa, từng đứa đứng lên giới thiệu về mình. Đến lượt nó, ban đầu nó cũng hơi run, tuy nhiên về sau cũng bình tĩnh trở lại, nó đồng dục nói :

- Thưa cô, em tên là T, sở thích của em là chơi thể thao, game online và một số hoạt động khác.

- Tốt lắm, mời T ngồi xuống. Bạn kế tiếp nào.

Sau khi thằng Tuấn giới thiệu xong, nó kéo xuống và thì thầm :

- Trời ạ. Tao cứ tưởng là khó khăn lắm chứ.

- Mày chỉ được cái giới thiệu thôi.

- Thì tại thằng anh tao bảo là màn chào hỏi này căng nhất mà.

- Mà bị anh mày lừa rồi.

Nó ngăn người ra, trời ạ, hóa ra nó bị anh nó trêu mà không biết.

- Thôi, đừng suy nghĩ nhiều nữa, xuống sân trường tập trung nghe phổ biến nội dung lao động đi.

Lúc này nó mới nhận ra sự sai lầm của mình.

Tuy trời có nóng nhưng cả trường không ai là quần short - áo thun như nó cả, thành ra nó thấy ngại kinh khủng. Giờ nó bắt đầu thấy ăn năn khi không nghe lời khuyên của anh nó.

- Ê. Tao xuống cuối ngồi, mày che cho tao nhé.

- Dở người thật, thôi mày ngồi cho yên đi, không khéo lại bị bắt lên thì khổ.

Suốt cả quãng thời gian ngồi ở sân trường, nó cứ ngồi rục cả người xuống vì lo sợ. Híc, mồ hôi nó cứ túa ra ... Nó quay mắt nhìn khắp một lượt các dãy học sinh ngồi quanh mình. Bất chợt, ánh mắt của nó dừng lại ở một bạn gái - nó không hiểu sao bạn gái đó lại thu hút sự chú ý của mình. Nó đưa tay khều thằng bạn :

- Ê. Tuấn, mày có biết đứa kia là ai không? (Chỉ chỉ)

- À. Đây là Linh Nhi, hoa khôi của lớp 10B đó, mày không biết hả?

- Mẹ sư mày, vừa vào thì biết cái gì?

- Thông tin kém quá, Nhi nổi tiếng là xinh đẹp từ lúc lớp 9 rồi. Mà sao tự nhiên mày hỏi thế?

Mặc kệ lời nói của thằng bạn, nó quay sang mãi mê ngắm nhìn Nhi. Nhi trông cao ráo và đầy nữ tính, mái tóc dài được làm xoăn một cách cẩn thận, đôi môi và đôi má ửng hồng vì ánh nắng. Đôi mắt nhìn sao mà xa xăm và sâu thẳm quá, nó không dám nhìn chăm chăm vì sợ Nhi sẽ phát hiện.

Mà dường như linh tính của người con gái cũng đã mách bảo cho Nhi biết, Nhi quay người xem kẻ nào " to gan " dám chiêm ngưỡng sắc đẹp của mình. Ánh mắt của nó và Nhi chạm nhau, chỉ một tích tắc nhưng cũng đủ làm nó giật mình. Vội vàng quay đi thật nhanh, nó như trở lại hiện thực.

- Hú hồn (Nó tự nói)

- Cái gì mà hú hồn?

- À không, không có gì .

- Mày như thằng dở vậy. Có bị sao không thế?

- Tao ổn mà. Thôi mày quay lên đi.

- Còn gì nữa đâu, này giờ phân công lao động xong hết rồi, giờ chỉ việc đi lấy đồ rồi lao động thôi.

- Thế à? Đi thôi.

Nó cố gắng lẩn đi thật nhanh, nó không dám quay đầu nhìn lại.

Tại sao nó lại cảm thấy hồi hộp thế nhỉ? Tim nó cứ đập một cách loạn xạ khi thấy ánh mắt đó. Nó không thể giải thích nổi... Liệu đây có phải thứ tình yêu mà anh mình nhắc đến không nhỉ??

Híc, cả buổi lao động mà mọi người cứ nhìn nó như người ngoài hành tinh vậy, tuy mặc bộ này có vẻ thoải mái nhưng mà quả thực là nó không chịu được mấy ánh mắt soi mói như vậy

Buổi trưa, nó về nhà và đem thắc mắc này hỏi anh nó. Anh nó phá lên cười haha và nói :

- Mày xàm quá, mới chỉ có nhìn sơ qua ánh mắt mà đã nói là thích nó rồi hả?

- Em không biết mới hỏi anh mà.

- Mày cứ từ từ thôi, yêu và thích là 2 khái niệm hoàn toàn khác nhau đấy. Cứ để mọi việc tiến triển từ từ thôi.

Nghe lời anh nó, nó thôi không nghĩ đến hình bóng đó nữa, tuy nhiên, buổi tối - trong giấc mơ của mình, nó lại mơ thấy người con gái đó... Kể từ đó, cuộc sống của nó thay đổi một cách nhanh chóng.

2. Chương 2

Hôm khai giảng, nó dậy rõ sớm và chuẩn bị quần áo chỉnh tề.

- Dậy sớm thế này?

- Hôm nay khai giảng mà anh.

- Anh này mấy năm trước cũng chẳng như này đâu, cứ bình thản đi, trường bảo 7h30 có mặt nhưng đi từ 8h là vừa.

- Mà sao anh chưa xuống trường thế?

- 2 hôm nữa xuống.

Nó định nói với anh cái gì đó nhưng mà lại thôi. Đi từ từ xuống nhà, mẹ nó đang nấu bữa sáng cho gia đình :

- Sao dậy sớm thế con.

- Khai giảng mà mẹ.

- Ăn sáng đã nhé, mẹ lấy bánh cho.

- Vâng ạ.

Nó ngồi xuống bàn, gặm miếng bánh mì với li sữa mẹ pha cho. Tự nhiên nó nhớ lại mấy hôm trước, ngày mà nó chạm phải ánh mắt đó, ngày mà nó cảm thấy xấu hổ vì ăn mặc khác lũ bạn... Bất chợt nó phì cười vì những sự việc đó.

Ăn sáng xong vừa đúng 7h30. Nó đi xe lên trường, ngoài đường đầy học sinh. Nó bắt đầu thấy sai lầm khi chọn giờ này để đi, tắc đường quá

Loay hoay một hồi thì cũng thoát được khỏi chỗ đông đúc đó, nó nhanh chóng phóng lên trường. May quá, vẫn kịp giờ tựu trường.

Chạy vào hàng, vừa kéo ghế ngồi vừa thở hổn hển :

- Sao đến trễ vậy? (thằng Tuấn hỏi)

- Tao bị kẹt xe . Híc, nhọ thật

Nó vẫn chọn vị trí ở cuối hàng, cái vị trí thuận lợi nhất để ngắm nhìn Nhi. Mà may mắn cho nó là Nhi vẫn ngồi ở vị trí cũ, thế là nó lại có cơ hội để mà trố tài quan sát rồi. Đôi mắt nó cứ vài giây lại liếc sang nhìn Nhi, nhiều lúc nó nghĩ nếu bị phát hiện thì chắc là què lắm.

Hôm nay là Khai giảng nên Nhi có trang điểm qua chút đỉnh, có lẽ vậy. Lớp 10B có rất nhiều bạn xinh, vậy tại sao chỉ có mỗi Nhi là thu hút nó??

Thình thoảng lén nhìn Nhi, nó lại tự nhủ : Giá như mình được ngồi cạnh Nhi nhỉ? Lúc đó nó thật ngốc nghếch, chỉ biết ước giá như mà thôi.

Một đứa con trai mới lớn đang đứng trước những rung động đầu đời. Nó muốn nói ra lòng mình nhưng dường như điều đó là không thể.

Khi buổi tựu trường kết thúc, nó lủi thủi đi về lớp mà không quên ôm theo nỗi tương tư theo mình.

- Sao dạo này nhìn cứ lạ lạ thế?

- Tao, chắc là tao bị cảm rồi.
- Cảm cái gì?
- Thì cảm cái kia kia.. (Nó chỉ vào Nhi)
- Haha. Thằng này, tao cứ tưởng mày bị sao chứ, hóa ra việc này thì bình thường thôi. Con trai ai chả thế.
- Tao quyết định rồi, tao sẽ nói ra lòng mình.
- Cái gì?? Tao có nghe nhầm không?
- Không. Tao nói thật đấy.

Thằng Tuấn cứ tưởng nó đùa nên nó chỉ cười cười rồi bỏ vào lớp. Nó đứng một mình ngoài cửa, chợt một nguồn xúc cảm mãnh liệt dâng lên. Nó chạy đi sang lớp 10B. Không biết đã bao lần nó chạy sang rồi lại chạy về giữa 2 lớp 10A - 10B.

Cứ mỗi lần đến cửa là nó lại cảm thấy nhụt chí, nó thấy sợ.

Chờ mãi thì nó cũng tìm thấy được cơ hội của mình. Cuối giờ, Nhi bước ra khỏi lớp một mình (Thật là may mắn)

Quyết tâm không bỏ lỡ cơ hội, nó chạy theo, tuy nhiên nó lại không dám chặn mặt Nhi mà nói mà cứ đi sau một cách từ từ, chậm rãi.

Nhi dường như cũng biết là có người đi sau mình, đã thế lại là một đứa con trai nữa chứ.. Nó cứ đi sau Nhi như vậy, có lẽ do chịu hết nổi nên Nhi quay lại nói với nó :

- Cậu làm gì mà cứ lèo đèo theo tớ như cái đuôi vậy?
- Tớ... tớ (Nó giật mình và thấy hồi hộp)
- Cậu nói đi chứ? Con trai mà cứ bám theo con gái là bất lịch sự lắm.
- Tớ rất thích Nhi.

Lúc đó, sau khi nói xong câu đó nó không còn dám nghĩ gì hết. Nó nín thở chờ đợi câu trả lời từ Nhi. (Nhớ lại lúc đó , nó không hiểu tại sao lại có thể nói như vậy, 2 đứa còn chưa biết nhau là ai mà nó đã dám nói như vậy)

- Hả? Cậu nói cái gì? Cậu thích tớ hả?
 - Ừ. (Nó lí nhí)
 - Haha . Xin lỗi , chứ tớ còn chưa biết cậu là ai. Làm sao mà có thể thích cậu được.
 - Nhưng tớ thích cậu.
 - Thôi, tớ không muốn phí thời gian nữa. Tóm lại là tớ không thích cậu . Ok? (Nhi quay lưng bỏ đi)
- Nó ngẩn người nhìn theo Nhi, rồi như chợt sức nhớ ra điều gì đó, nó đuổi theo và nói :
- Tớ sẽ khiến cậu yêu tớ. Thật đấy.
 - Haha. Được, tớ sẽ xem cậu làm như nào. Thế nhé, tớ về đây.

Giờ nó lớn rồi, nhớ lại lúc đó, nó thấy mình thật liều lĩnh, nó thậm chí cười vì sự ngây ngô của mình lúc đó.

Cũng chính nhờ câu nói của Nhi đã làm nó quyết tâm thêm. Từ đó, hàng loạt kế hoạch được nó và thằng bạn đề ra để chinh phục trái tim Nhi..

3. Chương 3

Lần đầu tiên cầm "cửa" đi cửa gái, nó cảm thấy rất bối rối và không biết phải bắt đầu từ đâu. Chính vì vậy, nó tìm đến sự giúp đỡ của thằng Tuấn và anh nó.

Cắm đầu vào sách vở từ nhỏ, vì thế kinh nghiệm yêu đương nó hoàn toàn không có một chút gì.

Đầu tiên, nó nói với thằng Tuấn, thằng bạn thân thiết của nó :

- Tao nghĩ là tao thích Nhi mất rồi.
- Lúc trước tao tưởng mày đùa, hóa ra mày chơi thật hả
- Nghiêm túc luôn. Mày có kinh nghiệm gì chia sẻ cho tao với.
- Tao cũng đang F.A , có khác gì mày đâu. Mà nếu mày muốn thì tao cũng có một số chiêu để bảo ày. Đây nè, bây giờ mày phải tìm cách có được số điện thoại của Nhi. Việc này mày làm được không?
- Ok. Được, sau đó thì như nào.
- Mày chơi bài khủng bố tin nhắn cho tao, mỗi ngày , sáng tối đều nhắn tin cho nó.
- Hả? Ngày nào cũng nhắn á? Thế thì tao lấy đâu ra tiền đây ==
- ~~ Cái đó sao tao biết được, nói chung mày muốn tán đổ Nhi thì phải mất nhiều công sức đấy. Tao thấy cũng có khá nhiều đứa để mắt đến Nhi lắm.
- Mà nếu nhắn tin thì nhắn như nào mày (Nó ngây ngô hỏi)
- Trời ạ. Mày thích nhắn gì thì nhắn chứ, sao lại hỏi lại tao thế.

Lần đầu tiên nó tán gái mà, cái gì cũng còn rất bỡ ngỡ, cái gì cũng thấy mới mẻ, lạ lẫm

Lên lớp, nó tìm mọi cách để có được số điện thoại của Nhi. Cơ mà nó hỏi đứa nào cũng bảo không có là sao? , không nản chí, nó tiếp tục sang lớp B tìm. May sao, nó có con bạn học từ cấp 2 ở lớp đó nên đã lấy được số. Hằng, cô bạn cấp 2 hỏi nó :

- Ủa? Sao tự nhiên T lấy số Nhi làm gì?
- À. T đang có dự định bí mật.
- Xí. Làm như người ta không biết vậy, thích Nhi rồi phải không (Nhỏ nhìn nó với ánh mắt tinh nghịch, đầy nghi ngờ)

Nó đỏ mặt, ngượng ngùng khi bị hỏi như vậy :

- Đừng ngại, T thích Nhi thì tớ sẵn sàng ủng hộ thôi, mà này, có cần tớ làm nội gián cho không thế (Nhỏ nháy mắt)
- Nó mừng rỡ, còn gì tốt hơn thế chứ :
- Được, cố giúp tớ nhé. Hehe
- Đúng là đang yêu có khác. Thôi được rồi, tớ vào lớp đây.
- Ừ. Mà này, có tin gì nhớ báo cho tớ ngay nhé. (Nó gọi với theo)

Trở về lớp, nó cảm thấy rất vui vì đã có được số của Nhi. Trong đầu nó bắt đầu tưởng tượng ra viễn cảnh 2 đứa hằng đêm vừa nhắn tin cho nhau vừa cười khúc khích , chỉ cần nghĩ đến thế thôi là nó đã cười tít mắt lại. (Có lẽ nó là đứa hay mộng mơ)

Tối đó, không biết bao nhiêu lần nó đã định ấn nút " Send " rồi lại hủy.

Nó cảm thấy run, mà công nhận nó ngốc thật, chỉ là nhắn tin thôi mà, tại sao lại sợ như vậy.

Đắn đo, suy nghĩ một hồi thì nó cũng quyết định gửi cái tin nhắn đó đi : " Chúc Nhi ngủ ngon " kèm theo đó là icon mặt cười ") "

Nó hồi hộp chờ đợi tin nhắn reply của Nhi, 5' - 10' - .. 30' trôi qua rồi mà sao vẫn không có tin trả lời nhỉ?

Nó vẫn cứ chờ đợi như vậy. Tự nhiên nó cảm thấy lo lắng : Mình làm thế liệu có sai lầm không nhỉ? Làm thế này nhờ Nhi lại càng ghét mình hơn thì sao? ...

Nó vò đầu, bứt tóc rồi nằm xuống giường, tay vẫn cầm con 1280, thỉnh thoảng cứ 1 2 phút nó lại giờ lên xem đã có tin nhắn chưa.

10h30. Nó vẫn ngồi đó, chờ đợi một tin nhắn trả lời.

Thằng anh đi chơi về, lên phòng thấy nó đang ngồi đần người ra thì vào lay vai nó :

- Thằng này, mày bị dở hả? Sao vừa ngồi vừa nhìn chăm chăm vào điện thoại thế?

- Em đang chờ tin nhắn.

- Của ai?

- Của một người con gái. (Nó bắt giác thở dài rồi nói)

Anh nó sờ trán nó rồi nói :

- Mày bị dở rồi chẳng? Mà mày đang yêu hả?

Nó gật đầu.

- Tao không ngờ mày yêu nhanh như vậy đấy, như tao này, đến năm 12 mới biết mùi vị tình yêu, còn mày, nhanh quá. Tình yêu bọ xít

- Không phải tình yêu bọ xít, đó là tình yêu cực kì trong sáng đó. (Nó gân cổ cãi)

- Thế nó đã nhận lời yêu mày chưa mà mày nói vậy.

- Chưa. Em vẫn đang chờ tin nhắn đây.

- Mày nhắn gì cho nó?

- Em nhắn chúc ngủ ngon thôi.

- Thằng này, ai bày ày cái kế đó? Nhảm quá đi.

- Thế theo anh em phải làm gì.

- Mày muốn nó biết được tình cảm của mày, thì phải nên thể hiện bằng hành động chứ không phải bằng cái điện thoại này. Hãy chứng minh cho nó là mày yêu nó đi.

Nó kiên nhẫn ngồi nghe những lời thuyết giảng về tình yêu của anh nó. Nếu như trước đây thì nó đã chán ngán mà bỏ đi ngủ, tuy nhiên, bây giờ nó lại rất muốn nghe anh nó nói. Nó thực sự muốn cho Nhi thấy nó yêu Nhi như nào, nó muốn thực hiện lời nói đó : " Tổ sẽ khiến cậu yêu tổ " mà nó đã nói trước đây.

Mặc dù theo ý kiến của anh nó là nó không nên nhắn tin nữa, nhưng nó vẫn cứ tiếp tục, đều đặn hằng ngày. Nó làm việc đó như một thói quen, không biết bao giờ có câu trả lời, nhưng nó vẫn tình nguyện làm như vậy. Đơn giản là vì nó thích như thế.

Nó bắt đầu tìm hiểu những sở thích, thói quen của Nhi.

Bạn bè xung quanh, đứa ủng hộ cũng có, đứa bảo nó trào cao cũng có. Nó mặc kệ, nó không quan tâm, giờ đây trong tim nó chỉ có hình bóng đó.

Nhắn tin suốt một tháng, không hề có tin trả lời .Nó không nản chí, nó tin rằng rồi một ngày nào đó, nó sẽ được đền đáp những công sức mà nó bỏ ra.

Nó nhớ lại lời anh nó : " Đẹp trai không bằng chai mặt , mày cứ bám đuôi nó mỗi ngày xem, thế nào cũng có kết quả cho xem. "

Quyết tâm chai mặt, hằng ngày sau giờ tan học, nó cứ lèo đèo theo sau Nhi.

- Sao ngày nào cậu cũng đi theo tớ thế? Không biết chán hả.

- Haha. Tình cờ quá nhỉ.
- Làm gì có kiểu suốt ngày tình cờ như vậy. Híc.
- Tớ đã nói rồi, tớ sẽ khiến cậu yêu tớ mà.
- Trời ạ. Khổ quá, làm như này chỉ khiến người ta ghét thêm thôi chứ yêu ở đâu ra.

Nó ngây ngô nói lại :

- Thế mà anh tớ lại nói cách này có hiệu quả.

Bất chợt, Nhi mỉm cười nhìn nó và nói :

- Cậu đúng là ngốc nghếch.

Nụ cười đó, nó đã được nhìn thấy một lần, vẫn giống như lần trước.

Nó thẫn thờ vì nụ cười đó.

Nó cảm thấy thích thú mỗi khi đứng im lặng nhìn từ xa, từ góc khuất của dãy hành lang dài, lướt ngang qua ô cửa lớp và giật mình quay vội đi khi bị Nhi bắt gặp .

Yêu đơn phương không phải là không có ích. Nó cảm thấy thoải mái khi được yêu đơn phương như vậy.

Đôi khi , nó lại làm những việc ngớ ngẩn một mình, kiểu như bói tên, bói mặt cho tới đủ thứ kiểu bói nốt ruồi, bói tóc hay bói... lưỡi. Tất cả chỉ để xem hai người có phải là được trời sinh dành cho nhau không. Nếu như quả bói tốt thì lòng hỉ hả. Nếu kết quả không như mong đợi thì lại xởi ởi, chẳng tin nổi vào bói toán, rồi lúc sau lại lụi cụi đi sưu tầm kiểu bói khác đáng tin tưởng hơn.

Trước đây, khi nó chưa thích ai thì căn phòng nó bừa bộn và lộn xộn như bãi chiến trường (theo như lời mẹ nó nhận xét) . Còn giờ đây, khi thích Nhi, nó có cả tỉ động lực để thay đổi bản thân và có rất nhiều mưu mẹo giữa để tìm cách rút ngắn khoảng cách với người mình thích

4. Chương 4

Từ lúc cảm nắng Nhi, nó quan tâm đến mọi chuyện lớn , nhỏ của Nhi. (Hầu hết thông tin nó có được là nhờ nhờ Hằng, bạn nó cung cấp ^^)

Nó bám theo Nhi như hình với bóng, Nhi đi học thêm, nó cũng đi theo, tan học về, nó cũng bám theo...

Lắm lúc đi trong trường, thấy nó đi cùng Nhi, mọi người cứ bàn tán :

- 2 đứa này yêu nhau hả?
- Sao lại người đi trước người đi sau thế nhỉ?
- Thằng đó ngày nào cũng bám theo con Nhi hết á.

Hàng loạt lời nói phát ra, tuy nhiên, nó không để tâm gì cả.

Nó muốn làm khoảng cách giữa nó và Nhi gần hơn nhưng mãi vẫn chưa có cơ hội. Nó không vội vàng, nó biết rằng rồi sẽ có ngày cơ hội - thần may mắn sẽ mỉm cười với nó.

Dịp may đến với nó thật đúng lúc.

Ngày hôm đó, sau khi kết thúc buổi học thêm vào lúc 8h tối. Nó xách cặp chạy đi ra, không may đúng lúc đó thì trời đổ mưa rất to. Cũng may mà nó mang theo cái ô dự phòng (Mẹ nó dặn thời tiết lúc này mưa bất thường, cứ mang theo ô cho chắc)

Tay cầm chiếc ô 7 màu sắc sỡ, nó mở ô và quay quay dưới trời mưa. Nó thích như vậy , vì từ bé nó đã có ấn tượng với những cơn mưa.

Đang định xách cặp về nhà thì nó chợt thấy một bóng dáng quen thuộc đứng ở phía cửa, đang ngửa mặt lên trời và lấy tay nghịch những giọt mưa đang rơi xuống với vẻ rất thích thú.

Nó cứ tưởng Nhi đã về trước rồi chứ. Đây quả là thời điểm tuyệt vời mà nó không thể bỏ qua được, chỉ có nó với Nhi thôi mà.

Nó tiến tới cạnh Nhi và nói :

- Nhi chưa về hả?
- Tớ không có ô nên đứng đây chờ mưa tạnh rồi về.
- Nghịch mưa thế dễ bị cảm lạnh lắm đấy.
- Không sao, từ nhỏ tớ đã thích như vậy rồi, cảm giác những hạt mưa rơi vào tay mình thật tuyệt.

Nhi hồn nhiên nghịch những giọt nước mưa mà không biết rằng ngay cạnh đó, một thằng con trai đang lặng yên ngắm nhìn mình.

Đứng cạnh Nhi một hồi, nó lấy hết can đảm của mình và nói :

- Hay là để tớ đưa cậu về nhé?
- Cái gì? Đưa tớ về á?
- Ủ. Tất nhiên rồi.

Nhi nhú mày suy nghĩ vài giây rồi nói :

- Cũng được, nhưng mà tớ nghĩ cái ô này không đủ cho 2 đứa đâu.
- Yên tâm, đủ mà. Nhi vào đi. (Nó giơ cái ô ra phía Nhi đứng)

Nhi bước vào ô và đi cạnh nó.

Suốt cả quãng đường đi, nó và Nhi không nói một lời nào. Tâm trạng của nó lúc này đang rất hỗn loạn, nó cảm thấy rất vui khi được đi cạnh Nhi. Đây là lần đầu tiên nó được đứng cạnh một người con gái gần như vậy.

Nó chợt nghĩ, giờ đây nó và Nhi nhìn rất giống một đôi đang yêu nhau, chao ôi, cái cảnh bạn trai cầm ô che cho bạn gái dưới trời mưa tâm tã mới đẹp làm sao. Nó rất muốn được chính thức làm bạn trai của Nhi, tuy nhiên, điều đó có lẽ còn xa vời lắm.

Cái ô không đủ to để che hết 2 người, nó chịu hi sinh ướt mình để che cho Nhi không bị ướt. Nhi dường như cũng nhận ra điều đó :

- Đừng làm thế. Hãy cứ che ình đi.
- Không. Tớ làm thế thì cậu sẽ ướt mất.

Chỉ 2 câu nói, và rồi 2 đứa lại chìm vào im lặng.

Giữa màn mưa, 2 người cứ bước đi. Bên ngoài thì lạnh thật đấy, nhưng trong tim nó thì cảm thấy vô cùng ấm áp.

Hóa ra nhà Nhi rất gần nhà nó, nhà nó ở đầu ngõ, còn nhà Nhi thì ở phía trong ngõ. (Trời ạ, thế mà bao lâu nay nó không biết. Có lẽ là do nó suốt ngày cắm đầu vào học nên không có thời gian quan sát cuộc sống xung quanh nữa.)

Đưa Nhi về trước cửa, nó đứng ở đó một lúc như muốn khắc sâu vào tâm trí nó hình ảnh về ngôi nhà mà Nhi đang ở :

- Về đi chứ, cậu còn làm gì nữa.
- Ủ. Mình về đây.
- À. Từ từ đã.

- Gì thế?

- Cảm ơn vì đã đưa tớ về nhà nhé. Hi.

- Chuyện nhỏ thôi mà. Tớ về đây

Chào tạm biệt Nhi, nó quay trở về nhà. Nó không dám nói cho Nhi biết là nhà 2 đứa gần nhau, sợ lúc đi học Nhi tìm cách tránh mặt nó thì khổ.

- Trời ạ, thằng này, mày làm gì mà mưa ướt hết người rồi? (Thằng anh hỏi tôi)

- Em có ướt hết đâu, chỉ bị phía bên trái thôi mà, anh nhìn này (Nó vừa nói vừa giơ chỗ bị ướt ra)

- Thôi thôi, tao không cần biết mày ướt ở đâu, mau lên thay quần áo đi.

Nó mò lên phòng, kiểm bộ quần áo khô - sạch sẽ mặc vào. Nó không thấy hối hận khi bị ướt như vậy, nó tự nguyện mà

- Nói thật đi, bị ướt vì gái hả? (Thằng anh tinh ý quá)

- Ủ. Hôm nay em vừa đưa Nhi về nhà.

- Nó chấp nhận ày đưa về, thế là chứng tỏ nó đã dần dần mở lòng với mày rồi đấy. Sẵn sàng chịu ướt để bạn gái không bị mưa, khá lắm.

- Bây giờ em nên làm gì tiếp?

- Tình cảm là phải từ từ, mày càng cố nó càng dễ bị hỏng. Giờ thì mày cứ sống như bình thường đi, khi nào có cơ hội nó khác đến với mày. Như anh mày đây này, thấy không.

- Anh thì có mối tình đẹp rồi, không phải khoe em nữa đâu

- Tao có khoe đâu, tao chỉ muốn lấy ví dụ ày thôi mà.

- Không nói với anh nữa, em đi ăn cơm đây.

Nó cảm thấy GATO với anh nó, ừ, anh nó có một tình yêu đẹp và lãng mạn, còn nó? vẫn chưa có gì cả. Nó cũng là một đứa con trai, vì thế nó cũng muốn được yêu, được chăm sóc người con gái mình yêu chứ.

Những ngày cuối tháng 9 đầu tháng 10, trời vẫn còn khá nóng. Biết rõ Nhi thích ăn kem, nó chủ động mời Nhi đi ăn :

- Nhi ơi, đi ăn kem cùng tớ không?

- Bây giờ hả?

- Ừm. Bây giờ.

- Chờ tớ tí nhé, đi ngay .

Tình yêu đến từ con đường ăn uống - Có lẽ điều này là đúng.

2 đứa ngồi trong quán kem - Nhi ăn kem bạc hà, còn nó, không hiểu sao rất thích ăn kem vị dâu - cái vị mà đáng lẽ con gái mới ăn nhiều.

Đang ăn ngon lành thì nó đột nhiên hắt xì một cái, tự nhiên nó cảm thấy người nóng nóng. Thôi chết rồi, đừng bảo là bị nhiễm lạnh từ vụ dầm mưa lần trước chứ..

- Sao thế? Cậu bị ốm hả?

- Không. Tớ ổn mà.

- Đừng nói dối. Để tớ xem nào. (Nhi đặt bàn tay nhỏ nhắn của mình lên trán tôi. Bàn tay như có phép thần , xoa dịu cơn đau của tôi) Chết. Sao nóng thế này. Có lẽ bị cảm rồi đấy.

Không ngờ Nhi quan tâm nó như vậy, tuy nhiên, nó biết rằng giữa nó với Nhi vẫn chỉ là bạn bè - đúng, vẫn chỉ là mức bạn bè mà thôi. Tuy nhiên, cũng chỉ với hành động đó, Nhi đã làm con tim nó thêm một lần xao xuyến.

- Xin lỗi, tại tớ hôm đó mà cậu bị cảm như này.
 - Đúng. Tớ bị cảm, và cậu là người đã khiến tớ bị như vậy.
 - Để tớ đi mua thuốc nhé.
 - Không. Cảm này không thể chữa bằng thuốc thông thường được, tớ cảm cậu theo một nghĩa khác.
- Nó cố xúc thêm một thìa kem và đưa vào miệng, nó nhắc lại :
- Tớ cảm cậu rồi đấy. Chính xác là như vậy.
 - Nhưng tớ đã nói rồi, tớ không thích cậu mà.
 - Từ từ đã. Hãy nói rõ đi, cậu không thích tớ hay là chưa sẵn sàng mở lòng mình để đón nhận tớ?
 - Tớ...
 - Hãy thử một lần nhé. Cậu có thể mở cánh cửa, dù chỉ là một khe hẹp nhỏ, tớ vẫn có thể len lỏi vào trái tim cậu.
- Buổi chiều đó, nó đã cảm nhận được một chút tình cảm của Nhi. Người ta bảo nước chảy đá mòn mà, nó đã kiên trì nhắn tin suốt cả tháng trời mà không hề có một hồi âm, nó tình nguyện hứng mưa thay cho Nhi, nó tìm hiểu mọi sở thích của Nhi để có thể làm vui lòng cô bạn đó... Nó quyết thay đổi, đúng, thay đổi chỉ vì Nhi mà thôi.

5. Chương 5

Sự việc chiều hôm qua có lẽ đã tác động mạnh đến Nhi. Nhi dần dần cởi mở hơn với nó, 2 đứa đã bắt đầu nhắn tin với nhau. Trong lòng nó, những hi vọng đã bắt đầu chớm nở...

Giờ đây, nó đã bắt đầu quen với việc dậy sớm và gọi cho Nhi đi học :

- Dậy đi học thôi nào, con mèo lười kia.
- Để tớ ngủ thêm chút đi, mới có 6h15 thôi mà.
- Con gái ngủ nướng không hay đâu. Dậy nào, không dậy là tớ sang tận nhà bế dậy đó
- A..a.. tớ dậy ngay đây.
- Có thể chứ. Tớ chờ ở trước ngõ nhé.

Nó lật đật chạy xe ra trước ngõ đứng chờ Nhi. Nó rất thích cảm giác chờ đợi như vậy, bất chợt có một giọng nói vang lên sau nó :

- Chờ tớ lâu chưa. Đi thôi.
- Híc, lâu quá nên tê hết chân rồi nè.
- Xi. Cậu chỉ nói dối là giỏi thôi, lên trường nào.

Được đèo người mình yêu ở đằng sau, nó thấy phấn khích và hạnh diện vô cùng. (Tuy chỉ là tình đơn phương từ phía nó nhưng nó vẫn vui)

Dần dần, nó với Nhi càng ngày càng thân thiết - BFF (Best Friend Forever). Lắm người lầm tưởng nó với Nhi đang yêu nhau . Ừ, đúng là yêu thật, nhưng là từ nó mà thôi.

Mỗi buổi sáng, nó dậy sớm và gửi đến Nhi một tin nhắn cho ngày mới tốt lành. Một ngày của nó bắt đầu bằng niềm vui của cậu.

Mỗi buổi tối, nó đều gửi đến Nhi một tin nhắn ngủ ngon . Một ngày của nó kết thúc bằng sự ngon giấc của cậu.

Nhiều lúc, nó lại tức giận vô cớ chỉ vì mấy lí do nhỏ nhặt như : Nhi không chịu uống thuốc khi ốm, hoặc đơn giản chỉ là quên không đeo khăn quàng cổ khi trời trở lạnh...

Những việc làm đó đã trở thành thói quen của nó.

Nó sẵn sàng ngồi hàng giờ để nghe cậu kể về một bộ phim mà nó xem rồi, hay một câu chuyện mà nó đọc đến gần thuộc và để trầm trồ khen cậu. Vì nó luôn muốn làm Nhi vui, quá đơn giản phải không.

Những ngày không có Nhi ở bên, nó bỗng đứng tự lập hơn, cố gắng hơn trong mọi việc, vì nó muốn Nhi thấy nó mạnh mẽ và nó đã thay đổi như nào.

Bình thường, khi nó hẹn với ai đó, có thể nó sẽ trễ hẹn tầm 5 - 10', căn bản là cái tính nó như vậy. Nhưng mỗi lần hẹn đi chơi với Nhi, nếu mà trễ 5' là nó đã lo cuống cuống lên rồi, ừ, yêu là như vậy đấy, chính nó cũng không lí giải được nữa.

Nó bắt đầu cảm thấy ghen tị khi thấy Nhi nói chuyện với đứa con trai khác (Mặc dù chỉ là nói chuyện xã giao với nhau, nó vẫn ghen)

Nó nhớ lại, có một lần 2 đứa rủ nhau đi xem phim tình cảm. Thể loại này thì con gái rất thích, nó thì không thích mà cũng không ghét phim này. Suốt cả buổi chiếu, Nhi ngồi cạnh mà cứ khóc hoài vì bộ phim cảm động quá, nó thì tuyệt nhiên không rơi giọt lệ nào, chỉ lặng lẽ rút từ trong túi ra một chiếc khăn và đưa cho Nhi :

- Đây. Cầm lấy và lau nước mắt đi. (Những hành động tưởng chừng nhỏ bé nhưng đối với nó , việc đó vô cùng ý nghĩa)

Hoặc lại có lần, con mèo của Nhi đi lạc đâu mấy hôm, Nhi đã khóc, nó sang và dỗ dành Nhi : " Đừng khóc nữa, để tớ phụ tìm con mèo cho, nhé. " Nhìn Nhi khóc, nó rất muốn ôm lấy Nhi vào lòng, tuy nhiên nó không có đủ can đảm để làm việc đó, nó biết giờ đây vẫn chưa phải là thời điểm thích hợp để vượt quá tình bạn.

Nó là con người tham lam, nên nó muốn có Nhi , dù biết Nhi không yêu nó. Tuy nhiên, nó đã đề ra tham vọng : " Sẽ khiến Nhi yêu nó " vì vậy, nó tự nhủ không được thất bại, nhất định là vậy.

Nó hay suy nghĩ vu vơ, nên nó muốn được Nhi ôm chặt, dù biết trái tim Nhi chưa sẵn sàng để đón nhận một thứ gọi là tình yêu.

Mùa đông năm đó, gió lạnh tràn về một cách đột ngột. Nó mặc bộ đồ rộng thùng thình y như sumo lên trường , kèm theo đó là chiếc khăn quàng nâu ở cổ.

Như thường lệ, nó đợi Nhi ở đầu ngõ để 2 đứa cùng đi học. Tuy nhiên, ngay khi Nhi vừa xuất hiện, nó chợt thấy Nhi thiếu cái gì đó :

- Nhi, sao lại mặc như thế , cảm lạnh mất .

- Không sao đâu, tớ thấy ấm mà.

Nó vội vàng chạy lại và nói :

- Ấm cái gì mà ấm, con gái mà, yếu lắm.

Nói rồi nó tháo cái khăn quàng ở cổ ra và quàng vào cổ Nhi, nó còn cẩn thận chỉnh lại khăn cho ngay ngắn.

Giờ đây thì nó đã yên tâm để đưa Nhi lên trường rồi, chiếc khăn sẽ giữ ấm cho Nhi, cũng giống như tình cảm của nó, luôn luôn hướng về Nhi dù ở bất cứ đâu.

- Cho tớ cầm về luôn nhé. (Nhi nói)

- Hả? Cầm cái gì cơ?

- Chiếc khăn.

Nó có nghe nhầm không? Nhi muốn chiếc khăn của mình ư

- Được chứ. Nhưng với một điều kiện.

- Điều kiện gì.

- Ngày nào cũng phải đeo để giữ ấm , nhớ chưa.

- Hihi. Tớ nhớ rồi.

Một cảm giác ấm áp lướt qua trong lòng nó.

Nó với Nhi rất hợp nhau, từ gu thưởng thức âm nhạc đến khả năng chém gió siêu việt.

Cả 2 đều thích nghe nhạc US - UK, thích nuôi mèo và đặc biệt là cái tính hay ăn vạ. Mỗi khi có chuyện gì không vừa ý , 2 đứa giận nhau là y như rằng 1 trong 2 đứa lặn ra ăn vạ, lúc thì là nó, lúc thì là Nhi.

Mà công nhận, những lúc như vậy, không ai bảo ai, tự người kia khác đến làm hòa , và rồi 2 đứa lại thân như ban đầu

Về khoản chém gió thì 2 đứa hợp gu nhau thôi rồi, nó có thể ” tám ” với Nhi cả buổi chiều mà không thấy chán...

Tuy nhiên, mỗi khi nó đề cập đến chuyện tình cảm thì Nhi lại tìm cách lảng tránh sang chủ đề khác. Ủ, nó biết mà, nó biết Nhi chưa sẵn sàng mà, không sao, nó sẽ đợi, nhất định nó sẽ đợi.

6. Chương 6

Đơn phương - Nó vẫn sắp xếp thời gian của mình một cách khoa học vì nó không muốn tình yêu ảnh hưởng đến học hành, nó mới lớp 10 mà .

Vào những ngày cuối tuần thì nó và Nhi thường hay đi chơi với nhau, khi thì xem phim, khi thì đi ăn , hoặc đơn giản chỉ là đi dạo khắp phố phường. Đó là những giây phút êm đềm và hạnh phúc nhất đối với nó.

Mùa đông tràn về mang theo sự lạnh giá len lỏi vào khắp mọi ngóc ngách của cuộc sống. Nó vừa đèo Nhi đi học vừa xuýt xoa kêu :

- Híc, lạnh quá. Tớ ghét mùa đông.

- Tại sao lại ghét? Tớ thấy mùa đông rất thú vị mà.

- Mùa đông mặc bao nhiêu áo cũng không thấy ấm còn mùa hè thì chỉ cần cởi phăng áo , ở trần là ok rồi.

- Cậu là con trai thì như thế, chứ tớ làm sao mà thể được. Với tớ, mùa đông có lẽ là mùa đẹp nhất.

- Tại sao thế?

- Ủ. Vì mùa đông là thời điểm sinh nhật tớ mà ^^.

- Ủa. Sao bây giờ mới nói, bao giờ tổ chức thế , để tớ còn biết mua quà.

- 11/12. Mà không cần quà cáp gì đâu . Hi.

- Sao lại thế, đã sinh nhật là phải có quà chúc mừng chứ. Chờ tớ nhé, nhất định tớ sẽ có bất ngờ cho cậu.

Thế là nguyên cả chiều hôm đó , nó lượn khắp các cửa hàng bán quà sinh nhật và các siêu thị của thành phố để chọn món quà ưng ý.

Nó cảm thấy rất vui khi làm việc đó, ừ, lúc đó nó mới có lớp 10 mà. Nó đang ở độ tuổi chuyển tiếp nên tâm lý rất dễ bị dao động và khó kiểm soát.

Nó tỉ mỉ quan sát các món quà tặng mà anh bán hàng tư vấn :

- Em mua quà tặng bạn gái hả.

- À. Cũng không hẳn là bạn gái, chỉ là bạn bình thường thôi ạ.

- Haha. Nhìn em là anh biết em đang thích cô gái đó rồi , phải không. Chứ làm sao mà một đứa con trai có thể nhìn chăm chú các món quà tặng hàng giờ được , đã thế lại muốn anh đổi đi đổi lại nữa chứ.

Nó ngại ngùng vì để anh ấy biết được việc đó.

- Ngại gì em. Xem nào, anh đã từng trải qua giai đoạn giống em nên anh biết. Mua quà tặng bạn gái thì tốt nhất là đồ handmade, đảm bảo bạn gái sẽ có ấn tượng rất tốt với em. Anh nói thật đấy.

- Thế em nên làm gì được anh.

- Ừm. Trước anh có đan tặng bạn gái anh chiếc khăn, kèm theo đó là tấm thiệp ghi tình cảm của anh, sau vụ đó bạn gái anh đổ luôn . Haha

- Hả. Đan khăn á anh, cái đó em không biết đâu.

- Không biết thì phải học chứ , để anh giúp cho. Em muốn chiếm được tình cảm của con gái thì không dễ đâu.

Kể từ đó, buổi chiều nào khách hàng vào shop Smile mua đồ đều thấy hình ảnh một đứa con trai đang ngồi đan khăn lặng lẽ ở một góc cửa hàng.

Nó đấy, nó đang đan khăn đấy. Thỉnh thoảng , anh bán hàng có chạy qua chỗ nó xem rồi góp ý về cách đan cho nó :

- Tốt lắm, cứ thế mà phát huy. Từ từ, chỗ này bị lỗi rồi này, em tháo ra đi.

Gì chứ ngày xưa anh đan có đẹp được như em đâu.

Những lời nhận xét tốt từ phía anh làm nó càng thêm ấm lòng và càng quyết tâm hoàn thành cái khăn hơn. Mất hơn 1 tuần nó mới đan xong cái khăn len đó.

- Chà, đã hoàn thành rồi cơ à. Để anh xem nào.

Nó giơ cái khăn len ra trước mặt anh.

- Màu sắc phối hợp rất tốt, quà này đem tặng thì đứa nào cũng đổ

Mà có cần thiệp không em, để anh lấy cho.

- Có , anh chọn hộ em tấm thiệp với.

Một lát sau, anh ấy quay ra với đủ loại thiệp và đủ sắc màu.

- Em chọn đi.

- Xem nào...

Nó nhìn khắp một lượt rồi dừng lại ở tấm thiệp in hình con mèo đang nằm ngủ. Gì chứ nó thích mèo lắm, Nhi cũng thích nữa

Rồi nó tỉ mỉ ngồi viết từng chữ một cách nắn nót : " Chúc mừng sinh nhật Nhi. Hi vọng Nhi sẽ luôn gặp may mắn và vui vẻ trong cuộc sống. ^^ "

Viết xong, nó kí thêm cái chữ kí của mình xuống dưới. Cái chữ kí thì loảng ngoảng như con giun vậy, nhìn mãi không ra chữ gì ^^.

Chuẩn bị xong quà rồi thì nó hồi hộp chờ đến ngày sinh nhật Nhi. Nó đếm ngược từng ngày, từng giờ...

Cuối cùng thì ngày sinh nhật cũng đã tới. Một bữa tiệc nhỏ được tổ chức tại nhà Nhi với sự tham gia của lũ bạn, chủ yếu là từ lớp Nhi, cũng có vài đứa con trai tham gia cùng, mà lũ này nó đoán hầu hết đều theo đuổi Nhi giống nó

Suốt cả bữa tiệc, nó cứ ngồi đó mà không nói lời nào. Món quà nó mua định tặng Nhi vẫn để ở sau ghế, nó vẫn đang chăm chú nhìn vào Nhi - nhân vật chính của buổi tiệc hôm nay. Ngày thường Nhi đã đẹp sẵn, giờ đây qua một vài thao tác trang điểm nhẹ nhàng, Nhi càng trở nên lộng lẫy và cuốn hút hơn bao giờ hết.

” Nhi đẹp quá ”, nó thầm nghĩ.

Nó đang mải chìm trong dòng suy nghĩ riêng tư của nó thì chợt có giọng nói bên tai nó :

- Làm gì mà ngồi thừ ra đây thế, lại kia với bọn tớ nào.

Nhi nói giọng nhỏ nhẹ và cười giống như một thiên thần. Nó khẽ cười và nói :

- Được, đi nào.

Nó nhanh chóng hòa nhập với lũ bạn của Nhi và cảm thấy không còn tế nhị nữa

Bữa tiệc bắt đầu lúc 8h và kết thúc lúc 9h30. Nó ở lại phụ Nhi dọn dẹp cái ” bãi chiến trường ” vừa rồi :

- Về đi, để tớ dọn một mình được rồi.

- Không được, nhiều thứ thế này một mình cậu dọn sao được, để tớ giúp cho.

Không nói gì thêm, nó lặng lẽ gom hết rác vào túi rồi đem ra ngoài vứt vô thùng rác.

Bất chợt, nó nhớ ra món quà vẫn để ở sau ghế, chết, lúc này dọn dẹp có khi Nhi biết rồi cũng nên. Học tốc chạy về, nó đã thấy Nhi đứng ở đó, trong tay đang cầm hộp quà của nó :

- Hihi. Có quà tặng tớ hả, sao lúc này không tặng luôn.

- Tớ... (Nó gãi đầu gãi tai mà không dám nói là do nhút nhát nên không đem tặng luôn ^^ . Tình cảm của nó trong sáng như vậy đấy)

- Đã đem đến tặng là của tớ luôn, không được đòi lại nhé. Hi.

- Tất nhiên rồi.

Nhi bóc hộp quà ra xem và thấy chiếc khăn đỏ, chiếc khăn len mà nó đã mất cả tuần để đan :

- Ôi. Đẹp thế, cậu mua hay tự làm thế?

Tim nó đập thình thịch, tự nhiên không hiểu sao lúc đó nó lại nói :

- À. Tớ mua đấy.

- Tớ thích nó lắm, từ giờ có 2 cái khăn rồi. Hihi

Nhi đeo ngay nó lên cổ, trông cái khăn cực kì phù hợp với Nhi. Nó tần ngần ngắm người con gái đang ở trước mặt nó, chỉ là chiếc khăn thôi mà nó như biến Nhi trở thành con người khác trước ... Quá đẹp

Không biết ma xui quỷ khiến thế nào mà lúc đó nó lại đưa tay ra cầm lấy tay Nhi nữa @@@. Có lẽ Nhi giật mình nên khi nó vừa cầm vào tay được vài giây là Nhi đã rút tay lại. Cả 2 đứa ngượng ngùng mất vài giây ^^ (Hi, tình cảm lúc đó ngây thơ lắm, chỉ là cái cầm tay thôi mà cũng đã như vậy rồi ^^)

Vài giây trôi qua, nó trở lại hiện thực :

- Tớ. Thôi, tớ về đây, chào cậu nhé.

- Ừ. Đi về nhớ cẩn thận đấy nhé, không khéo lai bị ông Ba Bị bắt đi đấy ^^.

- Haha. Tớ không dễ dàng bị bắt thế đâu.

Nó chào tạm biệt Nhi rồi ra về. Trên đường về, nó nhớ lại lúc nó cầm tay Nhi, đôi tay mềm mại và rất ấm áp. Không hiểu sao lúc đó nó lại đưa tay lên ngửi, có lẽ là nó nghĩ rằng mùi hương của Nhi vẫn còn lưu lại trên đó. ^^

Đêm đó, nó ngủ rất ngon, chính xác là như vậy...

7. Chương 7

Cả năm lớp 10 nó cứ sống như vậy, đến năm lớp 11, nó đã trưởng thành hơn một chút và suy nghĩ về tình cảm cũng bắt đầu thay đổi.

Phải, nó đã thay đổi, có lẽ nó đã phát ngán thứ tình bạn này rồi chẳng?

- Này , nhìn tớ trông thế nào?

Nó quay sang nhìn Nhi đang lúc lắc trong chiếc mũ thổ và cặp kính màu hồng.

Nó cười hi hi rồi bắt đầu lên giọng:

- Da đen, mắt bé như 2 hạt đậu , gò má có mấy đốm tàn nhang,mũi hơi hếch, môi cong

Nhi xịu mặt xuống, không nhìn thấy vẻ mặt gian xảo của nó:

- Cậu đừng tả nữa, trông tớ xấu xí thế à.

- Hi hi. Lừa cậu đấy. Để tớ tả thật à nghe này. Mặt cậu bầu bầu, 2 má phúng phính, nhìn yêu lắm. Da trắng hồng,gò má cũng không có tàn nhang đâu. Mắt to, tròn xoe, môi chúm chím .

Mắt Nhi sáng lên rồi lại xịu xuống ngay.

- Cậu lại lừa tớ phải không?

Nó vội vã:

- Tớ không lừa cậu đâu. Cậu dễ thương thật mà!

Nó cười toe rồi 2 đứa lại tíu tít cùng nhau ” tám ” chuyện trong quán trà sữa.

- Hôm nay trời đẹp lắm , tớ dẫn cậu ra ngoài chơi nhé!

Nhi gật đầu cái rụp

- Đây là nơi nào thế?

- Là con đường nhỏ cạnh nhà tớ đấy. Có cây xanh mát rượi này ,có hoa nở này, có cả chim hót nữa. Đây!

Cậu nghe thấy không?

Nhi lặng yên lắng nghe.

- Cây màu xanh cao cao như cái nhà ấy,tán to rộng,mát ơi là mát. Hoa màu đỏ này,vàng này cam này rực rỡ như váy của cậu ấy. Cậu thích không?

- Đẹp thật đấy.

- Bây giờ cậu hãy lắng nghe tiếng gió đi, tiếng gió đang thì thầm bên tai đấy.

Cuộc sống của tớ giờ gắn liền với cậu. Người ta vẫn thường thấy 1 thằng con trai ngày ngày đứng ở đầu ngõ , dù nắng hay mưa, chỉ để chờ một người con gái xuất hiện, và rồi 2 đứa mỉm cười nhìn nhau và cùng nhau đi học .

Nó đến nhà Nhi vào một buổi chiều mùa xuân. Những tia nắng len lỏi khắp các kẽ lá..

Mùa xuân là mùa của tình yêu - Nó nghe nói như vậy nhưng không biết có đúng không nữa.

- Đang làm gì thế. Tớ phụ giúp nhé. (Nó lảng xảng chạy đến)

- Á. Cẩn thận...

Nó đang chạy với tốc độ rất nhanh, nghe lời đó chưa kịp dừng lại thì đã dẫm phải cục xà bông dưới đất. Điều hiển nhiên là nó sẽ bị ngã rồi. " Uỵch ", nó ngã xuống đất, trời ạ, xui quá =.=~. Hóa ra Nhi đang tắm cho chú cún yêu của mình (Nhi rất yêu động vật, nuôi cả chó lẫn mèo luôn ^^)

Ui da, đau quá. Nó thầm nghĩ " Thế này thì mất hết hình tượng rồi còn đâu "

- Thật là, lần sau phải nhìn xung quanh chứ.

Một bàn tay đưa ra cho nó cầm, nó cảm giác rất rõ về bàn tay đó - vẫn mềm mại, ấm áp như ngày nào nó từng trải qua.

Quên mất, suốt cả năm lớp 10, chỉ có duy nhất một lần nó dám cầm tay Nhi, đó là vào hôm sinh nhật Nhi đó . Hi, đây là lần thứ 2 nó được cầm tay Nhi, tuy tay Nhi đang dính đầy nước và xà bông nhưng nó vẫn thích cầm

- Không sao, hi. Cậu đang tắm cho chó hả, để tớ phụ nhé.

- Cậu không biết nhờ làm sai thì hỏng hết à ^^

- Này này, đừng khinh tớ nhé, tớ là hơi bị giỏi luôn đó. Hehe

- Được rồi, ngồi xuống đi, tớ hướng dẫn cho.

2 đứa hi hụi tắm cho chú chó bé nhỏ. Khổ con chó, nó không biết làm nên cứ mỗi khi nó động vào là con chó nó lại kêu lên " ăng ăng ", chắc tại nó làm mạnh quá nên con chó bị đau

- Được, tắm xong rồi, giờ thì sấy khô lông cho nó thôi.

- Để tớ đi lấy khăn.

- Cậu đã biết khăn để đâu chưa thế.

Nhi chưa nói hết câu thì nó đã chạy đi luôn rồi. Nó là vậy, luôn luôn phấn khích và làm việc gì cũng rất nhanh , nhất là những việc của Nhi

Đi khắp mà mãi chả thấy cái khăn nào cả vậy, nó đảo mắt kiếm tìm. Nó cứ đi, cứ đi thì chợt đến một phòng - cửa phòng khép hờ hững.

Tò mò, nó đưa mắt nhìn vào trong - cả căn phòng ngăn nắp , gọn gàng và đặc biệt được trang trí theo phong cách rất " con gái ". Tìm nó đập nhanh và mạnh hơn, nó suy nghĩ liệu có nên khám phá phòng của Nhi không nữa.

Đấu tranh tư tưởng vài giây, nó quyết định đẩy cửa bước vào. Căn phòng có mùi hương rất lạ, ngửi cái mùi đó nó thấy rất thích. Nhìn khắp phòng một lượt, ánh mắt của nó dừng lại ở một quyển sổ nhỏ - màu hồng đặt trên bàn học.

Nó tiến tới , đi nhẹ nhàng như một kẻ trộm vậy

Từ từ, nó cầm quyển sổ lên và mở ra. Những nét chữ của một người con gái hiện ra trước mặt nó. Hóa ra đây là nhật kí của Nhi, chợt nó thấy ăn năn, " liệu mình làm vậy có đúng không nhỉ? " " Hay là cất đi nhỉ ? " ... Trời ạ, nó rất muốn đọc, nhưng...

Cuối cùng, nó đánh liều mở vài trang ra đọc :

- Ngày tháng năm : Trời ạ, vì mình mà hôm nay cậu ấy bị mưa ướt hết người, mình cảm thấy có lỗi quá ^^

- Ngày tháng năm : Mọi người thấy mình suốt ngày đi với cậu ấy thì hỏi mình là " Yêu cậu ấy hả? " . Mình lúc đó cũng không biết trả lời như nào, chỉ thấy lòng xao xuyến và bối rối. Mình sao thế nhỉ? Không lẽ mình có tình cảm với cậu ấy?

- Ngày tháng năm : Hôm nay sinh nhật mình, cậu ấy mang tặng mình chiếc khăn len mà cậu ấy nói là đi mua. Hihi, cậu không dối được tớ đâu, tớ biết là cậu đã bỏ công sức đan cho tớ. Tớ biết nhưng tớ không dám nói ra mà thôi. Cậu ngốc lắm đấy.

Đang đọc những dòng nhật kí Nhi viết thì chợt có tiếng gọi :

- T ới chưa thấy khăn hả?

- À, đây, tớ thấy rồi, tớ xuống ngay đây.

Gấp vội quyển nhật kí vào và để nguyên chỗ cũ. Nó vội vàng chạy xuống :

- Có mỗi cái khăn thôi mà lâu quá.

- Hì, tại nhà cậu rộng quá nên tớ bị lạc. (Nó nói xạo đấy, thực ra nó bị lạc trong những dòng nhật kí của Nhi thì đúng hơn ^^)

- Đưa đây tớ lau cho con cún nào.

Nó đưa khăn cho Nhi rồi lặng lẽ nhìn Nhi. Nó nghĩ tới những dòng nhật kí vừa đọc, từng chữ, từng chữ vẫn còn rõ trong trí nhớ của nó.

Lúc trước Nhi không thích nó, ừ, đúng như vậy, nhưng về sau 2 đứa càng ngày càng thân thiết với nhau. Mỗi khi nó đề cập về vấn đề tình cảm, Nhi đều lảng tránh, giờ đây nó đã biết sau cái dáng vẻ bề ngoài đó thì Nhi là một con người sống rất tình cảm. Bề ngoài thì tỏ ra không muốn hoặc không thích nhưng bên trong thì đang dao động . Nó chợt mỉm cười một mình :

- Có gì mà cậu cười thế? (Nhi quay sang hỏi nó)

- Hả? À... Tớ cười con cún .

- Sao lại cười nó?

- Hì, tớ cười vì tớ ghen tị với nó, ước gì tớ cũng được cậu chăm sóc như thế nhỉ?

- Cậu...

Mặt Nhi đỏ ửng lên, nó lại cười tiếp. Nó cười vì Nhi đã bắt đầu dao động trước tình cảm của nó. Có lẽ không lâu nữa nó sẽ thực hiện được lời nói của nó năm lớp 10 : " Nhất định tớ sẽ khiến cậu yêu tớ "

8. Chương 8

Từ khi quen Nhi, cuộc sống của nó rời xa những ngày tháng ồn ã để về lại những ngày bình yên. Nó trở lại với thói quen nằm nghe nhạc lúc nửa đêm, sau khi nghe điện thoại của Nhi và nghĩ về những điều Nhi nói.

Nó học cách đếm một ngày trôi qua không phải bằng giờ mà bằng từng phút, từng giây.

Nó đổi thói quen từ để điện thoại im lặng sang để nhạc chuông, chỉ để chắc rằng khi Nhi cần nó , nó sẽ luôn sẵn sàng trả lời tin nhắn và những cuộc điện thoại từ Nhi.

Nó mới hiểu vì sao khi người ta quen với cảm giác được yêu thương người ta lại không muốn trở về những ngày tháng một mình.

Mỗi sáng nó thức dậy đều vội vã chớp lấy điện thoại và nhắn tin chúc Nhi một ngày mới vui vẻ và bình yên.

Nó quen với việc nghe điện thoại của Nhi mỗi đêm. Những cuộc điện thoại dài ngắn khác nhau, đôi khi kéo dài đến tận 1 – 2 tiếng. Nhưng nó vẫn muốn sẽ được nghe tiếng Nhi nhiều hơn. Mỗi câu nói, mỗi nụ cười của nó đều ghi nhớ, theo một cách nào đó.

Trước khi quen Nhi, nó không tin vào số phận và định mệnh. Mỗi con người có quyền lựa chọn cuộc sống cho riêng mình, tại sao không lựa chọn một cuộc sống mà mình mong muốn? Nhưng quen Nhi rồi nó nghĩ rằng đâu đó vẫn còn những điều không thể nào lí giải được. Nhưng tại sao nó có thể gặp và yêu Nhi nếu không có một sự sắp đặt nào đó của số phận.? Có lẽ tất cả mọi thứ đều chỉ là tương đối.

Tình cảm cứ lớn dần trong tim nó , để rồi một ngày, nó đưa ra một quyết định quan trọng.

Bữa đó, trường nó tổ chức văn nghệ chào mừng 26- 3 (Ngày Thành lập đoàn ấy ^^) Không hiểu vì lí do gì mà nhà trường dời thời gian tổ chức từ buổi chiều sang buổi tối, báo hại nó đã chuẩn bị tất cả mọi thứ lại phải tháo hết ra chờ tối mặc

Nó chờ nhì đến trường lúc 7h30 tối. Nếu như thường lệ thì nó sẽ rất ghét các chương trình kiểu này vì nó thật nhàm chán, nhưng lần này lại khác, nó rất mong chờ đến tiết mục văn nghệ, bởi vì nó biết có một người quan trọng mà nó muốn nhìn thấy trên sân khấu

Buổi diễn kéo dài đến 10h mới kết thúc, híc, ngồi suốt mấy tiếng mệt quá . Nó tính ra mấy quán cạnh trường mua nước uống nhưng mà tất cả đều đóng cửa hết rồi. Híc, không chịu được, nó phi xe đi kiếm nước uống. Lượn vài vòng mãi mới tìm được một quán trà sữa còn mở. Nó chạy vào và nói :

- Anh ơi, cho em ly trà sữa socola. (Thực ra nó tính ăn kem cơ nhưng mà không có kem ==~)

- Em mua mấy ly ?

- 1 ... à.. (Nó chợt nhớ ra là còn Nhi đang chờ mình trên trường để đưa về.) Á, chết rồi..

- Sao lại chết?

- Em lấy 2 ly, anh làm nhanh nhanh cho em tý.

Trời ạ, tại sao nó lại có thể vô tâm đến thế nhỉ. Nó nhìn đồng hồ, đã 10h15' rồi, híc, Nhi chờ không thấy mình chắc là lo lắm.

Cầm vội 2 ly trà sữa, trả tiền rồi nó lại chạy xe lên trường. Xung quanh đường giờ vắng tanh không một bóng người.

May quá, đến nơi thì Nhi vẫn đang chờ nó ở cổng trường, tội quá.

Nó vội vàng chạy đến và nói :

- Tớ xin lỗi. Tại tớ mãi đi mua mấy ly trà sữa quá.

Nghĩ lại thấy mình vô ý quá, đã hẹn là phải đúng giờ chứ . À, mà không phải chứ, nó đang nhìn thấy cái gì kia? Nhi đang khóc á?

- Tớ xin lỗi... Tha thứ cho tớ nhé... đừng khóc nữa. Khóc trông cậu xấu lắm à.

- Tớ cứ tưởng cậu quên tớ rồi cơ. (Nhi thút thít)

- Hì, làm sao mà quên được. Nín đi nào... Gớm, khóc trông xấu xí quá. Nào, để tớ lau nước mắt cho

Nó không hiểu sao lúc nào nó cũng chuẩn bị sẵn khăn giấy trong túi. . Lau từng giọt nước mắt , tay nó được dịp chạm vào mặt Nhi. Chao ôi, sao mà mịn màng quá >”

Ồ mà quái lạ, bình thường khu này vẫn có đèn đường mà, sao bây giờ ít đèn bật thế nhỉ? Mãi mới có 2 bóng bật, thôi không sao, ánh đèn vẫn đủ để nó nhìn thấy khuôn mặt Nhi.

- Mình về thôi, muộn rồi (Nhi nói)

- Từ từ đã...

Nó cúi xuống dưới chân nhì, hí húi luồn những sợi dây trên đôi giày vải của Nhi.

- Khóc đến nổi mà không biết mình tuột dây giày hả.

- Chứ sao nữa, cậu không biết lúc đó tớ thấy sợ như nào đâu.

- Mà bắt đền cậu đấy, tớ lo cho cậu quá nên phóng vội lên đây, giờ 2 ly trà sữa bị đổ hết rồi.

- Giờ cậu muốn bắt đền thứ gì?

- Đơn giản thôi, tớ yêu cậu, vậy cậu hãy làm bạn gái của tớ nhé.

- Hả?

- Có cần tớ nhắc lại không?

- Tớ...tớ...

Thấy thái độ của Nhi như vậy, nó chắc mẩm đã gần thành công rồi, phải cố lên.

Nó mạnh dạn cầm lấy đôi tay của Nhi, nó giữ vừa đủ chặt để Nhi không thể giằng ra khỏi tay nó. Tuy nhiên, Nhi không hề rụt tay lại mà lại để yên, mặt nhìn chăm chăm xuống đất.

Lần đầu tiên được cầm tay Nhi lâu như vậy, lần trước chỉ được có vài giây là bỏ ra, vì thế nó quyết tâm lần này phải cầm thật lâu...

- Im lặng nghĩ là đồng ý rồi nhé.

- Biết rồi mà còn hỏi. (Nhi ngượng ngùng nói)

Chở Nhi về nhà mà lòng nó vui phơi phới... Tuy Nhi chưa nói câu yêu nó nhưng câu nói lúc nãy của Nhi cũng là quá đủ rồi.

Về nhà, nó lôi ngay con 1280 ra nhắn tin với Nhi :

- Về nhà nhớ tắm rửa sạch sẽ rồi đi ngủ nhé.

Không có tin nhắn trả lời, đợi mãi 30' sau mới có >.

~~ Tớ vừa tắm xong, trời ạ.

- Mà này, cậu thích tớ từ bao giờ thế?

- Tớ cũng không biết nữa. Tớ chỉ biết là ấn tượng đầu tiên của tớ về cậu rất xấu ^^ . Ngày lao động ấy, một thằng con trai quần short - áo thun đã thu hút sự chú ý của tớ.

- Cậu không thấy phiền vì ngày nào tớ cũng lèo đèo theo sau hả.

- Có chứ, lúc đầu thì thấy tức ghê gớm ý, lúc đó tớ chỉ muốn cào cấu cho cậu một trận thôi. Có lẽ tình cảm của tớ bắt đầu từ những lúc cậu che mưa cho tớ, từ những lúc cậu quạt khăn cho tớ và những dòng tin nhắn ngọt ngào mà cậu giành cho tớ... Không biết tự lúc nào, tớ thích sự quan tâm từng li, từng tí ấy của cậu, nó thật ấm áp và hạnh phúc.

- Thế là tớ đã thực hiện được lời nói năm lớp 10 rồi nhé.

- Lúc đó tớ tưởng cậu nói chơi nên mới " Ừ " vu vơ, ai ngờ cậu làm thật ^^

- Không, từ lần đầu tiên thấy cậu, tớ biết mình đã yêu cậu rồi . Mà ngủ đi, cậu diễn văn nghệ chắc cũng mệt rồi.

- Tớ không ngủ , tớ muốn nhắn tin tiếp với cậu .

- Không ngủ là tớ sang tận nơi bắt phải ngủ đấy.

- Ừ. Cậu sang đi ^^

Nhi cứ tưởng là tôi nói đùa, ban đầu thì tôi cũng định đùa, nhưng mà nghĩ lại giờ mình lớp 11 rồi, cũng gọi là lớn rồi, ra ngoài vào giờ này chắc cũng không sao, đằng nào nhà 2 đứa cũng gần nhau mà

Tôi khoác thêm cái áo vào rồi chạy một mạch sang nhà Nhi, đứng ở dưới nhà mà gọi lên :

- Nhi ơi.

Được một lúc thì Nhi mở cửa, chạy ra nói :

- Trời ạ, tớ tưởng cậu đùa, ai dè cậu làm thật hả?

- Tớ không đùa, đã nói là làm mà.

- Đêm rồi, cậu về đi, tớ cũng ngủ ngay đây.

- Khoan.

Tôi cầm tay kéo Nhi lại. Nó biết giờ đây nó không còn là cậu bé ngây ngô ngày nào nữa. Giờ đây, nó là một thằng con trai đang đứng trước bạn gái mình, nó muốn hôn, chính xác là như vậy

Nó thì thào vào tai Nhi (Nó không dám liếc hôn trước vì sợ ăn tát)

- Tớ muốn hôn cậu, được không?

Nhi nhìn tôi với ánh mắt ngây thơ.

- Cậu muốn hôn tớ á?

- Ừ.

Nhi khẽ gật đầu. Ui, cái cảm giác của nó lúc đó thật khác lạ, tim nó đập rất nhanh và mạnh. Nó từ từ đưa môi của nó chạm vào môi Nhi. Cả 2 đứa đều không có kinh nghiệm hôn nên cứ hôn theo bản năng thôi à ^^ . Ừ thì cũng nhắm mắt, cũng nghiêng đầu đấy, nhưng mà có lẽ do hồi hộp quá nên không được lâu, tầm 10s là kết thúc à

Cả 2 đứa sau khi hôn đều ngại ngùng, không dám nhìn mặt nhau (Tình yêu lúc đó trong sáng lắm chứ đâu như bây giờ, gặp nhau cái là hôn nhau như đứng rồi)

Nó bỏ tay Nhi ra và chạy về nhà thật nhanh, không quên ngoảnh lại và nói :

- Tớ sẽ khiến cậu yêu tớ, và giờ thì tớ đã làm được ^^.

- Tớ cũng yêu cậu, đồ ngốc ạ

9. Chương 9

Tuy Nhi đã thừa nhận là có tình cảm với nó nhưng Nhi vẫn muốn giữ kín mối quan hệ giữa 2 đứa, đơn giản là vì bây giờ không phải lúc thích hợp để công khai ọi người biết, Nhi là người sống nội tâm mà, không thích sự ồn ào

Nhi thích ăn kem, ừ, nó biết thế nên cứ vào mỗi chiều thứ 7 , nó lại mang cho Nhi một li kem ngọt ngào, 2 đứa cùng ăn và nhâm nhi , tận hưởng cảm giác mát lạnh trên đầu lưỡi.

Mùa hè đến thường kéo theo những cơn mưa rào bất chợt. 2 đứa đang ăn kem ngoài sân, thấy mưa thì ù té chạy vào trong nhà. Nó nắm lấy bàn tay của Nhi kéo vào nhà, nó thích được như vậy, nó thích được che chở người con gái nó yêu thương.

Ngồi ngắm mưa trên ban công, chợt Nhi nói :

- Có lẽ chính từ những cơn mưa như này mà mình đến với nhau.

- Hồi bé tớ không thích mưa , nhưng bây giờ tớ lại rất thích. Tớ thích được ngắm mưa với người mình yêu như này, rất thích đấy.

Nhi đưa đôi mắt của mình nhìn ra ngoài kia, nơi những giọt mưa đang tí tách nhảy múa trên những chiếc lá và trên mặt đường...

- Mà này, cậu sẽ phải chép phạt đấy nhé (Nhi nói nhỏ nhẹ)

- Hả. Tại sao tớ lại phải chép phạt, tớ có phạm lỗi gì đâu.

- Có, rất nhiều là đằng khác đấy. Hihi.

- Cậu kể ra đi.

- Này nhé, cậu sẽ phải chép phạt vì :

+ Phạt vì sáng nào cũng giục tớ dậy sớm, “bắt” tớ tập thể dục đầy đủ để giữ gìn sức khỏe.

- + Phạt vì khi nào cũng lăm lăm điện thoại để nhắn tin chúc tớ vào mỗi buổi sáng và tối.
- + Phạt vì luôn biết cách cố tình gây thương nhớ và “nạn nhân” không ai khác, chính là tớ.
- + Phạt vì lúc nào cũng bất ngờ xuất hiện trước cửa lớp tớ và trong tay thì đang cầm lọ sữa Milo mà tớ yêu thích.
- + Phạt vì lúc trước đã khiến tớ chờ suốt 15’ đồng hồ giữa đêm khuya vắng.
- + Phạt vì đã dám hôn tớ . Khiến tớ cả đêm đó ngủ không yên .
- + Phạt vì đã khiến tớ yêu cậu.
- + Phạt vì....

- Thôi, cậu đừng kể nữa, híc, kể tiếp chắc đến ngày mai quá.
- Thế nào, lí do tớ đưa ra có đúng không.
- Không ngờ tớ lại phạm nhiều lỗi đến như vậy. Vậy thì tớ chép phạt ngay nhé.
- Cậu sẽ không phải chép phạt nếu cậu hứa với tớ.
- Điều gì.?
- Hứa là sẽ luôn yêu tớ như bây giờ, hứa không bao giờ được bỏ rơi tớ, nghe chưa.

Nhi nói xong, hướng đôi mắt long lanh, nhỏ bé về phía tôi.

- Ủ. Tớ hứa, nhất định là như vậy.

Nhi tựa đầu vào vai nó, 2 đứa cùng ngắm mưa... đối với bọn nó, mưa có rất nhiều kỉ niệm.

Trong cuộc sống, không có gì là có thể giữ được mãi mãi. Đúng như vậy, giữ mãi thì cái tin nó yêu Nhi cũng lan ra khắp khối 11.

Công nhận, tin nó yêu hotgirl lan truyền còn nhanh hơn cả điện. Nó đi đâu cũng gặp những ánh mắt soi mói, những lời nói không ” thân thiện ” tý nào.

- Thằng đó coi bộ cũng có mắt nhìn phết nhỉ.
- Dào ôi, không biết được bao lâu.
- Cứ tưởng 2 đứa chỉ là bạn thôi chứ.
- Lấy đâu ra tình bạn giữa một đứa con trai và một đứa con gái.?

Nó khẽ cười nhạt rồi quay lưng bỏ đi. Nó không để ý đến những lời nói đó, tựa như gió thoảng qua mà thôi.

Có người nói nó yêu Nhi là để lợi dụng, yêu vì vẻ bề ngoài xinh đẹp, học giỏi, nhà giàu của Nhi. Điều đó hoàn toàn là sai lầm, nếu nó yêu Nhi vì những điều đó, có lẽ nó đã không kì công cả tuần để đan khăn hoặc sẵn sàng chịu dầm mưa vì Nhi. Nó yêu Nhi vì điều gì?? Chính nó cũng không biết được, nó chỉ biết rằng chưa bao giờ có người con gái nào làm nó say đắm như Nhi. Nó yêu Nhi như một sự sắp đặt của số phận...

Nó và Nhi đã tiến từ bạn bè - > bạn thân - > người yêu. Nó đã cố gắng suốt cả một thời gian dài để có được sự thành công đó, và nó sẽ không từ bỏ một cách dễ dàng vì những lời nói từ bên ngoài.

Những ngày cuối tháng 5, khi mà thi cử, học tập đã xong xuôi. Gác lại những mệt nhọc trong học tập, nó và Nhi thường hay đi dạo dưới các con phố đầy lá bay.

Chợt nó nhớ lại những lời trong bài hát Talk to you : ” Chiều tàn nắng tan anh không còn bên em đâu để nắm tay đi qua hàng cây lá bay... Giữ em khỏi gió cuốn đi về đâu ...” Lúc trước, mỗi khi nó nghe bài này, nó lại tưởng tượng ra cảnh một người con trai nắm tay bạn gái mình, 2 người cùng sánh bước dưới hàng cây đầy nắng và gió. Nó ước gì mình cũng có thể được như thế, nó đã ước không biết bao đêm, và giờ đây, điều ước của nó đã thành hiện thực...

- Có thấy nắng không? (Nó hỏi)

- Có.

- Vậy thì lấy mũ tở đội nè.

Nó tháo cái mũ lưỡi trai màu đen của nó xuống đội cho Nhi.

- Nhìn Nhi đội mũ tở trông xinh lắm.

Mái tóc thả xõa ra hai bên, bay bay trong gió nhìn đáng yêu lắm. Nó thầm ước sẽ được như vậy mãi mãi , bởi vì nó yêu Nhi, rất nhiều, rất nhiều

10. Chương 10

Nghỉ hè, vào buổi sáng sớm, nó với thằng Tuấn hay đi bơi, đi giờ này nước nó mới sạch, với lại ít người, tha hồ mà nghịch

Nó cởi áo, mặc cái quần bơi vào rồi nhảy ùm xuống nước, khà khà, nước mát thật đấy. Nó vùng vẫy một cách thỏa thích...Một lúc sau thằng Tuấn cũng nhảy ra bơi cùng nó , 2 đứa bơi thi với nhau đến một lử cả người, bò lên trên thành bể bơi, ngồi đấy vung vẩy 2 chân dưới nước :

- Sao mày nhìn gầy quá vậy.

- Khổ. Tao ăn mãi mà cũng có béo lên được đâu.

- Gầy cũng tốt, nhưng mà cũng phải có chút da , chút thịt thì con gái nó mới thích.

- Ủm, có khi từ nay chăm tập thể dục tí, cũng tại suốt ngày tao bị học nên thành ra như này đây . À, mà dạo này sáng nào tao cũng đi thể dục với Nhi nhé

- Tán từ đầu lớp 10, đến cuối 11 mới đổ, khá lâu đấy nhỉ.

- Ủ. Có lẽ vậy.

- Mà bây giờ mày xưng hô với nó như nào?

- Như nào là như nào? Vẫn cậu tở bình thường thôi mà.

- Tao tưởng sang anh - em rồi chứ.

- Thôi, cái kiểu đó tao không thích, với lại nói cứ ngượng kiểu gì ấy, nói như này 2 đứa quen rồi, thoải mái lắm.

- Tao biết là 2 đứa mày vẫn còn trong sáng, nhưng mà không được lâu đâu, rồi cũng sẽ đến lúc 2 đứa phải thay đổi cách xưng hô thôi.

- Chờ đến lúc đấy hẵng tính, mà bây giờ xưng anh- em chắc Nhi cũng không thích đâu.

- Mày chiều nó quá, cái gì cũng nghe theo nó hết à.

- Biết sao được đây.

- Tình cảm của bọn mày từ giờ tao không xen vào nữa. Tắm nhanh lên rồi còn về, gần 8h rồi.

2 thằng lóc cóc đi bộ về phòng thay đồ, trả tiền rồi đi về nhà.

Ăn cơm trưa xong, nó nằm lăn ra nền nhà mà nằm ngủ, mẹ nó vừa lau xong nên sạch và mát cực

Quạt thì vẫn bật quay vù vù, nó ở trần, mặc mỗi cái quần cộc , nằm ngủ ngon lành...

Khổ nỗi đang ngủ ngon giấc, chợt thấy nóng nóng, cứ tưởng là quạt không quay nữa, nó đưa tay sang bấm công tắc, ơ mà sao bật mãi mấy lần nó không quay nhỉ??? Nó bật dậy xem hỏng ở chỗ nào, hóa ra không phải là hỏng mà là mất điện mọi người ạ . Mùa hè ghét nhất là mất điện ý >”<>

Làm sao bây giờ?? Ngủ thì chắc là cũng không ngủ được nữa rồi, hay là qua nhà Nhi chơi nhỉ? Nó chợt nảy ra cái ý nghĩ đó trong đầu, một cách nhanh chóng, nó chạy sang nhà Nhi (Nhà gần được cái tiện lợi như thế đó)

Rút kinh nghiệm lần trước vội vã chạy vào bị ngã đau đòn, lần này nó đi từ từ và nhìn khắp xung quanh. Nhìn dáng nó giống y thằng trộm đang rình mò vậy

- Hihi. Vào đi, không có bánh xà phòng nữa đâu mà lo

Giọng Nhi nhẹ nhàng vang lên. Nó luống cuống bước vào :

- Trời nóng quá, lại mất điện , chẳng biết đi đâu chơi nên tớ qua nhà cậu.

Mà sao Nhi thích tắm cho con cún thế nhỉ?

- Động vật nó cũng thích sạch sẽ mà, mình chăm sóc nó tốt thì nó cũng đối tốt với mình.

- Tớ nuôi mỗi mèo thôi, mà con đó nó lười lắm ý, suốt ngày ăn rồi lăn ra ngủ, chả chịu bắt chuột gì cả.

- Mèo lười giống chủ quá. Hihi

- Hả. Tớ mà lười á...

Nó chưa nói xong thì con cún nghịch ngợm đã quậy lung tung làm vòi nước bắn tung tóe khắp nơi.

- Á. (Nhi kêu lên)

Nó chạy lại, tắt cái vòi nước, giữ yên con cún rồi nói :

- Nước bắn ướt hết cả người rồi nè.

Á. Nó nhìn thấy cái gì vậy? Trời nóng nên Nhi mặc một chiếc áo trắng cộc tay, giờ bị ướt, áo dính hết vào người, để lộ ra cái...

Nó thề là nó không muốn nhìn nhưng mà mắt nó cứ dán vào đó ,được tầm vài giây thì như thấy xấu hổ và có lỗi ,nó vội quay mặt đi. Mặt đỏ bừng

Đó là lần đầu tiên nó được thấy áo ngực của con gái . Có lẽ từ giờ về sau nó sẽ còn nhớ mãi

- Ướt hết rồi, vào nhà thay áo đi Nhi

- Ủ. Cậu trông con cún hộ tớ một chút nhé.

Một lát sau, Nhi bước ra với một chiếc áo màu hồng, cũng là loại cộc tay giống lúc nãy. 2 đứa tắm nốt cho con cún rồi kê một cái bàn ra ngoài sân nói chuyện.

Sân nhà Nhi rộng, lại có mấy tán cây to che nên mát lắm ý.

2 đứa uống nước quả rồi bàn tán đủ chuyện trên trời dưới đất, đột ngột Nhi hỏi :

- Tại sao cậu lại thích tớ?

Nó bối rối trước câu hỏi đó. Biết trả lời sao nhỉ?

- Tớ cũng không biết nữa, đơn giản là tớ thích cậu.

- Cậu nói rõ hơn đi.

- Này nhé. Cậu không có chiều cao lý tưởng như những cô nàng chân dài. Nhưng cái vóc dáng bé nhỏ của cậu, khiến tớ nhiều khi chỉ muốn ở bên cạnh mãi, để mà che chở và bảo vệ. Như những khi trời mưa to hay những ngày gió lộng, nhìn cậu bước đi một mình giữa phố xa đông người, tớ trông mà thương lắm kìa. Nếu cậu không nhỏ nhắn như vậy thì cậu sẽ không cần tớ để quan tâm đến cậu nữa. Tớ sẽ không còn cơ hội cầm dù che mưa cho cậu hay nhường cậu chiếc khăn len của mình nữa. Bởi vì cậu có thể tự lo ình rồi.

Cậu không hoàn hảo, nhưng mà tớ thích cậu. Cậu không phải một cô gái tốt đẹp trong mọi mặt, nhưng cậu luôn hoàn thiện trong mắt tớ. Cậu luôn sống thật với lòng mình, thay vì cố gắng thay đổi chỉ để gây ấn tượng và hòa nhập với những người xung quanh. Cậu cho dù mạnh mẽ nhưng vẫn che giấu đau đó về yếu đuối của một người con gái, để rồi thỉnh thoảng buồn vu vơ cậu lại tựa đầu lên vai tớ mà khóc. Cậu cho rằng con người cậu không có gì đặc sắc, chỉ bình thường như những người khác, nhưng đối với tớ cậu không hề tầm thường. Cậu luôn biết cách mang đến cho người khác niềm cười, biết gạt đi nước mắt của những ai không vui, biết làm cho những kẻ cô đơn được cảm thấy hạnh phúc. Người ngoài có thể nói cậu đáng đá, nhưng tớ luôn hiểu bên trong tâm hồn của cậu luôn là một cô gái hiền lành với một trái tim chứa những nhịp yêu thương hiền hòa. Bản thân cậu luôn có những thiếu sót, nhưng tớ cũng có bao giờ hoàn thiện đâu. Nếu cậu tài sắc vẹn tròn, thì làm sao tớ có thể xứng với cậu đây.

Sự thật là, nếu cậu hoàn hảo, chắc tớ sẽ chẳng bao giờ dám dành tình cảm cho cậu. Quên đi cái suy nghĩ rằng cậu phải thay đổi bản thân mình để lấy được lòng ai khác. Cậu như thế này, là đã hoàn hảo lắm rồi. Chắc cậu chẳng thể ngờ được bao nhiêu lần tớ đã thầm cảm ơn Thượng Đế đem đến cuộc đời tớ một cô gái tuyệt vời như cậu. Tớ thích cậu, đơn giản chỉ vì cậu là chính cậu, mà không phải là một ai khác...

Không hiểu sao nó lại có thể nói cả một tràng dài dài dặc như vậy nữa, xúc động quá chẳng??

Nói xong, nó nhìn thẳng vào mắt Nhi. Nhi này giờ vẫn lặng yên ngồi nghe nó nói, đôi mắt long lanh nhìn chăm chú vào nó :

- Cậu nói tiếp đi, tớ thích nghe cậu nói.
- Có lẽ tớ không nói tiếp được rồi.
- Sao thế?
- Vì hiện tại tớ đang bị lạc trong ánh mắt và trái tim cậu. Tớ nghĩ rằng tớ sẽ không bao giờ bị lạc, nhưng có lẽ tớ đã nhầm rồi
- Nếu như vậy, tớ sẽ không bao giờ để cậu thoát khỏi mê cung trong trái tim tớ. Nhất định là như vậy
- Tớ cũng không muốn thoát đâu, hãy cứ để tớ chìm trong đó, mãi mãi nhé.

Sẽ không là thích nữa, mà là yêu...

Sẽ không là bạn nữa, mà là người yêu...

Sẽ không là một thứ cảm xúc nhất thời, là chút tình cảm thoáng qua... Sẽ không như cơn say nắng đầu đời chóng đến rồi chóng đi như thế...

Nó muốn thay thế những ngày thơ , hồn nhiên trong tình bạn bằng những thẹn thùng trong lần cầm tay nhau đầu tiên...

Nó muốn thay những vô tư kia bằng mong ngóng, bằng nhớ thương...

Nó muốn thay những an ủi, sẻ chia kia bằng những cái nắm tay, những cái ôm đượm nồng ...

Thay sự vĩnh cửu của tình bạn bằng một thứ tình cảm mơ hồ về hai từ “mãi mãi”...

11. Chương 11

Suốt cả tháng hè bên Nhi, thành ra nó cũng vô tình nhiễm một số tính cách của Nhi từ lúc nào không hay.

Trước giờ nó không hay ăn quà vặt, giờ lúc nào đi chơi cùng Nhi 2 đứa cũng phải ăn cái gì đó mới chịu được, hoặc là trước giờ nó không có thói quen ngăn nắp, giờ Nhi bắt nó cái gì cũng phải gọn gàng ... Còn rất nhiều nữa mà nó không kể được.

Có lần buổi tối, lúc đó là 10h rồi, nó đang định đi ngủ thì có tin nhắn của Nhi :

- Đi ăn kem đi, nóng quá, tớ không ngủ được.

- Ok. Tớ cũng không ngủ được.

Không phải do nó không ngủ được mà là lời đề nghị quá hấp dẫn , mãi mới có thời gian đi chơi tối cùng nhau.

Thành phố lúc về đêm vẫn không mất đi vẻ ồn ào buổi sáng, người đi đường vẫn khá đông đúc. Nó và Nhi rẽ vào một quán kem bên đường, giờ này mà vẫn có đông khách nhỉ?

- Ngồi đây đi Nhi (Nó chỉ vào một cái bàn bên cửa sổ)

- 2 em ăn kem gì? (Chị phục vụ hỏi)

- Em ăn kem táo, Nhi ăn gì?

- Chị cho em một ly kem dâu.

Ngồi đối diện Nhi, nó có cơ hội chiêm ngưỡng kĩ khuôn mặt Nhi hơn. Nó cứ chăm chú nhìn đến nỗi kem mang ra lúc nào mà còn không biết

- Nhìn tớ làm gì thế? Ăn kem đi chứ.

Giật mình, nó nói :

- À. Ủ... Tại tớ mãi nhìn cậu quá.

- Tớ có gì để nhìn chứ.

- Có, có rất nhiều là đằng khác. Cậu không son phấn trông khác hẳn.

- Xấu xí hơn hả?

- Không. Xinh hơn nhiều, nét đẹp tự nhiên mà Tớ thích như vậy.

- Thôi đi, lại nịnh tớ rồi.

- Thật mà. Tớ không đùa đâu. Cậu đang bối rối trước lời tớ nói hả?

- Đâu có.

- Đừng dối tớ, má cậu ửng hồng lên kìa. Cứ mỗi lần cậu bối rối là đều như vậy, tớ biết mà.

- Tớ ghét bản thân tớ vì không thể kiểm soát được điều đó. Híc. >"

~~ Cậu cứ ghét đi, vì đã có tớ thích điều đấy rồi, đủ nhiều cho cả phần của cậu luôn .

Ăn kem xong, giải tỏa cơn nóng trong người, 2 đứa quay trở về nhà. Người Nhi tỏa ra mùi thơm kì lạ, nó không rõ đấy là mùi hương gì, là nước hoa hay kể cả là... nước xả vải, nhưng khi Nhi khẽ dựa vào vai nó, hay vòng tay ôm nó từ phía sau, nó biết đấy là hương thơm tuyệt vời nhất thế giới.

Mùa hè của nó và Nhi trôi qua trong hạnh phúc và vui vẻ.

Mùa thu đến cũng là lúc mùa tựu trường bắt đầu.

Ngày khai giảng, nó đưa Nhi lên trường, 2 bên đường gió thổi nhẹ nhẹ, khung cảnh thật êm đềm.

- Cậu có nhớ ngày này 2 năm trước không?

- Có, cách đây 2 năm, cậu đã chạy theo tớ và nói cậu thích tớ.

- Híc, giờ nghĩ lại không biết tại sao lúc đó tớ lại có thể làm như thế

- Lúc đó cậu làm tớ ngỡ ngàng kinh khủng, xung quanh hàng loạt ánh mắt nhìn tớ ý. =.=!

Bất chợt, bầu trời xuất hiện một chút mưa...

Mưa cứ rơi rơi một cách nhẹ nhàng và êm ả, không đủ làm ướt vai áo, nhưng đủ để làm cho nó lái xe hồi hã hơn , và đủ để làm Nhi nép vào người nó hơn.

Tình yêu sẽ đến tự nhiên lắm và trong trẻo như một tia nắng đầu mùa, bạn chẳng bao giờ bắt được, chỉ có cách đắm mình tận hưởng mà thôi...

Lên lớp 12 rồi, 2 đứa cũng trưởng thành hơn trước. Nó chắc chắn là như vậy, nếu như trước đây, việc nó đi cạnh một người con gái khác thì Nhi cũng không để ý, nhưng giờ đây, chỉ cần nó gần gũi một người khác là Nhi lập tức tra hỏi tận tình

- Nó là ai thế?

- Sao cậu thân thiết với nó thế?

- 2 người có chuyện gì không vậy?

Những lúc như vậy, nó chỉ cười rồi xoa má Nhi nói :

- Ngốc, tớ không có ai ngoài cậu đâu, đừng đa nghi quá nhé.

Có yêu thì mới có ghen, nó biết mà..

12. Chương 12

Lên lớp 12, tính cách của nó cũng dần thay đổi, không còn nhút nhát như năm lớp 10 nữa. Giờ đây đi cùng Nhi, nó hoàn toàn có thể chủ động nắm tay Nhi mà không còn rụt rè nữa. Nó thích nắm tay Nhi như vậy, lúc đó trông Nhi cực kì dễ thương và đáng yêu luôn

Mới vào đầu năm học, ngay thứ 7 đó là sinh nhật của thằng Tuấn, nó mời cả lớp đi , lại còn nói :

- Đứa nào có người yêu thì rủ đi cùng nữa nhé, càng đông càng vui.

Nói xong, thằng Tuấn quay ra nháy mắt với nó. Trời ạ, thằng này định ám chỉ mình đưa theo Nhi đây mà.

Tối thứ 7 đó, nó đưa Nhi đến quán Karaoke Blue. Híc, nhìn từ ngoài đã thấy sang trọng rồi, toàn xe hạng sang để ở đó. Lần đầu tiên nó được đến chỗ như vậy . Nếu không có thằng Tuấn chạy ra dẫn vào thì chắc là lạc ở đó luôn rồi, bao nhiêu phòng biết tìm đâu.

- Nào nào, vào đi, chờ bọn mày mãi.

Thằng Tuấn đẩy 2 đứa lên tầng 3, phòng số 9. Nó và Nhi ngại ngần bước vào phòng, híc, toàn là đèn xanh đỏ nhấp nháy không à, tiếng thì lại to quá, nó không thích cảm giác này tí nào . Dù không thích thì nó cũng cố ở lại, đằng nào cũng là sinh nhật thằng bạn thân của nó mà. Nó và Nhi lẳng lặng chọn một góc ngồi tâm sự , bỗng thằng Tuấn đến , kéo nó ra ngoài và nói :

- Tí nữa bọn nó mời rượu mày thì cẩn thận đấy.

- Sao thế?

- Trong số đó có đứa theo đuổi Nhi nhưng không được ,thành ra nó ghét mày. Không khéo tí bị chuốc say thì khổ.

Trời ạ, nó từ bé đến giờ có biết uống rượu đâu.

- Mày uống hộ tao nhé.

- Làm sao được.

Nó về chỗ, ngồi thừ ra :

- Cậu sao thế? (Nhi hỏi)

- À, hơi mệt tý ấy mà, tại tớ không quen cái không khí này.
- Tớ cũng thế, hay mình về đi.
- Nán thêm một chút nữa đi, mình vừa đến mà bỏ về thì hơi quá đáng.
- Ủ. Thế cũng được.

Đúng như thằng Tuấn nói, được một lúc thì thằng Hòa lớp D kéo sang mời rượu nó :

- A. T , lâu lắm không gặp nhỉ? Làm chén nào.

Nhìn cái chén rượu đầy mà nó thấy sợ quá, tuy nhiên nó cũng cố nhắm mắt uống cho qua. Cái vị rượu này ghê quá, khé hết cả cổ, nó vội cầm chai nước lọc tu một mạch cho đỡ cái vị rượu...

- Nhi cũng uống nhé. (Thằng Hòa tiếp tục quay sang mời Nhi)
- Ô. Tớ không biết uống rượu.
- Thôi mà, tớ mời thật lòng đấy.
- Nhưng tớ không biết thật mà.
- Thôi, để tao uống cho (Nó nói)
- À, được, thế thì uống đi.

Thà để nó uống hết chứ nó không muốn Nhi phải uống một ly nào của thằng đó.

Hết ly này đến ly khác, thằng Hòa sao uống giỏi thế, mời mãi mà không thấy say, còn nó thì bắt đầu cảm thấy lâng lâng rồi

Nó cảm thấy mệt và đau đầu quá, lần đầu tiên nó uống nhiều rượu như vậy. Nó chạy xuống phòng vệ sinh, nôn thốc nôn tháo ở đó, tiện thể giải quyết ” nỗi buồn ” luôn

Quay trở về phòng, thằng Hòa lại tiếp tục mời nó. ” Rõ ràng là nó muốn chơi mình rồi đây mà ”, nó nghĩ thầm trong đầu. Tự nhiên nó nổi máu lên, cầm ly rượu làm một hớp hết luôn. Giờ đây nó cảm thấy người nóng nóng , nó quyết ăn thua đủ với thằng Hòa tới cùng.

2 thằng mời nhau liên tục, xong 2 chai rượu vodka. Thằng Tuấn thấy nó uống nhiều thế cũng phát hoảng, vội vào can :

- Thôi, 2 đứa mày uống thế đủ rồi, về đi.
- Đừng uống nữa, tớ thấy cậu say lắm rồi (Nhi nói)
- Không, tao vẫn uống được mà. (Nó cố nói)
- Nhìn mày thế mà còn nói được nữa hả? Để tao đưa mày về. À, Nhi ơi, Nhi cầm xe thằng T rồi về cùng tớ luôn đi.
- Ủ. Tớ lấy xe ngay đây.

Lúc đó nó say lắm rồi, chả còn biết trời đất là gì. Lần đầu tiên nó say như này, từ bé nó không hề đụng đến một giọt rượu, nó là thằng con trai ngoan của bố mẹ nó mà. Tại nó ù ù, nó nhắm mắt lại, chỉ còn nghe loáng thoáng cuộc nói chuyện giữa Tuấn và Nhi :

- Để Tuấn đưa nó về nhà Tuấn, sợ đưa về nhà nó lúc này thì có biến mất
- Đừng, đưa T về nhà Nhi đi. Nhà Nhi gần nhà T nên tiện hơn.
- Liệu có được không? Nhi là con gái mà.
- Được, cứ đưa về đi. Tớ khác biết lo .

Thằng Tuấn đỡ nó ngồi lên xe rồi phóng xe cùng Nhi về, nó thì nằm dựa vào lưng thằng Tuấn mà ngủ, nó đã quá mệt rồi.

Nhi và Tuấn phải khó khăn lắm mới đưa được nó vào nhà. Nó nằm dài trên ghế phòng khách nhà Nhi.

- Bố mẹ Nhi đâu rồi?

- À. Xuống Hải Phòng hết rồi à. Chiều mai mới quay lại.

- Thế thì tốt, thôi tớ về đây, cậu chăm sóc thằng T hộ tớ nhé. Rõ khổ, không biết uống còn đưa đòi Mà suy cho cùng thì cũng vì cậu đấy.

- Sao thế? Sao lại vì tớ?

- Cái đó thì cậu hỏi T ấy. Tớ về đây.

Nó nằm mê man trên ghế, người nó giờ đây nồng nặc mùi rượu. Nó cảm nhận được sự ân cần chăm sóc của Nhi, Nhi lấy khăn ướt khẽ lau mặt cho nó, đi pha cho nó cốc trà để nó giải rượu.

- Nào, ngồi dậy tớ lau mặt cho nào. Tớ đã bảo đừng uống nữa mà cậu cứ cố chấp thế nhỉ?

Nó mệt mỏi ngồi dậy, đầu nó vẫn còn đau, giờ có lẽ nó chẳng nhận thức được gì nữa cả. Tự nhiên nó lại lâm nhảm :

- Nhi ơi. Anh yêu em.

Nó cầm lấy tay Nhi, trời ạ, lúc đó đúng là nó không kiểm soát nổi hành động của mình nữa >”

~~ Bỏ tay tớ ra đi. Đừng làm thế, xấu lắm.

- Anh yêu em, đúng là như vậy mà.

- Tớ biết cậu yêu tớ, tớ biết mà.

Nói xong câu đó thì nó cũng nằm ra ghế mà ngủ luôn, không biết trời đất là gì hết. Trong cơn mê, hình ảnh của Nhi hiện lên đâu đó trong tâm trí nó...

Sáng hôm sau tỉnh dậy, vẫn còn mệt mỏi, nó tự dưng thấy nằm trên giường Nhi từ lúc nào không hay?

Nó vào nhà vệ sinh đánh răng, rửa mặt lại cho tỉnh táo người cái rồi xuống nhà.

- Hi. Đã dậy rồi hả ông tướng?

- Hà. Ngủ một giấc sướng khoái quá. Hehe.

- Cậu ý, toàn làm khổ tớ thôi. Nếu tối qua không có Tuấn sang phụ tớ đưa cậu lên tầng ngủ thì chắc là cậu cứ nằm chổng gọng ở ghế mà ngủ mất.

- Lần đầu tiên tớ say như thế đấy.

- Cậu say là lại nói năng lung tung à.

- Thế hả? Tớ không nhớ gì cả?

- Không nhớ cũng tốt. Mà cậu đói chưa, để tớ đi mua đồ ăn sáng cho.

- Ok ok, thế thì còn gì bằng

Nhìn Nhi trong trang phục thường ngày thật hấp dẫn, trời mùa thu mà, mặc mát mẻ tít cũng không sao

Tự nhiên đầu nó lại nảy sinh ý đồ đồi bại. Nó vòng tay qua ôm lấy eo của Nhi (ôm từ phía sau ấy)

- Thơm quá. (Nó hít hà)

- Nào, bỏ tớ ra đi.

- Không bỏ.

Nó đẩy Nhi dựa vào tường, vâng, cái tình cảnh này chắc mọi người cũng tưởng tượng được rồi nhỉ. Nó nhìn chăm chăm vào mắt Nhi và nói độc một từ :

- Nhé.

- Không.

Nhi lắc đầu quây quây, trông đáng yêu vãi ra ý . Không để ý đến lời nói của Nhi, nó áp môi nó vào môi Nhi luôn, mặc kệ có ăn tát hay không.

5s 10s trôi qua. Ồ, không bị ăn tát hả , được, cứ thế tiến tới thôi

Hôn chừng 5' thì nó buông ra , Nhi ngượng ngùng nói :

- Tớ đã bảo không rồi mà.

- Thế mà vẫn để tớ hôn là sao?

- Tại...

- Haha. Không cãi được rồi kìa

- Ủ nói với cậu nữa, tớ đi mua đồ ăn sáng đây.

- Nhớ mua cho anh với nhé, Nhi ơiiiiiiiiiiiiii.

- Đồ đáng ghét. Lêu lêu.

Hờ hờ, cũng nhờ vụ tối qua mà giờ nó có thể thoải mái hôn Nhi , tình cảm càng ngày càng sâu đậm. Mà nó chợt nhớ đến nhà nó, híc, cả tối qua không về nhà chắc bố mẹ lo lắng , kệ, chờ ăn sáng đã rồi mọi thứ tính sau.

13. Chương 13

Một lúc sau thì Nhi quay về, mang theo 2 cái bánh mì với 2 lọ sữa.

- Đây. Cậu ăn đi.

- Đưa cái bánh có ớt đây tớ ăn cho. Con gái ăn nhiều ớt dễ nổi mụn lắm.

- Thế cậu ăn thì không bị chắc.

- Tớ có nổi mụn thì cũng là con trai nên không sao, chứ con gái các cậu nổi vài hột mụn trên mặt là kêu trời, kêu đất rồi à.

- Hihi. Thế thì ăn đi này.

Cầm cái bánh mì, nó ngồi ăn một cách ngon lành. Lạ thật, vẫn là cái bánh mì bình thường mà sao nó thấy ngon quá , hay tại do ngồi cạnh người yêu ăn bánh mì thì thấy ngon hơn nhỉ?

- Mà này, cậu đừng gọi tớ là em nhé, tớ không thích đâu.

- Sao vậy?

- Đơn giản là tớ không thích, có lẽ vẫn chưa đến lúc thay đổi cách xưng hô như vậy.

- À. ừ... vậy cũng được.

Tự nhiên giọng của nó trầm xuống, sao thế nhỉ? Tại sao nghe Nhi nói như vậy nó lại không vui nhỉ??

Cố ăn nốt cái bánh cho xong,nó quay sang bảo Nhi :

- Tớ về nhà đã, chắc bố mẹ tớ lo lắng.

- Ừ. Cậu về đi , và đừng quên nghĩ về tớ đấy nhé. (Nhi nháy mắt tinh nghịch)

- Không nghĩ về cậu, liệu tớ còn có thể nghĩ về ai nữa đây.

Đúng như nó nghĩ, về đến nhà là ăn ngay những câu hỏi dồn dập từ mẹ =.=~ :

- Đi đâu sao tối qua không về nhà?
- Lại la cà ở đâu rồi hả?
- Lớp 12, cuối cấp rồi còn không lo học.
- Blah...blah..

Trời ạ, điếc tai quá. Nó chạy một mạch lên phòng, khóa cửa lại và nằm trên giường. Nó nhớ lại lúc tối qua khi ở nhà Nhi, nó nhớ lại những hành động ân cần của Nhi. Nó chợt thấy nó yêu Nhi nhiều hơn nó tưởng, mà đã yêu nhau thì xưng Anh- Em nó mới hợp chứ nhỉ?...

Nó thấy thời gian sao trôi nhanh quá, mới lúc nào lớp 10 nó còn đang tán tỉnh Nhi, giờ đây đã yêu nhau được hơn 1 năm rồi

Nó chưa bao giờ tin vào những cảm xúc trên phim truyền hình, cũng như không bao giờ tin có những chuyện như thế xảy ra với mình. Thế mà giờ đây nó đã thành sự thực, chỉ với một cái nhìn, và nó đã yêu... Thật nhẹ nhàng...

Lại một mùa đông nữa đến. Gió bắc thổi vù vù bên tai. Nó thích đưa đôi tay lạnh buốt của nó vào má Nhi, để rồi sau đó Nhi kêu lên be be và đập vào ngực nó.. Nó thích được cầm tay Nhi, hà hơi ấm vào đó và cầm suốt cả quãng đường đến trường. Mùa đông làm cho 2 đứa gắn kết với nhau nhiều hơn

- Cậu bảo cậu thích mùa đông. Vậy giờ đây cậu còn thích không? (Nó hỏi khi đang đèo Nhi đằng sau)
- Có. Và có lẽ tớ sẽ không bao giờ bỏ được sở thích đó.
- Mùa đông lạnh, kèm theo những cơn gió thổi đến run người... Cậu biết mà .
- Đúng thế, tớ thích gió mùa đông, cực kì thích gió, và tớ cũng thích cậu, cực kì thích cậu. Nhưng tớ mong cậu không bao giờ là gió.
- Tại sao thế?
- Là gió, cậu luôn có rất nhiều nơi để đến. Cậu có rất nhiều mối quan tâm ngoài tớ ra, không đá banh thì cũng bóng rổ, không Toán, Hóa thì cũng game thủ đêm, không tụ tập bạn bè thì cũng rất nhiều cô bạn vây quanh . Còn rất nhiều nữa nhưng tớ không kể ra đâu.
- Tớ là gió thì tớ cũng sẽ đưa cậu đi cùng, tớ hứa đấy.

Nhi khẽ vòng tay ôm nó chặt hơn. Mặc kệ sự lạnh giá của mùa đông, nó vẫn cảm thấy ấm áp trong tim...

Nó đến nhà Nhi vào một ngày giá rét. Mưa lạnh làm đôi bàn tay của nó thâm tím ...

- Trời, cậu sao thế? Sao lại dầm mưa ướt hết thế kia.
- Nó không trả lời, lẳng lặng đi vào trong nhà và ngồi xuống ghế.
- Để tớ đi lấy khăn lau cho cậu, khổ quá, mưa ướt thế này thì ồm mắt.

Nó không biết giờ đây nên nói gì cả? Lúc này nó đang rất tuyệt vọng, tự nhiên người đầu tiên nó nghĩ đến trong đầu là Nhi, và nó mò sang đây.

Gia đình nó đã từng rất hạnh phúc, nhưng giờ đây đang đứng trước nguy cơ đổ vỡ khi mà bố nó đã có người phụ nữ khác. Nó rất bất ngờ khi biết tin đó, từ trước đến nay bố vẫn luôn là thần tượng của nó, phải, nó luôn cố gắng để đạt được giống bố...

Nhi nhẹ nhàng cầm khăn lau mặt và tóc cho nó :

- Cậu sao thế? Trông cậu phờ phạc lắm. Có chuyện gì kể tớ nghe đi.
- Ở đây không tiện nói, mình lên phòng đi.

Nó lẳng lẳng bước lên phòng Nhi. Ngồi phịch xuống giường, nó nói :

- Nhi ngồi xuống đi.
- Cậu kể đi.

Nó hít một hơi thật dài rồi kể hết những sự việc xảy ra ở nhà nó gần đây ra.

- Đấy. Sự việc là như vậy đấy. Giờ tớ đang buồn quá.
- Cậu cứ tâm sự đi, tớ sẵn sàng nghe mà.
- Tớ không biết giờ gia đình tớ sẽ ra sao nữa. Thực sự tớ rất hoảng.
- Cậu phải bình tĩnh lại, cậu là con trai cơ mà. Cứ bình tĩnh suy nghĩ rồi sẽ tìm ra cách giải quyết.
- Không. Giờ tớ không muốn nghĩ gì cả. Tớ chán ghét cái cuộc sống này. AAAAAAAAAA

Nó hét lên rồi nằm ngả xuống giường.

Nhi nằm xuống cạnh nó và nói :

- Dù gì tớ luôn bên cậu, hãy tin là như vậy nhé.
- Đúng, tớ vẫn còn có cậu ở bên mà. Hehe

Bất chợt có một giọt nước mắt lăn ra từ mắt nó. Nó không hiểu tại sao nó khóc, khóc vì quá hạnh phúc, hay khóc vì gia đình nó đang đứng trước sự chia ly?? Không một câu trả lời được đưa ra..

- Nè. Đừng khóc , con trai ai lại khóc thế.

Nhi vuốt ve mặt nó :

- Hãy mạnh mẽ lên, hãy sống như ngày hôm nay là một món quà mà Thượng Đế đã ban tặng cho cậu. Đừng để nó trôi qua một cách vô ích .
- Có lẽ tớ phải cảm ơn Thượng Đế 2 lần nữa.
- Tại sao?
- Vì đã cho tớ sống và mang cậu đến bên tớ.
- Không biết cậu đã nói câu này mấy lần rồi nhỉ. Nhưng mà tớ vẫn thích nghe. Hihi

Nó vuốt tóc Nhi một cách nhẹ nhàng, Nhi tựa đầu vào ngực nó như muốn tiếp thêm nghị lực cho nó vượt qua được quãng thời gian khó khăn này.

Mùi hương từ tóc, từ cơ thể Nhi làm nó ngây ngất. Nó cúi xuống, mặt đối mặt với Nhi. Từ từ, không nhanh mà cũng không chậm, nó đưa môi nó chạm môi Nhi, mấy lần trước hôn nó chưa dùng lưỡi, bây giờ thử dùng xem nó cảm giác như nào

Lưỡi nó bắt đầu uốn lượn như con rắn tách môi Nhi và tuôn sâu vào trong, Nhi cũng đáp trả khá mãnh liệt, lưỡi chạm lưỡi, môi chạm môi, nước bọt trao nhau thì cứ phải gọi là....

Bất chợt, Nhi đẩy nó ra , ngượng ngùng quay mặt đi chỗ khác.

- Cậu lại thế rồi.
- Sao hả. Vậy cậu không thích tớ hôn à?
- O...Không...Chỉ là...

Hehe. Tâm lý con gái là như vậy mà, khó đoán lắm.

Thấy không cãi được, Nhi quay sang cầu nó, con gái mà cầu thì đâu phải biết đấy

- Á á á. Tay tớ xước hết rồi này.
- Cho chữa đi. Lêu lêu, ai bảo dám bắt nạt tớ.

- Tớ bắt nạt cậu lúc nào đâu? (Giả bộ ngây ngô)
- Hừ. Có cần tớ kể ra không. Ghét cái con người này lắm cơ.
- Ghét mà vẫn yêu, vẫn muốn tớ hôn là sao.
- A a a a. Không nói với cậu nữa, về đi >”

~~ Haha. Đổ mặt là thừa nhận rồi nhé.

- Cậu về đi, tớ không muốn thấy cậu nữa đâu >”
- Không đuổi tớ cũng về. Hehe. Tạm biệt nhé, đồ đáng ghét.

Dắt xe ra khỏi nhà Nhi. Lúc này là 5h chiều rồi, mưa đã tạnh hẳn. Bầu trời xám xịt, y như những suy nghĩ của nó lúc này trong đầu.

” Về đâu bây giờ? ” , đầu óc nó suy nghĩ mông lung, vô định.

Về nhà thì chắc là nó không muốn về rồi, nhà Nhi thì càng không được. Nghĩ một lúc thì chợt nhớ ra còn thằng Tuấn, thằng bạn chí cốt của nó

Rút ngay con 1280 thần thánh ra :

- Alo? Gọi tao làm gì?
- Nhà mày giờ có ai không? Cho tao sang ngủ một đêm nhé.
- Mày có bị điên không? Nhà không ngủ lại sang nhà tao.
- Chuyện của tao mày cũng biết rồi đấy. Thông cảm cho tao chút đi.
- Ồ. Cũng được, nhưng nhớ phải mua Neptune sang đây nhé.
- Ok.ok . Mày thích bao nhiêu tao cũng chiều

Đm thằng này, phải dọa nó một lần nó mới chừa được . Trên đường sang nhà thằng Tuấn, nó rẽ vào cửa hàng tạp hóa mua một chai Neptune loại nhỏ.

- Mở cửa hộ bố mày cái.
- Đm, sang nhanh thế? Tính ăn cơm tối ở đây à?
- Lại không.
- Đm, ày ăn bố thấy phí cơm quá, thà cho con Milu của tao ăn còn tốt hơn.
- Ồ. Mày so sánh tao với chó à. Bố thông nát @ss mày giờ.

Vừa nói nó vừa giơ chai Neptune vừa mua ra trưng đưa trước mặt thằng Tuấn :

- O cái đêch, tao nói đùa thôi mà, mày chơi thật hả?
- Với tao không có khái niệm đùa đâu.

Mặt thằng Tuấn lúc đó như này , sau đó chuyển sang như này

- Anh T ơi , em đùa thôi , anh tha cho em đi, em chưa muốn nở hoa đâu.
- Biết thế là tốt. Giờ vào nhà nấu cơm đi, tao đói lắm rồi, lại mệt nữa.
- Sư bố mày, đã ở nhờ lại còn hách dịch như vậy
- Có tin tối nay tao thông ày nát @ss không.?
- Thôi thôi, cho tao xin, tao không gay, tao đi ngay đây.

Haha. Nhiều lúc đùa thằng bạn thân lại cảm thấy thú vị phết.. Nó leo lên giường thằng Tuấn làm một giấc ngon lành, ngày hôm nay đã quá mệt mỏi với nó rồi, nó cần nghỉ ngơi một chút....

14. Chương 14

- Ê. Dậy mày...

- Cái đm, để tao ngủ thêm tý nữa đi.

- Mày không dậy là bố cho nhện luôn bữa tối đấy.

- Đây, đây, bố dậy đây.

Đang đói , nó mà bỏ đói mình thì bỏ mẹ.

Xuống nhà thì đã thấy bố mẹ thằng Tuấn ngồi chờ sẵn rồi, ngại quá

- Cháu chào cô chú ạ.

- Lâu lắm rồi mới sang nhà cô chú ăn cơm đấy nhỉ. Ngồi xuống đi T

Gì chứ nó với thằng Tuấn là bạn thân từ bé, lúc nào cũng đi ăn chơi ở nhà nhau , đến năm lớp 7 thì nhà thằng Tuấn chuyển sang khu phố khác .

- Sao tao tưởng nhà có mỗi mày mà?

Nó thì thâm vào tai thằng Tuấn :

- Bố mẹ tao vừa về lúc này, lúc đấy mày đang ngủ biết cái gì đâu.

- 2 đứa còn nói gì nữa, mau ăn cơm đi, có gì để tý lên phòng ” tâm sự ” sau.

- Thôi ăn đi, tao đói lắm rồi.

Quả thật là nó chẳng thấy ngại gì cả, cứ cắm đầu vào ăn (Có lẽ là do quen quá nên nó không thấy ngại)

- Thằng này vẫn háu ăn như lúc nhỏ nhỉ.

- Cháu ăn nhiều mà chẳng thấy béo lên chút nào, chú ạ.

- Ăn thì phải kết hợp thể thao nó mới béo lên được.

- Sáng nào cháu cũng chạy bộ buổi sáng mà.

- Mày thì sao béo lên được, quay tay nhiều quá đấy mà.

- Suyt. Ồ

- Quay tay là gì hả con?

Bố thằng Tuấn quay sang hỏi , chết mày chưa

- À... ý con là thằng T nó chơi điện tử nhiều quá nên không lớn được ấy mà. Chơi điện tử thì tay hoạt động nhiều nên con gọi là quay tay

Công nhận thằng này leo mép thật. Nó làm thêm 2 bát cơm nữa rồi kêu no, xin phép lên phòng nằm trước :

- Cháu no rồi ạ, giờ cháu xin phép lên phòng ạ.

- Ăn thêm đi T. Còn tráng miệng nữa mà.

- Dạ thôi ạ, cháu no lắm rồi ạ.

Phải lẩn nhanh chứ không bị ép ăn thêm nữa chắc bội thực , nó vẫn nhớ lúc nhỏ, sang nhà thằng Tuấn ăn cơm, sau đó tống thêm 2 quả xoài, nửa quả táo vào bụng, về sau thì bị táo tháo ruột, từ vụ đó nó tởn luôn

A. Phòng thằng này cũng ngăn nắp phết nhỉ, quần áo xếp gọn gàng, ngăn nắp. Chờ tý nữa bố phá tung phòng mày lên cho coi

Ồ. Có cả cái máy tính nữa này, online tý nhẻ, làm tý music cho tâm hồn thanh thơi

Đang ngồi ngân nga nghe nhạc thì thằng Tuấn đập vai nó một phát giật cả mình :

- Cái đm, bố đang nghe nhạc.
- Tao chưa xử mày cái tội động vào máy của tao mà không xin phép đấy.
- Tao thích thế. Làm gì tao nào.
- Láo là tao đuổi ta ngoài đường đấy
- A a , em biết lỗi rồi anh Tuấn ơi.
- Ngoan thế có phải tốt không. Anh thương, lát nữa anh em mình ” giao thông ” nhé.
- Cút.
- Haha. Bố đùa tý thôi. Mà mày đã nghĩ cách nào giải quyết việc nhà mày chưa?
- Có khi hỏi thằng anh tao mới được. Vụ này căng đấy, không phải đùa đâu.
- Ủm, tao cũng chẳng giúp gì được . Mà nếu mày cần thì cứ gọi tao, việc nào làm được tao sẵn sàng làm.
- Ok. Đến lúc tao gọi mà không đi là ăn đòn x2 đấy.
- Tao lại sợ mày quá đấy.
- À. Đừng để bố mẹ mày biết nhé.
- Ồ. Mà tao nghĩ chắc không giữ được lâu đâu.
- Kệ, được bằng nào hay bằng đấy, giờ tao nhưc đầu lắm rồi . Bố mẹ mày mà biết chắc lại lôi tao ra hỏi .
- Rồi rồi, yên tâm đi.
- Thế nhé, trả máy ày này, bố đi ngủ tiếp, lúc này đang ngủ ngon thì bị mày dựng dậy.
- Cẩn thận lúc ngủ tao thông mày đấy.
- Hộ tao cái. Đang bị trĩ đây.

Công nhận lúc người đang có nhiều tâm sự thì ngủ nhanh thật (Cũng có thể là do em khác người nên ngủ nhanh)

Sáng hôm sau, vẫn là thằng Tuấn gọi nó dậy :

- 6h15 rồi, dậy đi mày.
- Để tao ngủ tiếp đi.
- Đm, mày không đi học à
- Sách vở đâu mà đi.
- Thằng bắt trĩ này, hết nói rồi.
- Nghỉ một hôm không sao đâu, mày lên lớp xin bọn nó hộ tao, bảo là tao bị đau bụng không đi được.
- Đến ngày hay sao mà đau bụng giống bọn con gái thế.
- Mày chỉ được cái nói lung tung. Nhớ tý lên lớp xin hộ đấy. Thôi đi học đi, đừng quấy rầy tao ngủ.
- Ồ. Bố biết rồi, tý đói thì tự mà lo đấy, bố không lo cho đâu.
- Tao không phải trẻ con , thôi đi đi rách việc quá.

Nó quần thêm cái chần chặt hơn nữa, trời mùa đông ngủ nướng thì khoái phải biết .

Tiếp tục giấc ngủ lúc này đang dở, nó làm một mạch đến 9h rồi dậy đi ăn sáng. Chạy ra quán bánh cuốn đầu ngõ, làm ngay 5 cái bánh với 2 cái giò, no căng bụng.

- Hôm nay không đi học à cháu?

Bá bán bánh cuốn hỏi nó .

- Dạ, cháu hôm nay hơi mệt nên xin nghỉ ạ.

- Ừ. Mệt thì nên nghỉ, không nên cố làm gì.

Trả tiền bánh xong, nó quay về phòng, bật máy tính lên chơi. Cũng tính đi du học tý nhưng sợ thằng Tuấn bị đòn oan của bố mẹ nên lại thôi , làm vài trận DotA thì cũng 11h30 rồi.

Thằng Tuấn về đúng lúc nó đang bat nẩy lửa :

- Bem, bem nó cho tao. Đm, ngu thế, Stun, slow, mana, mekans....

Cuối cùng, vì team work quá chán nên hero nó cầm lãn ra chết. Tức quá nó chửi một câu : " Đmm, đánh như cc ", kèm theo đó là văng ra một câu : " Đ*t mẹ " khá là to.

- Này này, văng tục thế là không hay đâu nhé.

Hả. Giọng nói này nghe quen quen, nó quay lưng lại nhìn, trời ạ, là Nhi, Nhi đang đứng ở đó, đằng sau là thằng Tuấn, mặt nó đang cười nhếch nhếch. Đm thằng cờ hó này chơi mình rồi, đã bảo không nói cho Nhi biết mà

- Sao Nhi biết mà tìm đến đây?

Không nói không rằng, Nhi đến véo tai nó một cái rồi nói :

- Liều thế, dám bỏ học hả.

- Á. Đau tở. Tại tở mệt nên mới nghỉ mà

- Hứ, toàn lí do linh tinh à. Thế đã ăn sáng gì chưa?

- Hehe. Ăn rồi, không ăn chờ Nhi mang đến thì tở chết đói luôn à.

- Ghét. Nhớ lần sau không được bỏ học nữa, rõ chưa.

Nãy giờ thấy 2 đứa nói chuyện tình cảm như vậy, chợt thấy thằng Tuấn tủi thân quá.

- Thôi, tôi đi chỗ khác cho 2 người tâm sự, chứ đứng ở đây thêm tý nữa chắc không kiềm được cảm xúc quá.

- Nhi sắp về rồi, qua xem T như nào thôi mà. Tuấn ở cùng nhớ bảo T nhé, chứ không T hay làm bậy lắm à.

- Cái thằng đó bắt trị rồi, tở không bảo được nó đâu . Nhi bảo thì may ra nó nghe lời.

Đm lại nói xấu mình rồi, nó tức quá mà không làm gì được

Chờ Nhi về, nó lôi thằng Tuấn vào phòng, lấy chai Neptune ra đổ hết vào @ss nó, sau đó là màn " giao thông " cực kì mạnh bạo , phải nói là bao nhiêu sức lực nó dồn hết vào đó, tức quá, quả này không nở hoa thì nó quyết từ bỏ nghề thông cống này

- Đm thằng chó, tao đã bảo đừng để Nhi biết tao ở đây mà.

- Mà không biết nó lo ày thế nào đâu. Không thấy mày đi học nó cứ liên tục hỏi tao xem biết mày ở đâu không.

- Trời ạ.

- Lúc nào cũng bám lấy tao, hỏi sao không phiền chứ, thành ra tao đưa nó về đây gặp mày luôn.

- Hay là tao ở đây thêm mấy ngày nữa nhỉ? Đang khoái.

- Đm, có ở bố cũng đeo cho đâu. Vừa tốn tiền, vừa tốn cơm lại còn bị làm phiền nữa chứ

- Tao nói thế thôi, giờ tao phải về nhà đã, có lẽ giờ ở nhà mọi việc nó rối tung hết lên rồi cũng nên.

- Cút nhanh nhanh cho tao nhờ.

Buổi chiều , trước khi về nhà, nó ghé qua quán trà sữa, mua 2 ly trà nóng đem sang nhà Nhi. Hehe, ít ra cũng phải chuộc lỗi vì đã làm Nhi lo lắng chứ

15. Chương 15

Lò dò xách túi 2 cốc trà sữa sang nhà Nhi. Bây giờ là 2h chiều, chắc là Nhi đang ngủ cũng nên, mặc kệ, cứ vào (đang máu)

Cửa khóa à? Không sao, đứng dưới gào luôn

- Nhi ooooooooooooooooooooooooooooo

Sao, vẫn chưa có động tĩnh gì . Tiếp tục gọi :

- Nhi oiiiiiii, Nhi oiiiiiii

Hehe. Công nhận chiêu này có tác dụng thật, vừa gọi thì Nhi đã chạy xuống rồi :

- A a a a. Sao lại hét to thế, hàng xóm đang ngủ trưa mà.

- Ai bảo tớ gọi không trả lời.

- A a a. Sao mà ghét cậu quá >“<. hàng=”” xóm=”” biết=”” thì=”” ngại=”” chết=””>

- Thế giờ có vào nhà không hay là lại muốn đứng đây

- Vào nhà đi.

Cầm theo 2 ly trà sữa, đặt xuống bàn , nó nói :

- Xin lỗi vì sáng nay làm Nhi lo lắng. Hehe

Nó cười nhăn nhó

- Xí. Tưởng thế là xong hả. Biết tớ lo đến mức nào không.

Xong Nhi giả bộ giận dỗi, quay mặt đi chỗ khác. Đáng yêu không chịu được ý, lớp 12 rồi chứ có phải trẻ con nữa đâu

Nó tiến tới, áp đôi tay lạnh buốt của nó vào mặt Nhi và nói :

- Hết giận chưa nào. Chưa hết là tớ cứ áp để như thế đó.

- Á á.Lạnh quá >“<. bỏ=”” ra=””>

Nghe cái giọng nũng nịu yêu không chịu được.

- Thế đã hết giận chưa nào.

- Hết, hết rồi. Híc, tay cậu lạnh quá à.

- Nó sắp đóng băng rồi đấy.

- Đưa tay đây tớ cầm cho ấm, chứ để lạnh thế dễ bị bệnh lắm đó.

Vẫn bàn tay ấy, vẫn con người ấy, vẫn ánh mắt ấy, sao mà ấm áp và lãng mạn vô cùng

Cầm tay được một lúc thì chợt Nhi nói :

- Chết, còn cốc trà sữa chưa uống kia. Uống nhanh đi kẻo nguội.

May quá, vẫn còn nóng, nó rất thích xoa tay quanh cốc trà sữa, cảm giác ấm lắm, tuy nhiên vẫn không ấm bằng cái nắm tay của Nhi

Xử lí xong 2 cốc trà sữa, định ngồi buồn với Nhi thêm chút nữa nhưng do việc nhà vẫn còn bừa bộn nên nó phải về. Trước khi về, ít ra cũng phải nũng nịu người yêu tý chút nhể :

- Uống trà sữa của người ta xong thì phải thanh toán chứ nhỉ.

- Hả. Bao nhiêu tiền để tớ đưa.

- Không phải chuyện tiền bạc.

- Thế thì là cái gì?

- Cái này này .

Nó chỉ chỉ vào má.

- Lại á. Mấy hôm trước vừa ... mà

- Không cãi. Hôm trước không tính

- Thế thì... lần này từ từ thôi nhé. Tớ...

Chưa để Nhi kịp nói hết câu, nó đã tiến tới, đưa tay vòng qua ôm lấy eo Nhi, khóa chặt môi Nhi bằng một nụ hôn ấm áp, đủ để xua tan đi cái giá lạnh trong mùa đông này.(Rút kinh nghiệm lần trước đá lười có lẽ Nhi chưa quen nên lần này nó không làm)

Hôn xong, Nhi ngước nhìn nó với ánh mắt trong veo, nhìn ngộ ngộ y như một con mèo vậy.

- Tớ về đây. Nụ hôn tuyệt lắm đấy. Hehe

- Về nhanh đi, thu xếp công việc rồi phải báo cho tớ đấy.

- Rõ rồi , thưa tiểu thư.

- Xí, học đâu ra cách ăn nói điệu thế hả. Về đi.

Xa rời những phút giây ngọt ngào cạnh Nhi, giờ đây nó lại quay về với căn nhà của mình, ngôi nhà đã từng rất đầm ấm nhưng giờ đây sao mà lạnh lẽo vô cùng.

Bước vào nhà, nhà vắng tanh không có ai. Mẹ thì giờ này đang đi làm rồi, thằng anh thì bảo mấy hôm nữa mới về nhà được, bố thì chắc là....

Chờ mãi cũng đến lúc mẹ về, trông mẹ mệt mỏi và xanh xao hơn ngày thường, chắc là mấy hôm nay phải suy nghĩ nhiều.

Đột nhiên nó cảm thấy thương mẹ quá, thương mẹ từng này tuổi rồi mà vẫn phải nếm chịu cảnh chia ly như vậy (Mẹ nó 50 tuổi rồi), vừa thương mẹ, nó vừa giận bố vì đã làm mẹ như vậy. Haiizz, cứ nghĩ đến bố là nó lại cảm thấy ứ nghẹn trong ngực, trong tim. Nó không muốn phải chia xa bố nó, nhưng mà giờ đây bố đã quyết định, liệu nó có thể thay đổi được gì nữa đây?

Trước đây, khi xem phim có những cảnh chia ly đầy nước mắt, nó chưa bao giờ nghĩ rằng gia đình mình sẽ có ngày rơi vào cảnh như thế. Vậy mà giờ đây, nó đã trở thành hiện thực.

- Mẹ, trông mẹ mệt mỏi thế thì lên tầng nằm ngủ đi, để con nấu cơm cho.

- Không, mẹ vẫn làm được mà.

- Con bảo không là không, mẹ cứ lên trên đi, nấu xong con gọi mẹ xuống.

- Ủ. Thế cũng được.

Mẹ lê từng bước mệt nhọc lên tầng, tiếng đóng cửa nặng nề vang lên làm nó càng thêm đau lòng. Ngay lúc này, chỉ có 2 mẹ con trong ngôi nhà 3 tầng , lạnh lẽo và ẩm đạm...

Mấy ngày sau, thằng anh nó về nhà để giải quyết việc gia đình.

Ông nói gì với mẹ thì nó không biết, chỉ biết lúc sau 2 người quay ra phòng khách, mẹ nói :

- Mẹ quyết định rồi.
- Từ từ đã mẹ, mẹ suy nghĩ lại đi.
- Không. Đó là quyết định cuối cùng rồi.

Với suy nghĩ của một thằng nhóc học lớp 12 như nó thì cũng thừa biết chuyện gì đang xảy ra, mẹ nó đã chấp nhận bỏ bố nó, tức là đã đồng ý kí vào đơn Li dị.

Mặc dù không muốn việc này xảy ra nhưng nó không thể làm gì để thay đổi, vẫn phải cam chịu mà thôi. Đời mà....

Mấy ngày sau khi bố mẹ ra tòa Li dị, nó vẫn sống bình thường nhưng cảm thấy hụt hẫng và thiếu mất cái gì đó...

Đúng, ngôi nhà mất đi trụ cột là người đàn ông thì có lẽ là điều kinh khủng nhất.

Tuy nhiên, không vì thế mà nó gục ngã, nó tự nhủ phải kiên cường lên để làm chỗ dựa ẹ, mình phải cố sống thật tốt vì mẹ, làm mọi thứ vì mẹ...

Sau khi giải quyết xong việc gia đình, anh nó lại xuống trường tiếp tục việc học :

- Anh đi mà nhớ chăm sóc mẹ đấy, nhớ chưa.
- Em biết rồi mà.
- Mày lớn rồi nên anh cũng không nói nhiều nữa, thôi anh đi đây.

Tiến ông ở bến xe rồi nó trở về nhà. Căn nhà giờ chỉ còn 2 người thôi à??

Những lúc như này nó lại chợt nhớ tới Nhi, nó rất muốn sang với Nhi, muốn được khóc cho thỏa nỗi lòng nhưng không thể, con trai không thể khóc trước con gái được. Cố kìm nén nỗi lòng, nó tự nhủ như vậy rồi thiếp đi khi những giọt nước mắt vẫn còn chưa khô trên má nó...

16. Chương 16

Cuộc sống của nó vẫn tiếp tục một cách bình thường như bao ngày khác.

Tuần học cả sáng, chiều lại học thêm các chiều 3 5 7 , haiz, mệt quá ta

Hôm đó là chiều thứ 7, vừa học thêm Toán xong lúc 5h , ừ chứ 5h chiều mùa đông là trời đã nhá nhem tối rồi à. Đưa Nhi về trên chiếc xe đạp điện của Nhi, vừ đi nó vừa huýt sáo.

Bỗng Nhi đập nhẹ vào vai nó :

- T. Nhìn kia
- Cái gì thế?
- Nhìn theo tay tớ này.

Nó đưa mắt nhìn theo hướng tay Nhi chỉ, hóa ra là một ngôi nhà hoang ven đường.

- Đó chỉ là một ngôi nhà hoang thôi, có gì đáng xem đâu.
- Hay là mình vào thử nhé?
- Hả. Bây giờ á?
- Ừ.

- 5h rồi, có lẽ nên về thôi.

- Đi mà, vào một tý thôi mà. Đi

Giọng Nhi nũng nịu và không nhẽo nó nghe êm và yêu không chịu được, kiểu này thì đứa con trai nào cũng phải xiêu lòng mà thôi.

- Ủ. Được rồi, vào một tý rồi phải ra về ngay nhé.

- Hihi. Tớ biết rồi. Đi thôi

Nó dựng xe bên vệ đường rồi cùng Nhi bước vào hành trình khám phá ngôi nhà hoang. Cảm giác lúc đó khá là phiêu và hồi hộp .

Phía trước ngôi nhà là một khoảng sân nhỏ , cây cỏ mọc um tùm vì lâu ngày không có người chăm sóc. Loay hoay mãi mới tìm được lối đi vào , ấn tượng đầu tiên của nó về ngôi nhà này là nó trông rất cổ quái và lạ lùng, ngôi nhà sơn màu nâu trông thật ảm đạm, cánh cửa mục đi vì sương gió, mọi thứ quanh nhà đều nhuốm màu bi thảm và buồn bã.

Nó từ từ mở cánh cửa nhà, cánh cửa khá là khó mở và vang lên tiếng động rợn người. Nhi đi ngay sau nó, tay nắm chặt lấy tay nó, mắt Nhi đảo dáo nhìn quanh y như con mèo đang định ăn vụng đồ ăn của chủ vậy.

Phía trong nhà cũng chẳng có đồ đạc gì nhiều, hầu hết toàn là đồ bỏ đi, những bộ bàn ghế hỏng, những chiếc đĩa, cốc rơi vãi tứ tung...

Nó và Nhi tiếp tục đi lên tầng 2, cầu thang có vẻ đã khá cũ nên không còn vững chắc nữa, mỗi bước đi là một tiếng cọt kẹt vang lên. Không gian trong nhà thật u ám và rùng rợn y như trong mấy bộ phim kinh dị mà nó đã xem.

Trên tầng, nó phát hiện thấy có rất nhiều đồ chơi trẻ em rơi vãi dưới đất, có lẽ ngôi nhà này đã từng rất hạnh phúc. Nhưng vì sao nó lại bị bỏ hoang như vậy nhỉ? Nó không thể biết được. Tự nhiên nó nghe ” rầm ” một cái, tiếng động phát ra từ phía dưới tầng.

- Không sao đâu, chắc là tiếng gió đập cửa thôi mà.

Chợt nó nhìn thấy thứ gì đó ở phía góc tường, tiến lại gần và nhặt lên. Hóa ra đó là một bức ảnh chụp gia đình, có lẽ là của chủ ngôi nhà này, bức ảnh đã bị mờ đi rất nhiều và không còn nhìn rõ mặt các thành viên nữa. Nó chỉ biết được rằng nhà này có 4 người, 2 vợ chồng và 2 con nhỏ.

Nhìn bức ảnh tầm 10s, nó cảm thấy sống lưng nó lạnh lạnh, một luồng gió thổi qua làm cửa sổ phát lên tiếng kêu ken két. Nhi bắt đầu thấy sợ hãi, miệng lí nhí gọi nó :

- Mình ra khỏi đây thôi T ơi, tớ sợ quá.

Biết không nên ở đây lâu , nó kéo tay Nhi chạy xuống dưới :

- Đi thôi.

Tuy nhiên, dường như có thể lực hay đại loại là một thứ gì đó muốn ngăn cản 2 đứa nó thì phải. Đang chạy , đột nhiên Nhi bị vướng chân vào một chiếc dây thừng, nhìn kĩ lại không hẳn là dây thừng mà chính xác hơn đó là một chiếc thòng lọng, thứ vẫn hay dùng để treo cổ phạm nhân hồi xưa

- A a a a.

- Đừng sợ, để tớ tháo ra cho.

Nó chạy lại , lúi húi tháo cái thòng lọng ra khỏi chân Nhi.

- A. Đau chân quá, có lẽ tớ bị trật khớp rồi.

- Không sao, để tớ bế Nhi đi.

Không hiểu sao lúc đó nó có thể bế được Nhi mà chạy nữa, đúng là con người không thể giải thích nổi

Kì lạ thật, lúc này nó nhớ là khi vào cửa mở mà, giờ sao lại đóng ??

Không còn suy nghĩ được nhiều, nó đập một phát bay luôn cánh cửa rồi bế Nhi chạy ra ngoài. Đây rồi, chiếc xe vẫn còn đây. Nó đặt Nhi ngồi lên xe rồi cắm chìa khóa, ga lên rồi chuồn đi thẳng, cố gắng chạy thật xa ngôi nhà quỷ quái đó càng nhanh càng tốt.

Suốt cả quãng đường về, Nhi không nói lời nào cả mà cứ ôm nó suốt, ngả đầu vào lưng nó. Có lẽ Nhi vẫn còn hoảng vì vụ lúc nãy, cơ mà nó cũng không khá hơn Nhi là mấy, tuy nhiên giờ thì nó đã bình tĩnh lại rồi

Cuối cùng thì cũng về đến nhà, cơ mà đến nhà rồi Nhi vẫn còn hốt @@

- Nào, ngoan, về nhà rồi, không có gì phải sợ nữa.
- Híc, lúc nãy tớ sợ lắm, muốn khóc luôn à.
- Muốn khóc gì nữa, khóc rồi còn gì. Hehe. Nước mắt vẫn còn ở trên má này.

Nó đưa tay lau giọt nước mắt trên má Nhi :

- Ngốc, lần sau bỏ thói khám phá nhà hoang đi nhé.
- Tớ biết rồi, sẽ không có lần sau nữa đâu. >”

~~ Tớ về đây, nhớ phải bình tĩnh lại đấy.

Nó hôn nhẹ lên trán Nhi rồi trở về nhà.

Quả thực hành trình vừa nãy đem lại khá nhiều cảm xúc cho nó, lo lắng, hồi hộp... tất cả đều xuất hiện. Quan trọng hơn là lần này nó được làm ” anh hùng cứu mỹ nhân ” . Mà giờ nhớ lại, lúc đó nó chẳng còn nghĩ được gì nữa, chỉ còn suy nghĩ duy nhất là làm sao phải đưa được Nhi ra khỏi đó mà thôi...

Về nhà, vừa cất cặp sách xong thì mẹ hỏi :

- Sao về muộn thế con?
- Con bị hỏng xe nên phải dừng lại sửa.
- Ủ. Thôi đi rửa tay rồi ăn cơm đi.
- À, mẹ ơi. Mẹ có biết cái nhà hoang ở phố X không?
- Cái nhà đó trước cũng đầm ấm lắm, nhưng nghe nói về sau ông chồng làm ăn thất bát, treo cổ tự tử, kéo theo cả gia đình bị liên lụy, đều chết hết. Thảm thật.
- Ghê quá à.
- Mà sao con lại hỏi thế?
- Không, con đi qua thấy thế nên tò mò thôi.
- Nhớ lấy, không được vào đó biết chưa, bị bắt hồn đi như chơi đấy.

Cũng may mà mình cùng Nhi té khỏi đó nhanh, nếu không thì giờ này đang lưu lạc ở đâu rồi cũng nên.

Ăn cơm xong, nó lên phòng nằm nghỉ một chút rồi giải nốt số bài tập dang dở. Toán - Lý - Hóa, đúng 3 môn trọng tâm thi của nó. Lớp 12 rồi, không được lười, phải cố gắng vì tương lai chứ

8h30, nó làm xong bài tập. Bật máy tính lướt lờ Facebook tý cho thoải mái, tranh thủ nghe chút music, music is my life

Thấy nick của Nhi sáng, nó nhảy vào pm :

- Thấy thế nào rồi mèo con.
- Ai là mèo con ở đây. Giờ ổn hơn rồi nhưng vẫn còn sợ (kèm theo đó là icon)
- Lúc cậu nắm tay tớ, nhìn y như con mèo con vậy
- Tại lúc đó người ta sợ thôi, chứ nếu không thì còn lâu nhé. Lêu lêu
- Hừ. Biết thế để con bắt Nhi đi luôn.

- Cậu để ma bắt tớ đi thật hả?
 - Haha. Tất nhiên là không rồi, người bắt cậu duy nhất chỉ có tớ mà thôi.
 - Học đâu ra cái thói dẻo mồm thế, ghét. Tớ không để cậu bắt đi đâu. Hihi
 - T_T. Không thì tớ đi tìm người khác để bắt vậy, haha.
 - Cậu thử bắt người khác xem, biết tay tớ luôn đấy. Aaaaa >”
 - ~~ Trời ạ, bắt cậu thì cậu không cho, tớ đi tìm người khác cũng không cho, vậy thì tớ phải làm sao đây.
 - Tớ không biết, tùy cậu tính . Hihi. Nếu te tổn với đứa nào là liệu hồn đấy, nhớ chưa
 - Biết rồi, biết rồi, yêu Nhi nhất, yêu vợ Nhi nhất
 - Ai là vợ yêu của cậu. Aaaaaaaa, lại nói lung tung rồi. Ừ nói với cậu nữa, tớ đi tắm rồi đi ngủ đây, mệt lắm rồi ý.
 - Ngủ nhanh đi còn giữ sức mai đi học.
- Nhi off Facebook, nó ngồi nghe nhạc thêm chút nữa rồi cũng tắt máy đi ngủ lúc 9h30. Hôm nay nó đã có trải nghiệm thật tuyệt vời, mai lên lớp tha hồ kể với lũ bạn , giờ thì phải ngủ đã...

17. Chương 17

Sáng hôm sau, ngủ dậy đánh răng, rửa mặt xong là nó chạy xe sang đón Nhi đi học.

Nó đứng ở ngoài cửa gọi :

- Nhi oiiiiiiiiiiiiiiiiii (Nó cố tình kéo dài chữ ” ơ ” ra để trêu Nhi)
 - Nhi đâyyyyyyyyyyyyyyyyy (Giọng Nhi nhí nhảnh đáp lại)
 - Đi học khôngggggggg
 - Khônggggggggg
 - Hừ. Không đi thì ở nhà, tớ đi trước đây.
 - A a a. Tớ đùa thôi mà, đi đi.
 - Ngoan thế có phải tốt không.
 - Cậu im đi >”
 - Nào, về đây tớ xem cái chân còn đau không?
 - Vẫn còn hơi đau, híc.
 - Bất cẩn quá à. May mà lúc đó tớ bế cậu chạy nhanh chứ không thì bỏ mạng ở đó rồi cũng nên.
- Nghe nó nói thế bỗng Nhi hơi đỏ mặt và thẹn thùng :
- Lúc đó cậu bế tớ chạy thật hả?
 - Chứ còn gì nữa, mệt muốn chết luôn
 - Tớ sợ quá chả biết gì nữa luôn, tự nhiên thấy người được nhấc bổng lên cảm giác thích lắm ý
 - Cậu lúc đó còn biết gì nữa đâu, cứ ôm chặt lấy cổ tớ không à
 - A a a a. Không nói nữa, lên trường thôi. >”
 - Sợ tớ kể ra hết tật xấu của cậu lúc đó hả. Haha

- T đáng ghét, đi thôi >”

Trêu Nhi có lẽ thế là đủ rồi, nó dắt xe ra đưa Nhi lên trường.

- Ngồi cho vững kéo tỳ nữa bị rơi mất đấy

- Lêu lêu, ai mà như cậu chứ.

- Lo lắng ý, cậu bị gió thổi bay đi mất thì tớ biết tìm ở đâu đây.

- Tớ mà bị thổi đi thì tớ cũng phải lôi cậu theo, biết chưaaaaaa .

Nó và Nhi cười đùa suốt cả quãng đường đến trường, thành ra cũng gây sự chú ý ấy người xung quanh.

Cũng phải thôi, Nhi là hotgirl mà, bao nhiêu đứa ngày đêm mơ ước được cầm tay Nhi mà còn không được kia kìa.

Cơ mà như thế thì không đáng tức, khổ nỗi cứ đi được một đoạn là lại có đứa chào Nhi :

- Chào Nhi, buổi sáng tốt lành nhé.

- Nhi hôm nay trông xinh nhỉ.

- Đi học cùng bạn trai hả, đẹp đôi đấy. Haha

....Blah...blah...

Đm lũ cờ hó này, nó biết thừa là mấy đứa đó chẳng có ý tốt đẹp gì đâu

- Hừ, sao mấy thằng đó cứ thích bắt chuyện với Nhi thế nhỉ.

- Bạn bè thôi mà. Sao cậu lo thế.

- Tớ không biết, nhưng mà tớ có cảm giác không thích bọn nó tẹo nào.

- Hihi. Sợ tớ bị bọn nó cướp mất hả.

- Chà, biết nói sao nhỉ?

- Thế là biểu hiện của ghen rồi, hihi.

- Quên đi, tớ mà thêm ghen với bọn nó .

- Thế sao thấy tớ nói chuyện với bọn nó thì lại tức.

- Ơ..ơ...thì..

- Thôi đi, tớ biết rồi. >“<. tớ=” không=“” bị=“” bọn=“” nó=“” cảm=“” dỗi=“” đâu,=“” yên=“” tâm=“”>

- Thật không.

- Thật luôn á.

- Nhi là nhất. Yêu Nhi lắm lắm ý.

- Xí, nói nhỏ thôi, đang ở ngoài đường, đông người lắm .

Tầm 5’ sau, nó và Nhi đã có mặt ở trường. Trên đường đi lên lớp, đi qua chỗ đoạn cầu thang tầng 3, nó vô tình va phải thằng Hòa (Cũng chả biết là do vô tình hay cố ý nữa)

- Ơ. Xin lỗi (Nó chủ động lên tiếng)

- Ờ. Không sao. Hôm nay đi học cùng bạn gái hả T? (Thằng Hòa nhìn nó với ánh mắt như này)

- Ừ.

- Hạnh phúc nhỉ, thôi không làm phiền 2 người nữa, tao đi ăn sáng đã.

Nói xong, nó đi một mạch xuống tầng.

- Hừ. Mà định chơi tao à? (Nó vừa nhìn theo thằng Hòa vừa nói)

- Sao thế? Cậu nói ai vậy ?
- À. Không, không có gì đâu . Vào lớp đi Nhi.
- Lò dò vào lớp, nó vút ” bụp ” cái cặp lên bàn, nằm xuống thở dài.
- Sáng sớm đã thở dài rồi. (Thành Tuấn hỏi nó)
- Mà biết không? Từ sáng tới giờ tao gặp 5 6 đứa con trai rồi, đm bọn nó, toàn là đứa thích tán tỉnh Nhi mới cay chứ.
- Có đối thủ càng thích chứ sao.
- Thích cái ..., tức bỏ mẹ ra ấy chứ.
- Mà cứ yên tâm, bọn nó chắc không làm gì quá đáng đâu.
- Hờ, mấy thằng khác thì tao không biết chứ thằng Hòa tao chắc chắn là nó vẫn chưa từ bỏ Nhi.
- Thằng đó hả? Cũng khá lâu rồi nhỉ, từ cái vụ sinh nhật tao thì ít thấy nó.
- Tao vừa gặp nó lúc này, đm không tả được.
- Nó tuyên chiến với mày thì mày chơi lại thôi, sao phải xoắn.
- Sao nó dai quá vậy mày. @@
- Nhi là hotgirl mà, bao nhiêu đứa tán không đổ, mày tán cái nó đổ luôn nên bọn nó ghét mày là phải.
- Ủ. Nghĩ lại thì cũng có ý đúng.
- Tao nghe bọn nó nói là thằng Hòa, nó theo đuổi Nhi từ lớp 9 rồi cơ, nhà nó giàu nên lúc nào cũng mua quà tặng Nhi, cơ mà toàn bị từ chối, nhục vãi
- Ủa, vậy hả?
- Lại không. Bây giờ một là mày chơi với nó đến cùng, hai là mày mất Nhi cho nó , thế thôi, tính thằng này tao biết, đã muốn cái gì là nó quyết tâm lắm.
- Đùa chứ tao không chịu mất Nhi cho nó đâu.
- Nó đập bàn cái ” bốp ”, híc, đau cả tay.
- Thế mới là bạn tao chứ, có gì anh em sẵn sàng giúp mày, không phải lo
- Thôi, chuẩn bị vào học đi mày.
- Ó. Từ từ đã, tao còn chưa làm bài tập.
- Kệ mẹ mày, tao không liên quan
- Đm thằng chó, tao biết mày làm rồi mà, đưa tao mượn nhanh lên.
- Bỏ đéo cho đâu.
- Không cho tao thông @ss mày đấy.
- Haha. Thông đi, hộ tao cái.
- Giành giật một hồi thì thằng Tuấn cũng giật được quyển vở bài tập khỏi tay nó, nhìn nó cầm cúi chép bài thật là tội
- Đang ngồi cười thằng bạn thì chợt có tin nhắn , mở ra xem : ” Học xong gặp nhau ở phía sau nhà để xe ”
- Ai đấy nhỉ? Quái lạ, muốn gặp thì gặp trực tiếp nhau mà nói, sao phải giấu diếm thế.
- Nó tò mò nhắn trả lời nhưng không có hồi âm, thôi kệ, chờ đến cuối buổi rồi ra gặp cũng được..

18. Chương 18

Tiếng trống vang lên báo hiệu buổi học kết thúc. Cát vội sách vở vào cặp, nó không quên quay sang nhìn thẳng Tuấn :

- Tớ nữa có thằng hẹn gặp tao sau nhà để xe, tầm 10 15' mà không thấy tao đi ra thì chạy vào ngay nhé.
- Mà lại định làm gì à?
- Tao không biết, nó hẹn gặp thì tao phải đi thôi.
- Nó là ai?

- Tao không biết, đi mới biết chứ.
- Rồi, mày cứ đi đi, tao với mấy thằng trong lớp đi sau mày.

Nó chờ học sinh đi về gần hết rồi bước ra khoảng sân phía sau nhà để xe.

Nó không bắt ngờ khi nhìn thấy thẳng Hòa, đúng như nó nghĩ, thằng này không dễ chơi .

- Sao. Hẹn tao ra đây có chuyện gì.?
- Cứ từ từ, bình tĩnh .

Nó nói giọng cợt nhả.

- Có gì nói nhanh, tao còn đi về.
- Về với em Nhi yêu dấu của mày hả.
- Tại sao mày cứ thích chọc ngoáy vào cuộc sống của tao thế? Tao với Nhi thế nào không khiến mày bận tâm.
- Ô. Không, mày sai rồi. Tao phải quan tâm, nhiều là đằng khác. Mày có biết là tao đã yêu Nhi trước mày không?
- Trước đây mày như nào tao không cần biết, bây giờ Nhi là của tao. Thế thôi.
- Công sức tao tốn bao nhiêu năm nó không đổ, giờ để một thằng như mày hót tay trên nên tao thấy ức lắm. Mày biết không?
- Mày nên xem lại chính mình.

- Haha. Tao có gì phải xem chứ, đẹp trai, nhà giàu, học giỏi... gái gú quanh tao đầy ra, cuộc sống của tao rất tốt, tốt hơn rất nhiều so với mày. Vậy tại sao Nhi không chọn tao mà lại chọn mày?

- Mày nghĩ những thứ đó có thể thu hút được Nhi sao? Tao thất vọng về mày quá.
- Mày câm đi. Tao mà không có Nhi thì mày cũng không thể có đâu, hãy nhớ đấy.

Đm, này giờ nhìn nó lâu quá rồi, chả nhẽ lại thúi vào bụng nó vài phát cho hả giận.

- Thôi, mày về đi, mày đang bị kích động đấy.
- Mày đứng đấy, không đi đâu hết. Hãy đứng đó nói chuyện như 2 người đàn ông.

Hừ, thích thế hả? Thích thì tao chiều mày luôn

- Nào, giờ thì mày muốn tao làm gì?
- Tao muốn mày từ bỏ Nhi.
- Thật là nực cười, giả sử tao có bỏ Nhi thật thì mày cũng không có cơ hội đâu, đừng ảo tưởng.
- Mày đang khinh thường tao hả?

Thằng Hòa nói xong câu đó thì đâm vào mặt nó một cái, trời đất ơi, từ bé đến giờ nó chưa hề bị ai đánh, ngay cả bố mẹ nó

Nó bị bất ngờ nên loạng choạng dựa vào tường.

- Mày không thể nói được nên dùng vũ lực hả?

- Tao ày biết chống lại tao thì sẽ phải chịu hậu quả như nào.

Nó tiếp tục hứng chịu những cú đâm từ thằng Hòa, giá như ngày bé nó đi học võ thì bây giờ đã có thể đánh trả rồi

- Dừng lại. Đmm

Tiếng thằng Tuấn vang lên, kéo theo đó là mấy thằng con trai lớp nó đi cùng.

- Mày cũng chỉ thể thôi hả Hòa?

- Phải, tao là con người như vậy đấy.

Thằng Tuấn đỡ nó dậy, nó phải bụi ở quần áo rồi quay sang nhìn thằng Hòa :

- Mày có thể làm bất cứ điều gì mày thích, nhưng mày hãy nhớ rằng mày sẽ không bao giờ chiếm được trái tim của Nhi đâu.

Nó cười nhạt rồi bỏ đi, mặc kệ thằng Tuấn trơ trọi ở lại.

- Đm, sao mày để nó đánh thế T

Mấy thằng bạn trách nó.

- Kệ nó đi, tao không thích gây sự, với lại sức tao chắc gì đã đánh lại nó.

- Mày ngăn bọn tao đánh nó làm gì, cái loại đó không đáng để thương đâu, mày tha nó thì nó sẽ tha mày chắc.

- Cứ để đấy, để tao xem nó có thực là loại có thể làm tao thấy khó chịu không.

Nó với thằng Tuấn về nhà, mặt nó cũng có vài vết xây xước tuy nhiên không nặng lắm,. có thể nói đối là bị tai nạn.

- Bá ơi, cháu đưa thằng T về rồi đây.

- O T. Bị sao thế con

- Dạ, nó bị tai nạn đấy bá ơi, may mà lúc đó cháu thấy nên đưa nó về.

- Cảm ơn cháu nhé, may quá.

Thằng này thế mà khôn, giúp nó thoát khỏi rắc rối từ mẹ nó.

- Thôi, con mệt rồi, đi tắm rửa cái đã.

- Tuấn, ở lại ăn cơm đi cháu.

- Dạ thôi ạ, giờ này cháu phải về rồi, bố mẹ cháu chắc cũng đang mong.

- Thế thì hôm nào rảnh sang chơi với thằng T nhé.

- Vâng ạ.

Nó lủi lên phòng, vào phòng tắm bật nước tắm rửa cho sáng khoái.

Mấy vết xây xước trên mặt lúc này động vào không đau, giờ thì nhức cực kì

Thôi chết rồi, mặt mình bị như này mai làm sao đưa Nhi đi học đây, thế nào Nhi cũng hỏi nguyên do. Có lẽ lại phải nói dối, cơ mà nói dối Nhi thì hơi khó vì cái gì Nhi cũng biết

- T ơi tắm xong chưa, xuống ăn cơm đi con

- Con xuống ngay đây

Tiếng mẹ nó gọi cắt đứt mạch suy nghĩ của nó.

Xuống nhà làm vội 3 bát cơm rồi lại chạy lên phòng.

Nick facebook của nó hiện lên khung chat với Nhi :

- Sao hôm nay không chờ tớ về hả?

- À. Tớ có việc bận nên phải ở lại trường.

- Việc gì mà gấp thế? Quên cả việc đi cùng tớ luôn à.

- Hehe. Không quên được đâu, để mai tớ đền bù cho nhé

- Toàn làm tớ lo lắng thôi ý >”

- Tớ biết lỗi rồi mà, tha cho tớ đi. Nhé nhé nhé.

- Moah, tớ tha lỗi cho rồi đó. Nhớ lần sau đừng làm tớ lo lắng nữa nghe chưa >”

- À, Nhi ơi, tối nay đi ăn kem nhé.

- Mùa đông đi ăn kem á?

- Ủ, thế nó mới có cảm giác chứ.

- Được rồi, 8h cậu qua đón tớ nhé.

- Ok baby.

- Lại baby rồi, trời oiiiiiiiiiiii

Nó rất thích trêu Nhi, xem Nhi phát cáu lên, yêu cực kì

- Thôi, chào mèo con, tớ đi làm bài tập đã, nhớ lát nữa chờ tớ qua đón đi ăn kem đó.

- Hihi, biết rồi, nhắc hoài à.

Nó tắt facebook, nói là học bài nhưng thực ra là chả học đâu, thời khóa biểu ngày mai toàn môn chơi không à.

Nó nằm dài ra giường, suy nghĩ lung tung về mọi thứ...

19. Chương 19

Nó nằm trên giường một lúc rồi lơ mơ ngủ lúc nào không hay, nếu không có điện thoại từ Nhi thì chắc là nó ngủ tít đến sáng cũng nên

- A a a. Sao giờ này còn chưa qua đón tớ hả? >”

- Chết, tớ ngủ quên, híc. Chờ tý tớ sang ngay đây.

Lồm cồm bò ra khỏi giường, mới ngủ một tý mà tóc tai, quần áo đã xộc xệch hết rồi, nó chỉnh lại quần áo, đầu tóc cho gọn gàng rồi lấy xe qua nhà Nhi

- Ghét. Tớ mà không gọi thì lại ngủ tiếp phải không.

- Tại hôm nay tớ hơi mệt .

- Sao không ở nhà nghỉ đi cho khỏe, lại còn muốn đi ăn kem ?

- Đi cùng Nhi là hết mệt ngay, hehe.

Cũng may lúc đó trời hơi tối nên Nhi không thấy mấy vết thương trên mặt nó, cơ mà cũng chẳng giấu được bao lâu đâu, tý đến quán kem thế nào cũng bị Nhi hỏi

- Này, ôm tớ đi.
- Không ôm.
- Ôm hay đi bộ nào
- Đi bộ.

Nó dừng xe, vừa kéo tay Nhi vừa nói :

- Được, đi bộ thì đi.
- Á. Tớ không muốn đi bộ đâu >“<. tớ=”” ôm=“” cậu=“” là=“” được=“” chứ=“”>
- Phải thế chứ mèo con.

Trời mùa đông nên mọi người cũng ít ra đường vì sợ cái giá lạnh. Nó và Nhi lướt trên đường vắng, cảm giác thật lạnh lạnh khó tả.

Mùa đông cứ tưởng ít người ăn kem, ra đến nơi thì thấy khá là đông người ấy chứ. (Hóa ra cũng có người giống sở thích bọn nó)

Những người ăn kem ở đây chủ yếu toàn là các cặp đôi, nhìn họ ăn kem với nhau trông thật tình cảm và lãng mạn, đâu đó có một số người ăn kem một mình, cũng không sao, cô đơn không phải là một cái tội . Đôi khi ta cũng cần có khoảng thời gian cô đơn để suy nghĩ về cuộc sống, về tương lai sau này chứ...

Nó và Nhi lên tầng 2 ngồi (vì tầng dưới full mất rồi T_T)

Không gian trên tầng 2 cũng khá thoáng và rộng rãi, nó và Nhi ngồi bàn thứ 12.

- Nhi ăn kem gì?
 - Kem xoài đi.
 - Anh ơi, cho em một kem xoài và một socola thập cẩm.
 - O, mặt cậu bị sao thế kia?
- Đúng như nó lo ngại, biết ngay là Nhi sẽ trả hỏi nó mà.
- Á. Tớ bị tai nạn thôi mà.
 - Đừng lừa tớ, tớ biết vết thương do tai nạn không giống như thế.
 - Tớ nói thật mà.

Nhi dường như sắp khóc khi nghe nó nói vậy. :

- O. Nhi, đừng khóc.
- Nếu cậu yêu tớ thì đừng giấu tớ chứ. Nói cho tớ biết đi mà.

Phải làm sao đây? Chả nhẽ lại cho Nhi biết là nó bị thằng Hòa đánh à? Con trai mà lại kể bô bô cho con gái thì ngại lắm ý. Nhưng mà không kể thì lại có lỗi với Nhi...

- Nào, nín đi rồi tớ kể cho. Hứa không được kể cho ai nhé.
- Ủ. Tớ hứa.
- Kem của 2 em đây.

Ngay lúc đó, anh phục vụ mang đến cho 2 ly kem mát lạnh.

Nó chậm rãi ăn miếng kem đầu tiên rồi nói :

- Sáng hôm nay, lúc tan buổi học, thằng Hòa nó gọi tớ ra sau khu nhà để xe nói chuyện. Cậu biết thằng Hòa mà, đúng không?

- À. Tớ có biết.

- Đây, nó muốn tớ phải từ bỏ cậu . Tớ không đồng ý nên bị nó đánh mấy phát vào mặt.

- Không phải chứ, trước đây nó hiền lắm mà .

- Tớ không biết trước đây nó như nào, nhưng giờ đây nó thực sự là một thằng đáng gờm.

- Nó đã từng theo đuổi tớ, có lẽ bị tớ từ chối nên giờ đây nó đổi tính thành như vậy.

- Nó muốn chơi với tớ đến cùng, phần thưởng của cuộc chơi này chính là trái tim của cậu.

- Tớ sẽ không yêu nó đâu. Cậu biết mà.

- Tớ biết là như vậy, nhưng giờ nó đã làm như vậy thì tớ cũng không còn cách nào khác cả.

- Hay để tớ nói chuyện với nó nhé.

- Không, cậu là con gái không bảo được nó đâu, hãy để việc này cho 2 người con trai tự giải quyết. Tớ sẽ không thua nó đâu. Nhi là của tớ, mãi mãi là như vậy.

Không biết câu cuối nó nói hơi to hay sao mà mấy người ngồi xung quanh quay sang nhìn nó .

- Chết cha, lỡ nói hơi to =.=

~~ Ngồi cạnh cậu ngại chết đi được ý. (Nhi nói)

- Biết thế tớ đứng dậy hết :” T mãi mãi yêu Nhi ” cho đã.

- Á. Đừng..

- Con mèo con này đáng yêu quá cơ (Nó đưa tay ra vuốt má Nhi)

- A a a a. Lạnh quá >”

Nhi nhắm tịt mắt lại rồi hét lên be bé, nó thích nhìn Nhi đáng yêu và trẻ con như vậy lắm ý

- Trời lạnh, ăn kem vào là ấm ngay. (Lấy lạnh trị lạnh)

- T này, hứa với tớ một việc nhé.

- Việc gì? (Nó vừa đưa kem vào miệng vừa hỏi)

- Đừng vì tớ mà đánh nhau với thằng Hòa nữa nhé.

- Về cái đó thì để tớ suy nghĩ đã.

- Sao phải suy nghĩ nữa chứ, hứa luôn đi mà.

Nhi cầm tay nó rồi nũng nịu.

- Thôi được rồi, tớ đồng ý, được chưa mèo con.

- Phải thế chứ. Hihi

- Này, để tớ bón kem cho ăn nhé. (Nó chủ động đề nghị)

- Kì chết à.

- Kì đâu mà kì, cậu nhìn mấy người bên cạnh xem.

- Nhưng mà...

- Không cãi nữa, nào, há miệng ra đi.

- A a a a

Nhi mở miệng be bé đón nhận miếng kem từ cái thìa của nó.

- Xong. Mèo con ngoan quá, ăn thêm miếng nữa cho lớn nhanh nhé.
- Không. Tớ ăn rồi, giờ là tới lượt cậu ăn.
- Sẵn sàng thôi. A a a a

Oấp, cái thìa đầy kem của Nhi ằm trọn trong mồm nó. Trời ạ, miếng kem to quá >“<, lạnh=”” buốt=“” hết=“” cả=“”>

- Nhi ác quá, huhu.
- Không ăn vạ, nghe chưa. Hihi

9h. Nó đưa Nhi về nhà, trước khi chào tạm biệt , Nhi thỏ thẻ vào tai nó :

- Đừng bao giờ cố gắng che giấu nỗi buồn, hãy chia sẻ với tớ, và hãy tin rằng tớ luôn yêu cậu. Nhớ nhé, tớ luôn yêu cậu. T ngốc.
- Được rồi, vào nhà ngủ đi mèo ngốc của tớ.
- Nhớ sáng mai qua đón tớ, nghe chưa, đừng ngủ quên như lúc nãy đấy >”<>

Kết thúc một ngày đầy biến động bằng giấc ngủ ngon lành và những ly kem mát lạnh, cộng thêm đó là những lời nói ngọt ngào của Nhi khiến nó ngủ một giấc cực kì ngon lành....

20. Chương 20

Hôm sau, nó đi học như thường lệ. Nhận thấy giờ mình đã lớn, với lại cũng muốn giúp đỡ mẹ phần nào trong cuộc sống vất vả này nên nó quyết định đi làm part time kiếm tiền . Coi như là rèn luyện trước cho cuộc sống Đại học sau này . Nó gọi điện hỏi anh nó :

- Anh T ơi, anh biết chỗ nào làm việc part time không?
- Tự đừng mà hỏi thế làm gì? Định đi làm thêm à?
- Vâng. Sống tự lập tý, đỡ phụ thuộc vào mẹ.
- Thăng này khá, có ý chí thế là tốt. Anh mà có đứa bạn mở quán đồ uống , giờ đang cần người phục vụ đấy.
- Ở đâu anh? Bảo em đi
- Nó mở ở ngay gần trường mà đấy, cái quán Kem 197 đó.
- À. Chỗ đó em với mấy đứa bạn cũng vào ăn mấy lần.
- Chiều nay mà đến đó nhé, để anh gọi điện bảo thăng bạn trước.
- Vâng.

Phù, may quá, cuối cùng cũng tìm được việc làm . Buổi chiều, 2h nó ăn mặc gọn gàng và đi đến quán.

Ừm, xem nào, quán bán đồ giải khát, kem, trà sữa... Nói chung là rất nhiều thứ cho học sinh, lại ở ngay gần trường nó nữa chứ (Cách trường nó 500m)

Vừa bước vào quán, chưa kịp nhìn gì thì đã có anh bước ra và nói :

- Chào em, em là em thăng T phải không?
- Dạ, phải ạ.
- Em muốn làm việc part time ở đây hả?
- Vâng. Em muốn thử sống tự lập xem như nào.
- Haha. Đàn ông con trai là phải thế, không sợ khó khăn. Chỗ anh cũng mới khai trương nên còn thiếu người, xem nào, em làm được công việc gì?

- Việc gì em cũng làm được. À, mà em thích nhất là làm bồi bàn anh ơi.
- Hả? Bồi bàn á?
- Vâng.
- Ủ. Anh tôn trọng quyết định của em. Em sẽ làm vào các buổi 3 5 7 nhé.
- Ô, không được rồi anh ơi, anh đổi sang 2 4 6 cho em nhé, tại mấy buổi kia em vướng vào học thêm rồi.
- Hm... Được thôi, 2 4 6 , từ 2h-5h. Buổi tối nếu em làm thêm được thì càng tốt. Tiền buổi tối sẽ được cộng thêm vào tiền lương hàng tháng của em. Nhé, ok?
- Vâng. Em đồng ý.
- Bắt tay cái nào.

Haha. May mà nhờ có thằng anh quen biết nhiều nên mới dễ dàng như vậy. Về nhà, nó đem ý kiến này trao đổi với mẹ nó, mẹ nó cũng đồng ý vì muốn nó phải tự đương đầu với cuộc sống này, phải sống thật mạnh mẽ.

Ban đầu nó định nói cho Nhi biết nhưng lại thôi, con gái mà, hay suy nghĩ , lo lắng lung tung lắm.

Buổi đi làm đầu tiên của nó diễn ra khá thuận lợi, cũng chỉ mang trà sữa, hay các loại nước mà khách yêu cầu tới các bàn, thỉnh thoảng ít khách thì ngồi tán phét với anh chủ quán (Anh này tên Hùng)

- Sao. Cảm giác đầu tiên như thế nào.
- Cũng khá tốt anh ạ. Cứ bưng bê như này hóa ra lại nhàn.
- Haha. Đừng mừng vội, gì chứ anh thấy làm bồi bàn khổ lắm, thật đấy, em cứ thử chờ xem.
- Anh ơi cho em 2 cốc trà sữa nóng và 2 cái bánh kẹp.
- Kìa, khách gọi mang đồ ra kìa em.
- Nó lật đật chạy vào nhà bếp :
- Chị ơi khách gọi 2 cốc trà sữa nóng với 2 cái bánh kẹp.
- Đợi tý có ngay.

Chờ 5' sau thì có hàng, nó vội vàng bê các thứ mà khách yêu cầu lên, chạy chạy trông y như con vịt (Theo lời nhận xét của anh Hùng)

- Đây ạ, chúc 2 bạn ăn ngon miệng.

Vừa quay người đi vào thì nó phát hiện ra một bạn nữ, trông khá là xinh xắn đang ngồi một mình một góc, đôi mắt thẫn thờ nhìn ra phía ngoài đường.(Chắc, nhìn mặt đầy tâm sự như này chắc là đang chờ ai rồi đây.) Lúc đó nó cũng không quan tâm mấy, chỉ coi như những người khách bình thường mà thôi. Cơ mà đến tận 5h chiều , lúc đó quán đã dần vắng khách rồi mà bạn ấy vẫn ngồi ở đó (Ngồi từ 2h-5h @@ , liếc qua cốc trà sữa thì này giờ mới uống có một nửa)

Thấy lạ lạ, nó mò đến hỏi :

- Bạn ơi.
- Ô. À, có chuyện gì thế?
- Bạn đang chờ ai đó phải không?
- Ủ, sao bạn biết
- Thì mình thấy bạn ngồi suốt từ lúc 2h đến bây giờ mà. Tổ không biết là bạn chờ ai nhưng mà tổ nghĩ bạn nên về được rồi, ai đời trễ hẹn tận 3 tiếng thế

- Mình biết người đó sẽ không đến nên cố tình ngồi như vậy đây.

- Hả?

- À không. Có lẽ mình nên về thôi. Bao nhiêu tiền thế bạn ?

- 10k.

Nhìn bạn ấy ra vẻ trong vẻ thất thểu, buồn bã, nó cảm thấy tức thay cho bạn ấy, không biết thằng khốn nào lại làm một người con gái xinh đẹp phải buồn như vậy nữa . (Nam nhi đại trượng phu mà lại làm trò trốn tránh con gái)

- Này, nhìn gì thế thằng em?

- À, không, em chỉ đang thắc mắc về bạn gái kia thôi.

- Em bảo Thùy hả?

- Chắc thế. Em đã biết tên bạn ấy đâu.

- Nó là em gái anh đấy, anh biết dạo này nó đang có trục trặc với bạn trai nên để yên cho nó thích làm gì thì làm. Tình cảm nam nữ, anh cố xen vào cũng chả được.

- Ồ. Em gái anh hả? Lúc nãy em lỡ lấy tiền mất rồi. Để em đi trả lại nhé.

- Haha. Cái thằng này, thôi không cần đâu.

- Mà cái thằng bạn trai đó cũng chẳng ra gì, hừ.

- Trước đây Thùy với bạn trai nó hay đến quán anh lắm, nhìn 2 đứa cứ quần quít lấy nhau anh cũng thấy mừng. Anh có cái ảnh 2 đứa chụp với nhau đây này.

Vừa nói anh Hùng vừa lấy điện thoại ra cho nó xem ảnh.

- O. Thằng này, thằng này em biết nó, nó học cùng trường với em nè. Nó tên Hòa .

- Thế hả?

- Đm thằng chó này, nó bỏ Thùy để tán tỉnh Nhi đây mà.

- Nhi là ai thế?

- Là bạn gái của em, nhưng mà dạo này đang bị đe dọa bởi thằng Hòa đó.

- Thằng đó ghê gớm vậy?

- Ôi anh không biết tính nó đâu, thằng đó thì hung hăng lắm.

2 anh em buôn chuyện đến gần 6h mới về @@

Tắm rửa, ăn cơm rồi lên phòng, vừa đặt mông xuống cái ghế thì điện thoại kêu :

- Alo.

- Làm gì mà tớ gọi cả chiều không nghe điện thoại thế >”

- Tớ đi ...

- Đi đâu.

- Đi chơi loanh quanh ấy mà. Hehe

- Thật không? Hay lại đi cùng đứa nào hả?

- Tớ nói thật mà, nếu tớ nói dối thì đêm nay không được mơ về cậu nữa

- Bo xì,thôi đi, miệng cậu bôi mật ong hay sao mà nói ngọt thế.

- Miệng tớ bôi son của cậu nên mới như vậy đó

- A a a a. T chết tiệt, T đáng ghét. Ứ nói với cậu nữa.

Nhi hủy cuộc gọi. Con gái buồn cười thật ý, lúc này thì vừa bảo không nói chuyện với nó nữa, thế mà một lúc sau nó online facebook là pm nó nói chuyện luôn

- T đáng ghét.

- Mèo con đáng yêu. Haha

- Cậu mới là mèo ý. >“< a=”” a=”” a=””>

- Hay là không gọi cậu là mèo nữa, gọi là mòi nhé

- Làm gì có con nào tên là mòi >”

- Có, có con mòi tên là Nhi đó.

- Lúc nào cũng trêu tớ thôi.

2 đứa nói chuyện tới hơn 11h mới chịu thôi. Híc, ngày nào cũng như này chắc bị cận mắt , kệ, đang máu, gì cũng chiến hết

Ồ, chết rồi, quên nói cho Nhi biết là thằng Hòa nó là thằng nông dân chuyên đi chăn rau mướt rồi. Thôi, để sáng mai nói cũng chưa muộn, hừ, thằng này hóa ra thâm hiểm hơn suy nghĩ của nó. Phải cẩn thận, nhất định phải cẩn thận

21. Chương 21

- Nhi này.

Nó vừa nhai kẹo cao su vừa nói .

- Gì thế?

- Thằng Hòa đó. Nó là thằng đểu đấy.

- Sao cậu biết ?

- Tớ cũng tình cờ biết hôm qua thôi.

- Mà cậu cứ nhắc tới Hòa mãi nhỉ, lo lắng cho tớ đến thế cơ à

- Không lo sao được Nó mà bắt Nhi đi thì tớ tìm ở đâu đây.

- Người gì hay ghen thế không biết. Tớ không quan tâm đến nó đâu , yên tâm đi.

Hí hí, nghe xong câu đó mà nó thấy thoải mái hết cả

- À. Nhi ơi.

- Oiiiiiiiiii

- Hm....

Nó định bảo với Nhi là nó đi làm thêm nhưng lại thôi.

- Gọi người ta rồi không trả lời, ghét. >“< (=”” nhi=”” cầu=”” vào=”” tay=”” nó=””>

- Á á, đau tớ. Đang lái xe đấy nhé, tý lỡ bị tai nạn là 2 mạng người đấy.

- Haha. Cho chừa cái tội thích trêu tớ đi.

2 đứa đùa nghịch cả đoạn đường đến trường, vui ơi là vui

Nó đến quán làm việc đều đặn vào mỗi buổi chiều. Vào quán là nó thay ngay bộ đồng phục của quán vào và lăng xăng chạy đi làm việc :

- Từ từ thôi, khéo tý lại ngã thì khổ.

Anh Hùng nhắc nó.

Quán lúc này đông khách quá =.=~ . Nó chạy bưng bê nước, đồ ăn mệt bỏ hơi tai (mặc dù là mùa đông nhé)

Tầm 5h, khách đã vắng vắng, nó ngồi xuống ghế làm nhâm nhi li cafe sữa rồi trò chuyện với anh Hùng :

- Quán hôm nay đông quá anh ạ.

- Ủ. Nhưng anh vẫn muốn nhiều người hơn nữa, em có cách gì không?

- Hay là mình thử làm cafe mèo đi anh.

- Hả? Cafe mèo á?

- Vâng. Em thấy có nhiều nơi cũng áp dụng cách này mà anh.

- Hm. Để anh suy nghĩ xem đã, có gì mai anh em mình bàn tiếp nhé.

- Vâng.

Ý kiến nó nêu với anh là vào hôm thứ 2, đến thứ 4, nó bước vào quán là đã thấy hàng đông mèo, đủ mọi thể loại leo trèo khắp mọi nơi trong quán rồi

- Haha. Thế nào, được đấy nhỉ.

- Ô. Sao anh làm nhanh thế? Em cứ tưởng phải còn lâu nữa chứ.

- Xời, với anh đó là chuyện nhỏ, đã thích là phải làm luôn.

Trời ạ, cứ nhìn thấy mèo là nó thích điên lên ý . Những chú mèo nhỏ nhỏ, xinh xinh, đáng yêu quá cơ >“< (=”” mặc=”” dù=”” nó=”” là=”” con=”” trai=”” nhưng=”” lại=”” thích=”” mèo=”” ,=”” có=”” khi=”” còn=”” hơn=”” cả=”” con=”” gái=”” chưa=”” biết=”” chừng=””>

Nó bế ngay một con mèo trắng muốt, trông mập mập lên và hét :

- A a a a. Con mèo này trông ngộ quá.

- Kìa, đang có khách mà em, hét nhỏ thôi.

Xung quanh có mấy người đang uống nước, thấy nó hành động như vậy thì cười khúc khích rồi nhìn nó.

Chết, hổ rồi, quên mất là đang có khách, mà mình cũng phải đi làm việc nữa chứ. Nó tiu ngưu bỏ con mèo xuống và đi làm việc.

Công nhận, từ lúc mua thêm mèo về quán thì quán đông khách hơn hẳn. Mèo ở khắp mọi nơi, những chú mèo đáng yêu và ngộ nghĩnh

Cơ mà khách chủ yếu toàn con gái =.=! Cũng đúng thôi, con gái rất thích mèo mà. Chợt nó nghĩ tới Nhi, Nhi phải nói là cực kì thích mèo ý. Có hôm nó đến nhà Nhi, thấy Nhi đang mải chăm chút cho con mèo của mình, lại còn có ngôi nhà bé bé để nó vào ngủ nữa chứ.. Đi đâu cũng kè kè con mèo trên tay (Chỉ là đi ở trong nhà thôi nhé.)

Giờ mà đưa Nhi đến đây thì chắc Nhi sẽ hét lên vì thích thú, nhiều mèo thế này cơ mà

Tan học buổi sáng :

- Nhi.

- Ôi. Tớ đây

- Chiều nay cùng tớ đi đến chỗ này nhé.
 - Là chỗ nào.
 - Không biết, hehe. Cứ đi rồi tất cả sẽ được bật mí Đảm bảo Nhi sẽ bất ngờ cho coi.
 - Hihi. Được rồi, nhớ chiều nay phải đưa tớ đi đó.
 - Vâng, thưa mè con.
 - Aaaaaaaa. Không phải mè con đâu >”
 - Ủ nhĩ, quên mất. Không phải mè con mà là mề con . Haha
 - Vui vẻ quá nhĩ?
- Một giọng nói lạnh lùng vang lên. Vâng, đó là thằng mà ai cũng biết là ai (Đúng, thằng Hòa đấy)
- Ủ, đang vui mà. Vui cùng bọn này nhé. (Nó nói đều)
 - Thôi, không dám, tôi còn có việc bận chứ ai rảnh rỗi như mấy người.
- Bạn bạn cái... GATO thì nói mẹ ra đi còn bảo bạn.
- Sao cậu cứ thích dìm hàng thằng Hòa thế.
 - Ghét nó chứ sao.
 - Cậu nói tớ mới nhớ, năm lớp 9 nó tán tỉnh tớ phải nói là dai kinh khủng luôn ý >“<. tớ=”” đi=“” đâu=“” nó=“” cũng=“” đi=“” theo,=“” lúc=“” nào=“” cũng=“” mua=“” quà=“” cho=“” tớ=“” nhưng=“” mà=“” tớ=“” không=“” nhận.=“”>
 - Nó bám bao nhiêu lâu?
 - Trời, từ đầu năm học đến hết năm học luôn. 9 tháng đấy.
 - Hả? (Thằng này dai hơn cả mình cơ à .) Thế mà không làm nên cơm cháo gì, chán thằng này thật.
 - Hứ. Lại bệnh nó hả?
 - À. Không, tớ chỉ thắc mắc là thằng đó چرا gái dễ tẹ, 9 tháng mà không چرا được.
 - Thế cậu bám theo tớ từ năm lớp 10 đến giờ thì sao >“< dài=”” hơn=“” thời=“” gian=“” của=“” nó=“”>
 - O. Tớ... Tuy dài nhưng cuối cùng cũng چرا đỡ được cậu, thế là thành công hơn nó rồi.
 - Lại đánh trống lảng rồi.
 - Moahhh, ngoan nào, tớ thương...
 - Ai cần cậu thương chứ, aaaa, bỏ tớ ra, đang ở trường mà.
 - Kệ, ở trường cũng chẳng sao, có ai nhìn mình đâu.
 - Sao không có, kia kìa.
 - Kệ, đang máu
 - Ủ đâu, bỏ tớ ra không là tớ giận đó.
 - Ôi tội ôi, giận giữ nhìn đáng yêu quá à.
- Nhi vùng khỏi tay nó, bước nhanh về phía trước.
- Thôi mà, đừng giận nữa, chiều nay tớ dẫn đi một nơi thú vị cực ý.
 - Thật nhé
 - Thật luôn, không thú vị không nhận tiền .
 - Thế thì tạm thời hết giận. Hihi

Con gái mà ,tính khí sáng nắng chiều mưa nên con trai phải tìm cách làm vừa lòng con gái chứ không phải là khó chịu với cái tính đó. (Nhớ nhé các bạn nam)

22. Chương 22

- Dậy nàoooooooooo mèo con.
- Gì thế. Tớ đang ngủ ngon mà. >”
- Ngủ gì giờ này nữa, 2h30 rồi. Dậy đi, tớ qua đón bây giờ đây.
- Ừ dậy đâu. Hi.
- Thế có muốn đến nơi cực kì thú vị không nào. Không là tớ đi một mình đấy.
- A. Đi chứ. Qua nhà tớ nhanh nhanh lên nhé.
- 5’ sau nó có mặt ở nhà Nhi :
- Trời, sang nhanh vậy.
- Nhà cách nhau có vài chục mét chứ bao xa đâu mà không nhanh. Tưởng ai cũng chậm chạp như cậu hả.
- Này này, ai chậm hả. Gì chứ tớ là hơi bị nhanh nhẹn luôn đấy.
- Thế thì đuổi tớ đi.
- Nó giật lấy cái mũ của Nhi, chạy loạn khắp nhà. Nhi chạy sau nó, vừa chạy vừa nói :
- Trả mũ tớ đây, đồ quỷ .
- Bắt được thì tớ trả. Haha
- Hừ. Xem đây.
- Nhi nhào tới và ôm lấy nó từ phía sau. Ừch, nó ngã ngay xuống ghế phòng khách, cảnh tượng lúc này thật là khó tả. Nó nằm dưới ghế còn Nhi thì đè trên ngực nó
- Bắt được rồi nhé, giờ thì trả mũ ngay.
- Ừ trả đâu .
- Không cãi, trả ngay >“< .=””>
- Tớ sẽ trả, với điều kiện là cái này này.
- Nó chỉ tay vào má.
- T đáng ghét.
- Nhi tát yêu vào má nó một cái rồi nói :
- Đi thôi. Nãy giờ nghịch nhiều quá rồi.
- Ở này, thế còn nụ hôn của tớ thì sao.
- Cậu tự đi mà hôn mình ấy. Tớ không hôn cậu đâu ^^!
- Nó vác bộ mặt buồn thiu ngồi đó.
- Buồn quá mẹ ời. Huhu (Nó giả vờ dận giỗi)
- Ồi. Mẹ đây, sao buồn thế con. (Nhi tình nghịch nói)
- AAA. Nhi bắt nạt con mẹ ời.

- Ngoan, về đây mẹ thương.

Nó sà vào lòng Nhi, đầu gục lên ngực Nhi

Hị hị. Nó cứ quay đầu đi quay đầu lại, cảm giác phê lắm mọi người ạ

- Đây, không phải lợi dụng nhé tên kia >"<>

Nhi đẩy đầu nó ra.

- Hứ. Người ta đã thương mà còn giở trò. Ghét cậu thế không biết.

- Hị hị

- Lại còn cười nhăn nhở nữa. Điiiiiiiiii thôiiiiiiiiiiiiiiii

Nó đưa Nhi đến quán mà nó làm. Trước khi vào, nó bảo Nhi nhắm mắt lại.

- Nhắm mắt để làm gì thế?

- Cứ làm theo lời tớ bảo đi.

Nó cầm tay Nhi bước vào quán, anh Hùng thấy nó thì định lên tiếng gọi nhưng nó đã đưa tay lên và ra hiệu yên lặng. (Giờ này là giờ phút quan trọng mà)

Nó đã nhờ anh Hùng chuẩn bị sẵn một bàn riêng phía trong cùng của quán, trên bàn đã có đầy đủ bánh và 2 cốc socola nóng. Ngay cạnh là những chú mèo xinh xắn đang chơi đùa hoặc đang nằm dài ra ngủ.

- Được rồi, mở mắt ra đi.

Nhi mở mắt, và ngay khi nhìn thấy cảnh đó thì không giấu được vẻ ngạc nhiên trên khuôn mặt.

- Á. Nhiều mèo quá T ơi.

- Thế nào, có hay không. Tớ chuẩn bị chỗ này cho cậu đó.

Nhi dường như bị lũ mèo hút hết hồn nên không để ý đến lời nó nói. Chạy ngay vào bế một em mèo tam thể lên và vuốt ve nó :

- Nghịch mèo ít thôi kẻo bị hen đó

- Hì. Tớ nuôi mèo từ bé tới giờ rồi, có bị hen bao giờ đâu. Cậu chỉ toàn nói dối thôi.

- Ô. Tớ nói thật mà >"

Bỗng nó nghe thấy tiếng rơi vỡ ở phía ngoài cửa hàng.

- Nhi ngồi đây nhé, tớ ra đó xem có chuyện gì.

Nó vội vàng chạy ra , hóa ra là một bạn gái bị mèo làm đổ ly trà nóng lên tay.

- Xin lỗi bạn. Bạn có sao không.

Nó vội vàng lấy một cái khăn ra :

- Bạn đưa tay ra đây mình lau tay cho.

- O..

- Đừng ngại, mình là nhân viên ở đây mà. Việc này là việc mình phải làm.

Một lúc sau thì bạn ấy cũng đưa tay ra cho nó lau. Trời ạ, bàn gì toàn mèo thế này, ít cũng 4 con rồi >"

- Yêu mèo là tốt nhưng mà bạn chơi với nhiều con thế này thì phiền lắm đó.

- Lần sau mình sẽ cẩn thận hơn.

- Ok. Xong rồi, tay bạn còn bị nóng không?

- À. Tay mình đỡ rồi.

- Để mình đi lấy lại cho bạn cốc trà khác nhé.

- Thôi không cần đâu, cốc đó mình uống cũng gần hết rồi.

- Ủ. Thế thì mình đi đây, có việc gì cần cứ gọi mình nhé.

- Hi. Cảm ơn bạn.

Bất chợt bạn ấy nhoẻn cười với nó.

Nó quay trở về chỗ Nhi.

- Tớ về rồi đây.

- Hứ. Sao không đi luôn đi.

- Ô này, sao lại giận dỗi rồi, tớ có làm gì sai đâu >”

- Thế lúc nãy ai nhìn đấm đuổi bạn kia, rồi lại còn lau tay cho người ta thế

À, hóa ra là chuyện này, tưởng gì

- Bạn ấy bị mèo làm đổ nước, tớ lau hộ người ta thôi mà .

- Xí. Tớ thì không lau hộ, lại lau cho người ta.

- Tại tớ tưởng cậu bị mèo hút hồn rồi.

- Aaaaaa.

- Thôi mà, đừng dỗi nữa. Nào, ngoan nào mèo con của tớ.

- Nhớ lần sau không được đụng đến người con gái khác nào ngoài tớ. Nghe chưa.

- Rõ. Nhớ rồi thưa mèo con.

Con gái mà, không muốn chia sẻ người mình yêu cho người khác dù chỉ là những thứ nhỏ nhặt nhất.

- Thế thích tớ hơn hay là mấy con mèo này hơn nào ^^!

- Thích mèo hơn.

- Đã thế thì tớ đi đây.

Nó đứng dậy giả bộ đi ra ngoài.

- Không , thích cậu hơn.

- Chính cậu nói ra đấy nhé.

- Ủ. Thích cậu hơn lũ mèo, nhưng mà không phải vì thế mà cậu ghen với mèo đấy chứ.

- Tớ mà thèm ghen với lũ mèo á.

- Mèo thì không ghen, nhưng lại ghen tị với con cún của tớ.

- Cái gì. Tớ ghen lúc nào.

- Lúc nào tự cậu biết nhé, nhớ lại đi. ^^

Bỏ mẹ, đúng là lúc trước có lần nó bảo nó ghen tị với con cún nhà Nhi. Trời ạ.

- À. Thì tại lúc đó...

- Haha. Cuối cùng cũng có lần cậu chịu thua tớ. Người đâu toàn bắt nạt tớ, giờ thì bị tớ bắt nạt lại rồi nhé

- Tớ cho cậu bắt nạt tớ cả đời luôn. Haha

Nhi cười títt mắt vì câu nói của nó. Không biết nó và Nhi có ở cùng nhau đến cuối đời được không nhưng nó vẫn có niềm tin, vẫn có hi vọng vào việc đó... Trong tình yêu không gì là không thể mà

23. Chương 23

Tháng 12 đến với những cơn gió lạnh, kèm theo đó là những cơn mưa phùn lất phất...

Còn nhớ cách đây 2 năm, giờ này nó đang lì hực đan khăn tặng sinh nhật Nhi. À, nhắc đến 2 chữ "sinh nhật" mới nhớ, còn 1 ngày nữa là sinh nhật Nhi rồi. Năm nay không biết tặng quà gì được nhỉ?

Đang nghĩ vẩn vơ thì nó nhận được tin nhắn của Nhi :

- Ngày mai đi chơi cùng tớ không ^^!
- Hả? Ngày gì mà lại đi chơi.
- Cái gì, ngày mai là ngày gì mà không biết hả >"
- Ừm, xem nào, mai là ngày 11/12. Là ngày bình thường như bao ngày khác thôi mà. Thôi tớ bận việc rồi, tối nhắn tin tiếp nhé.

Nó tắt điện thoại để khỏi phải nhận thêm tin nhắn của Nhi. Hí, phải làm Nhi bất ngờ chứ nhỉ.

Nó gọi điện trước cho anh Hùng :

- Anh Hùng ơi, anh để giùm em một bàn trên tầng 2, chỗ gần cửa sổ nhé.
- Ừ. Để làm gì thế? Mà bao giờ thì em đến ?
- Em tổ chức sinh nhật cho con bạn, 1 ngày nữa là sinh nhật nó rồi.
- Láu cá nhỉ, hồi trước anh tán tỉnh bạn gái cũng không lãng mạn đến mức như em đâu.
- Nhi thích lãng mạn mà anh, mẫu người đó em tìm mãi mới được đấy.
- Ừ. Ráng mà giữ nó nhé. À này, không được làm gì lung tung rõ chưa, thằng T nó nhờ anh kiểm soát em đấy, tuy anh để em tự do nhưng cũng nên dè chừng một tý, khéo lại gây ra chuyện gì thì bỏ mẹ.
- Cho tiền em cũng không dám làm bậy đâu :D
- Biết thế là tốt. Thôi anh đi có việc chút đã. Mà mai nhớ đến quán làm việc đấy nhé. Làm nhanh rồi anh cho về sớm.
- Vâng, em biết rồi. Nhớ giúp em đấy nhé anh oii
- Rồi rồi. Không phải lo đâu.

Phù. Địa điểm đã xong, giờ thì đến phần quà tặng. Xem nào, lúc trước tặng khăn len rồi, năm nay có khi đổi quà cho nó thú vị.

Nó tìm tòi một hồi thì quyết định sẽ cùng Nhi chơi một trò chơi vào hôm đó. (Trò chơi là gì thì các bạn chịu khó đợi tý nhé ^^)

Sáng 11/12 . Nó đến lớp trong sự háo hức trong lòng, hehe, mất cả ngày hôm qua để chuẩn bị mọi thứ mà.

Tiết 5, học Hóa chán ơi là chán, nó ngồi ngáp trong giờ hoài. Thình thoảng đưa mắt liếc nhìn đồng hồ xem sắp ra về chưa, chiếc kim thì vẫn ì ạch chạy như con rùa, 5 4 3 2 1 0... " Tùng " " tùng ", tiếng trống tan trường vang lên, cứ tưởng được ra về ngay ai dè cô bắt ngồi lại thêm 5' nữa để giảng nốt bài T_T!

Miễn cưỡng ngồi thêm 5', chợt nó thấy xôn xao ở cạnh lớp nó, nó thò đầu ra cửa sổ nhìn sang lớp 12B (Nó ngồi cạnh cửa sổ nên dễ dàng quan sát xung quanh)

" Cái quái gì mà bọn nó bu vào đó đông thế nhỉ? " Nó tự nhủ trong đầu.

Tiếng reo hò càng lúc càng to, đám đông đồng thanh hét lên " Hôn đi " " Hôn đi "

Cái đêch, giờ thì không kiểm chế được nữa rồi, nó nôn nóng muốn được lao ra ngoài ngay để xem chuyện gì đang xảy ra :

- Giờ học đến đây là kết thúc, các em có thể ra về.

Nó đứng bật dậy, cầm cặp nhảy luôn qua cửa sổ.

Nó rẽ đám đông bước vào :

- Xin lỗi, mình qua cái.

Lách mãi nó cũng chen được vào trong. Nó thấy thằng Hòa tay cầm hoa, tay cầm quà đứng trước mặt Nhi :

- Tớ biết hôm nay là sinh nhật Nhi nên mua quà tặng Nhi này, nhận cho tớ vui lòng nhé.

Đm thằng khỉ gió này, trơ trên quá vậy.

Nhi thì lúng túng không biết phải làm gì, cứ đứng đấy, đưa ánh mắt cầu cứu khắp nơi. Thằng này chơi bài thâm quá, kiểu tặng quà giữa đám đông này thì ngại thôi rồi...

- Sắp tận thế rồi nên tớ muốn làm một việc có ý nghĩa cho Nhi, hãy nhận nó đi Nhi

Nó cầm lấy tay Nhi định đặt hộp quà vào đó thì Nhi rút tay lại :

- Xin lỗi, tớ không muốn nhận quà của cậu.

- Nhận đi Nhi ơi, nó thành thật thế mà.

- Đúng rồi đấy.

- Nhi ơi nhận đi.

Đám đông reo hò , gây áp lực lên Nhi (Hình như mấy đứa này là bạn thân của thằng Hòa thì phải)

Không thể chịu nổi nữa, nó chạy lại , cầm hộp quà đó vứt xuống bàn và nói :

- Tận thế thì tao và Nhi sẽ cùng chết chứ không phải là mày đâu.

Nói xong, nó kéo tay Nhi đi thẳng , bỏ lại sau lưng đám đông đang thất vọng.

- Từ từ thôi T. Đau tay tớ.

Nhi nói làm nó mới nhận ra rằng nãy giờ tức quá nên cầm tay Nhi hơi chặt, nó vội vàng thả lỏng ra rồi nói :

- Thằng khỉ gió. Định giở trò vào hôm sinh nhật hử, còn lâu nhé.

- Hứ. Bảo không biết hôm nay là ngày gì mà.

- Ngốc, tớ muốn làm cậu bất ngờ nhưng mà giờ đây bị thằng Hòa nó làm hỏng hết rồi. Haizz

Nó thở dài ngao ngán.

- Không đâu, tớ đã nhận quà của nó đâu mà hỏng. ^^

- Ngoại trừ tớ thì thằng nào tặng Nhi cũng không được nhận, biết chưa.

- Biết ùi >”

- Phải thế chứ . Hehe

Bao công sức giữ bí mật giờ bị bẽ hết rồi. Không sao, mọi thứ vẫn được tiếp tục đúng như kế hoạch.

Tối, nó tắm rửa sạch sẽ, mặc bộ quần áo bảnh nhất, vớ lấy lọ keo vuốt tóc của thằng anh vuốt tý cho nó oai (Dịp quan trọng mà, làm đẹp mình tý :D)

- Thằng này đi đâu mà hôm nay ăn mặc đẹp thế. (Mẹ nó hỏi)

- Con đi sinh nhật.

- Đi đâu thì đi nhưng nhớ về sớm là được.

- Vâng. Con biết rồi.

Nó chạy xe sang nhà Nhi :

- Nhi ơi, đi thôi.

- Đây đây.

Nhi chạy xuống và ngồi lên sau nó, một mùi thơm tỏa ra làm nó ngây ngất :

- Mùi gì mà thơm quá vậy?

- Tớ không biết.

- Cho tớ ngửi lại nhé. (Nó đưa mũi lên ngửi tóc Nhi)

- Thôi đi, dè quá >”

Phố hôm nay đông người quá, đèn xe tấp nập... Nhi ôm nó từ đằng sau, thỉnh thoảng hát khe khẽ mấy bài hát K-POP mà nó chẳng hiểu là cái gì., cơ mà nó nhớ được mỗi từ ” Saranghaeyo ” :

- Nhi, từ ” Saranghaeyo ” nghĩa là gì thế?

- Hihi. Không biết.

- Không biết mà cũng hát được.

- Tớ thích thế >”

- Đúng là con gái.

Nó đưa Nhi tới quán , gửi xe xong, nó dắt tay Nhi đi vào :

- Đứng đây chờ tớ một tý.

Nó đi tới chỗ anh Hùng:

- Anh Hùng ơi. Bàn em đặt đã xong chưa

Nó nói thì thầm

- Xong hết rồi, lên luôn đi.

- Vâng. Em cảm ơn anh.

- Đi thôi Nhi. (Nó quay sang gọi Nhi)

- O, tớ tưởng mình ngồi ở dưới mà.

- Không. Cứ lên đi, có bất ngờ cho cậu đấy.

Nó đã nhờ anh Hùng chuẩn bị sẵn trên bàn một chiếc bánh sinh nhật, kèm theo đó là 2 ly nước quả và những cây nến lung linh. :D

- Thế nào hả. Hehe

- Đây là bất ngờ cậu định dành cho tớ hả.

- Ừ, tất nhiên rồi.

- Xí, chẳng bất ngờ gì cả ý.

- Không sao, không sao, tớ còn thứ khác thú vị hơn nhiều.

Nó lấy bộ đồ chơi rút gỗ ở phía dưới bàn, đưa lên và nói :

- Giờ mình sẽ chơi trò chơi rút gỗ, người thắng sẽ được ra lệnh người thua.

- Chơi rút gỗ hả? Tớ chơi trò này hơi bị hay luôn đấy.

- Cứ chơi đi đã ^^!

Rút hoài, rút hoài , ” Cách ”, miếng gỗ rơi xuống sau lượt Nhi rút :

- Á.

- Haha. Cậu thua rồi, gỗ đổ rồi nhé.

- Ừ biết đâu >”

- Không. Chơi một lần duy nhất thôi.

- AAAAAA. Tớ không chịu đâu.

- Nào, giờ thì ngồi yên chịu sự trừng phạt của tớ nhé.

Nhi ngồi yên đó, 2 mắt long lanh chăm chú nhìn nó.

- Hm, xem nào, có hình phạt nào thật nặng cho cô nàng bướng bỉnh này không ta?

- Aaa.

- A. Nghĩ ra rồi. Phạt phải nói 10 lần :” Nhi mãi yêu T ”

Trời ạ, hình phạt sao mà trẻ con thế @@!

- Nói ngay bây giờ á?

- Tất nhiên. Xung quanh không có ai đâu, yên tâm đi.

- Ừ. Để tớ nói. ” Nhi mãi yêu T ”

Nó ngồi đó đếm, 1 2 3 4 5 6 7 8 9

- Thôi được rồi, câu cuối cùng để tớ nói cho. Nhắm mắt lại đi.

Nhi từ từ nhắm mắt lại, nó tiến tới, ghé sát vào tai Nhi và thì thầm :

- Anh yêu em . Nhi.

Nó hôn Nhi theo kiểu Pháp, công nhận kiểu này phê thật nhưng mà hơi khó thực hiện =.=!

Hôn xong, nó quay trở lại chỗ ngồi và nhìn Nhi , nó rất thích nhìn Nhi bối rối và lúng túng như vậy, trông cực kì đáng yêu ý.

- Cậu toàn tranh thủ thôi >”

- Này nhé, tớ tặng cậu 2 món quà rồi đấy. Hehe

- Biết thế tớ ứ đi cùng cậu nữa, lần nào đi cùng bị cậu bắt nạt à.

- Ngoan, thế mới yêu chứ ^^!

- Aa.

- Thôi, cắt bánh ăn đi nào mèo con. Chúc mừng sinh nhật mèo con ^^! Yêu mèo con nhất. :X

- T đúng là hấp. ^^!

Cái bánh thì to mà có mỗi 2 đĩa ăn, cơ mà nó ăn được 2 miếng thì ngấy lắm rồi ý.

- Sao thế . Ăn tiếp đi chứ.

- Tớ no lắm rồi.

- Cái bánh to thế này tớ ăn sao hết đây.

- Thế thì mang về rồi ăn tiếp . Haha

- Thế kì chết ý. Hay là như này

Nhi bới lấy tỳ kem rồi quệt lên mặt nó.

- Hihi. Trông T nhìn như con mèo vậy.
 - Lớn rồi mà nghịch như trẻ con vậy Nhi.
 - Trẻ con với cậu mà thôi. Lêu lêu.
 - Aaaa. Dám trêu tớ hả. Xem đây.
- Nó đứng dậy đuổi theo Nhi để bôi lại kem.
- Đừng chạy Nhi ơi, càng chạy càng bị bôi nhiều đấy.
 - Ừ đâu, đừng bôi tớ.
 - Haha . Tôm được rồi nhé.
 - Híc . Đừng bôi tớ mà.
 - Con mèo này hư quá, tớ phải dạy dỗ lại mới được ^^!
 - Tớ sẽ ngoan mà. Ngoan mà. ^^
 - Thế chứ, yêu mèo con nhất luôn.

24. Chương 24

Nó và Nhi đang ngồi trò chuyện ở trên tầng, chợt thấy phía dưới sân xôn xao tiếng người.

- Thôi, chúng ta đừng ở đây được rồi.
- Đừng mà, anh nghĩ thế thật sao?
- Mọi thứ đã quá đủ. Anh không còn gì để nói cả.

Tò mò, nó đưa mắt ngó ra ngoài. Trời tối om om, cơ mà được chút ánh đèn từ quán chiếu ra , ít nhất cũng đủ nhìn thấy dáng người. Không nhìn thấy mặt nhưng nó nghe được giọng nói, nghe rất quen, thằng Hòa, đúng là nó rồi.

- Thôi đi, anh đã bảo là chia tay đi mà.

Thằng Hòa vung tay một cái, đẩy Thùy tý nữa ngã xuống đất.

Cái đm thằng khốn nạn này, nỡ đối xử với con gái như vậy hả? . Tức không chịu được, nó định ra mặt ngăn cản chuyện này nhưng lại sợ bị coi là thằng lảm chuyện.

- Ngồi đây chờ tớ một tý nhé.

Nó chạy xuống quán tìm anh Hùng.

- Chị ơi anh Hùng đâu rồi?
- Vừa ra ngoài có việc rồi, chắc đến mấy quán Bar thì phải.
- Chết rồi.
- Sao thế em?
- À , thôi chị à.

Trời ơi, đúng lúc cần thì anh Hùng lại đi vắng. Đắn đo suy nghĩ một hồi thì nó cũng quyết định chạy ra ngoài đó :

- Mà có thôi cái hành động ấy đi không Hòa ?

- A. Tưởng ai, hóa ra là T hả? Đây không phải việc của mày nên đừng xía vào nhé.

- Tao không quan tâm mày nghĩ gì nhưng việc mày đối xử với Thùy như thế khiến tao nhức mắt.

- Sao thế? Quan tâm đến Thùy à? Có Nhi rồi lại định muốn có thêm cả Thùy nữa hả? Thích thì tao ày luôn đó.

- Mày nghĩ thằng nào cũng Sở Khanh giống mày à?

- Tao cũng dẻo muốn đôi co với mày nhiều, thích thì nhích tí nhỉ?

Biết là sắp đánh nhau, nó lùi lại thủ thế sẵn. (Học được tí võ mà thằng anh dạy cho nên cũng khá tự tin :D)

Chợt thằng Hòa có điện thoại, nó móc ra nghe :

- Alo? À. Anh đây, chờ tý anh đến ngay mà. Haha. Ủ ừ, anh hứa đền bù mà...blah...blah..

Nó cụp máy rồi nói :

- Thôi, tao không ở đây mà đôi co nữa, tao đi có việc đây. Nếu thích thì cứ việc đứng ở đây nhé.

Thằng Hòa lên xe rồi rồ ga đi thẳng, còn lại nó với Thùy trơ trọi đứng đó.

Nãy giờ Thùy vẫn đứng đó và khóc, tội nghiệp quá, bị thằng Hòa nó phũ như vậy mà vẫn còn muốn theo nó :

- Đừng khóc nữa Thùy, vào trong quán đi.

Thùy dường như mệt mỏi quá nên đã gục vào vai của nó. Không sao, những lúc này sự an ủi là rất cần thiết mà.

- Ngồi đây nhé. Để mình đi pha cho cốc trà nóng

Nó lật đật chạy vào pha cốc trà nóng rồi mang ra cho Thùy uống. May sao lúc đó anh Hùng về, thấy Thùy trong bộ dạng như vậy thì không khỏi phát hoảng :

- Thùy nó sao thế em?

- Tại thằng Hòa đấy anh, nó phũ Thùy rồi.

- Cái đm, thằng đó giờ ở đâu? Để anh đi tìm , cho nó một bài học.

- Đừng, anh, cứ để đó cho em giải quyết. Thằng đó rồi cũng sẽ bị quả báo thôi, anh không nên đụng vào làm gì, mất uy tín của quán đi.

- Em nói thế cũng phải. Mà anh không nuốt nổi cục tức này.

- Anh chăm sóc cho Thùy nhé, em lên với Nhi đã.

- Ủ. Cảm ơn em về việc lúc nãy nhé.

- Không có gì đâu anh. :D

Nó vội vàng chạy lên trên tầng. Nhi vẫn ngồi đó, lặng yên nhìn ra khoảng không phía ngoài cửa sổ...

- Ten ten ten tên. Tổ về rồi đây.

- Hứ. Còn biết đường mà về hả, tưởng là lạc ở đâu mất rồi.

- Ô. Lại bực tức gì rồi =.=!

- Cho người ta tựa vào vai, lại còn pha trà cho uống nữa chứ. Híc, kết người ta rồi hả?

- Trời ạ >“”

- Về đây.

Nhi kéo mặt nó lại gần rồi nhìn chăm chăm :

- Giúp anh làm bài văn này với =.=!
 - Hứ. Tự làm đi chứ đồ lười.
 - Anh không biết làm. Đi mà, giúp anh với, chứ bài này mà dưới 6d là anh chết với bà dạy văn mất.
 - Hihi. Được rồi, mang vở sang đây.
- Nó cầm vở rồi chạy sang nhà Nhi :
- Đi đâu đấy thằng này
 - Con đi làm bài tập
 - Sao không làm ở nhà lại chạy ra ngoài.
 - Ra ngoài mới làm được mẹ ơi.
- Cũng không mất nhiều thời gian lắm , chỉ 5' sau là nó có mặt tại nhà Nhi rồi.
- Sao anh sang nhanh thế
 - Anh không biết. Hehe
 - Láo nháo là em không giúp làm văn nữa đâu đấy >”
 - A. Thôi đi mà. Đùa tý cho vui :D
 - Nào, lên tầng làm bài thôi. Mà em giúp anh làm bài thì em cũng phải được thưởng chứ nhì.
 - Sẽ có phần thưởng. Hí hí.
 - Anh nói đi.
 - Không nói, làm xong rồi thưởng.
 - Làm người ta tò mò quá >”
 - Nàooooooooo, buồn thế đủ rồi ,giờ thì làm văn thôi .
- Nó mở quyển vở ra cho Nhi xem đề.
- Trời ạ, cái đề dễ thế này mà anh không làm được á?
 - Anh làm được, mỗi tội là nó không có cảm xúc.
 - Đâu, thế anh đã viết chưa ? Đưa em xem thử nào.
 - Anh viết ở giữa vở ấy, em lật ra xem đi.
- Nhi lật lật vài trang ra đọc, chưa được 10s thì chợt phá lên cười :
- Haha. Anh viết mở bài buồn cười quá.
 - Đừng cười nữa mà , anh xấu hổ lắm.
- Nó chui đầu xuống cái gối.
- Dậy, dậy em chỉ cách viết cho.
 - Hay em làm hộ anh luôn nhé.
 - Không.
 - Đi màaaaaaaaaa
 - Nào nào, anh không được lười thế đâu nhé, như thế nhiều thành quen đấy. Ngồi lại gần đây em chỉ cho.
- Nó khiêng một cái ghế về chỗ bàn học và ngồi cạnh Nhi.
- Thế này nhé, trước hết anh phải xác định được yêu cầu của đề ra đã.

Nói rồi Nhi chỉ ra những yêu cầu chính của đề, sau đó là đưa ra các luận điểm , luận cứ cần phải viết.

Đúng là học chuyên Văn có khác, kiến thức Văn cực kì vững chắc.

- Được rồi, giờ anh thử viết dàn ý của bài em xem nào.

- Hả. Lại viết á =.=!

- Phải viết nhiều thì bài văn mới hay chứ, anh lười quá đi.

Nhi cầu vào hông nó một cái.

- Được rồi, để anh viết, mà em không được cười anh như lúc nãy nữa đâu đấy.

- Em biết rồi. Viết đi nào.

Nó cầm cụi viết dựa trên sự hướng dẫn của Nhi, được một lúc thì Nhi nói :

- Trời ạ, chữ anh viết xấu thế .

- Anh cũng muốn viết đẹp lắm nhưng mà không thể.

- Cái tay này, chơi điện tử nhiều quá nên giờ không viết được rồi phải không (Nhi kéo tay nó ra đập nhẹ)

- Vì thế nên cái tay này mới cần một cái tay khác cầm để chỉ bảo nó.

- Anh chỉ nói như thế là nhanh thôi.

Hì hục, hì hục mãi từ 7h30 đến 9h coi như là cũng viết xong bài văn:

- Xong. AAAAAAAAA, mỏi tay quá.

- Vẫn còn một số chỗ diễn đạt chưa được, nhưng thôi tha cho anh lần này đó.

- Với anh như thế là tốt lắm rồi , anh không phải chuyên Văn mà bắt anh viết bay bổng được đâu =,=!

- Hihi. Thế giờ thưởng cho em cái gì đây?

- À, xem nào. Hay lại ăn kem mùa đông nhé.

- Ok ok, em thích ăn kem xoài.

- Chờ anh tý.

Nó chạy xuống nhà, cũng may mà đầu ngõ có quán kem nho nhỏ, ăn cũng khá là ngon.

- Cô ơi, bán cháu 2 ly kem xoài .

- Đây, của cháu hết 25k.

Mùa đông ăn kem, nó thích được tận hưởng cái cảm giác mát lạnh của kem trong miệng hòa với cái lạnh của không khí, lạnh mà ấm, ấm mà lạnh, thích thú và khác lạ...

- Ten ten ten tên. Kem về rồi đây.

Nó đặt 2 ly kem lên bàn học, mang ra 2 cái thìa :

- Đây, ăn đi em.

- Anh cũng ăn đi chứ. Mà sao anh nhìn em chằm chằm vậy.

- Anh thích nhìn em ăn kem , lúc đó trông ngây ngô và đáng yêu lắm.

- Lắm chuyện quá. Ăn đi này, há mồm ra em đút ột miếng này.

- Aaaaaaaaaaaaa ” Ngoạp ” . Cho anh thêm miếng nữa đi.

- Ừ cho.

- Thế thì để anh đáp lễ nhé.

- Aaaaaa

Nó xúc hẳn một thìa to dùng đút cho Nhi.

- Anh cho em miếng to thế >”

- Ăn nhiều au lớn.

- Nhưng mà em bị buốt răng, lạnh mà .

- Ấy chết, anh quên @@!

- Ừ chơi với anh nữa, em ăn hết ly kem đã >”

- Ăn luôn cả ly của anh nữa nhé.

- Làm sao em ăn hết được. Anh ăn đi

Thanh lý hết số kem vừa mua, nó nằm ra giường rồi kêu :

- AAAA. Anh lại đói rồi, ước gì bây giờ được ăn cháo nhĩ.

- Vừa ăn kem xong lại đòi ăn cháo, tham ăn quá.

- Anh muốn ăn cháo thật mà.

- Thôi được rồi ,ngồi đây chờ em đi mua.

- Không, em không biết mua cháo nào đâu. Ghé tai vào đây anh bảo cho

- Nói nhanh em còn đi mua

Nó mấp máy môi giả vờ như đang nói, bất chợt nó đẩy Nhi ngã xuống giường.

- Anh. Dưới nhà có người đấy.

- Không sao, lúc này anh khóa cửa phòng rồi.

Từ từ , không việc gì phải vội vàng, nó đưa môi chạm môi Nhi, chỉ vài giây thôi, gọi là màn dạo đầu, hết môi nó lại tiếp đến tai, đến má, đến cổ...

Có vẻ như Nhi đang bị kích thích thì phải, hơi thở dần nhanh hơn và mạnh hơn.

Vờn thế có lẽ đủ rồi, nó nghiêng đầu sang một bên để có được tư thế thoải mái nhất:

- Nhắm mắt lại đi em.

Nhi từ từ nhắm nghiền mắt lại, đón chờ nụ hôn nồng nhiệt từ nó.

Cái lưỡi nó từ từ tiến vào, chạm nhẹ vào lưỡi của Nhi. Mạnh và sâu, dịu dàng và uyển chuyển, đó là những gì mà học được từ nụ hôn kiểu Pháp. Nó cắn nhẹ vào môi Nhi để tăng sự kích thích...

Môi chạm môi, lưỡi chạm lưỡi, cảm giác như kiểu trên chín tầng mây vậy. Nó không kiềm được bản thân nữa, nó hôn lên cổ , lên trán, lên ngực Nhi...

Cuối cùng, để kết thúc, nó chuyển sang hôn môi mạnh và nhanh...

Hơn 10' trôi qua, nó và Nhi vẫn trong tư thế như vậy, đắm chìm trong sự ngọt ngào mà nụ hôn và tình yêu mang lại. Đột nhiên có tiếng gõ cửa phía ngoài :

- Nhi ơi, học xong bài chưa con.

- Chết, mẹ em lên.

Vội vàng đứng dậy, nó chạy lại phía bàn học và giả vờ như đang viết bài văn.

- Dạ, con đang giúp T làm bài văn mẹ ơi. Sắp xong rồi.

- Làm nhanh nhanh rồi ngủ sớm con nhé.

- Vâng ạ.

Phù, hú hồn, tý thì bị phát hiện.

- Sao nhìn anh ghê thế?

- Tại anh chứ tại ai nữa, tự tiện dè người ta ra hôn. May mà không bị phát hiện.

- Anh thích hôn kiểu đấy, cảm giác hôn hộp nó thích lắm.

- Lần sau không được tự tiện như thế nghe chưa.

- Thích bỏ xừ đi còn giả vờ. Có cần anh hôn lại không.

- AAAAAAaa. Anh về đi >”

- Về ngay đây, ăn cháo xong no quá.

- Hóa ra cháo anh bảo là cái này á?

- Tất nhiên rồi. Chứ em nghĩ là cháo gì nữa.

- Trời ạ. Anh sao mà nghĩ xấu xa thế .

- Thôi anh về đây, ngủ ngon nhé vợ yêu. Moahhhhhhhhhhhh

- Anh cũng phải ngủ ngon đấy, sáng mai mà đi học muộn là chết với em, rõ chưa.

- Rõ.

Nó hôn lên trán Nhi lần cuối rồi trở về nhà. Mọi thứ có lẽ sẽ diễn ra rất yên bình nếu như không có sự xuất hiện, hay nói chính xác hơn là không có cuộc gặp đó..

26. Chương 26

- Renggggggggggg

- AAAAAA.

Nó ngáp một cái rồi bò ra khỏi giường. Cái đồng hồ chết tiệt này, mới 5h đã kêu inh ỏi.

Mẹ vẫn còn ngủ, thôi thì đánh răng, rửa mặt xong thì chạy bộ tý cho khỏe người, dạo này lười chạy quá =.=!

Xỏ giày, mặc quần áo thể thao vào , nào, giờ thì bắt đầu chạy thôi. Nó định rủ Nhi chạy cùng nhưng mà nghĩ lại giờ này chắc Nhi vẫn đang ngủ nên thôi.

Trời tháng 12 , sáng 5h vẫn còn khá âm u. Nó vừa chạy vừa thở đều , xung quanh đâu đó có vài người chạy bộ buổi sáng giống nó. 1 vòng, rồi 2 vòng... Nó cứ chạy, chạy và chạy...

Chợt nó thấy đầu óc choáng váng không biết tại sao, nó vội vàng chạy lại chỗ vỉa hè và ngồi sụp xuống đó , thở hồng hộc...

- Cậu làm sao thế?

Một giọng nói nhẹ nhàng và quen thuộc vang lên cạnh tai nó.

Nó ngẩng đầu lên nhìn, à, Thùy và anh Hùng.

- Sao thế thằng em?

- Đâu, tại em chạy mệt quá nên đầu em bị choáng ấy mà.

- Lần sau chạy thì đừng cố quá đấy.

- Có uống nước không, tớ mang theo nước này.

Thùy đưa lọ nước lọc cho nó, nó cầm uống vài ngụm cho đỡ khát rồi nói :

- Hi. Giờ thì đỡ mệt hơn rồi, cảm ơn 2 người.

- Xời, có gì đâu mà phải cảm ơn.

- Cũng gần đến giờ đi học rồi, em đi trước nhé.

- Ủ. À mà Thùy, em cũng phải về đi chứ.

- Em chạy nốt cùng anh đã. Hihi.

- Cái con này đúng là , lớn rồi mà vẫn cứ thích leo đèo theo anh. Đấy, thấy chưa T.

- Đúng là hơi trẻ con thật

Nó nói rồi cười mỉm. Thùy bị 2 người trêu nên ngại quá, quay mặt đi chỗ khác :

- Ủ nói với 2 người nữa, em chạy trước đây.

- Con bé tính nó như thế từ bé rồi, giờ chiều được nó khổ lắm.

- Suốt 18 năm nay anh vẫn làm tốt đấy mà.

- Biết thế, nhưng mà lúc nó chia tay thằng Hòa ấy, về nhà nó khóc nhiều lắm, anh không biết phải làm sao để dỗ nó nữa. Mấy hôm nay tinh thần nó mới phần chấn trở lại, chứ lúc trước suốt ngày giam mình ở phòng không à.

- Giờ ổn rồi mà anh.

- Ủ, nhưng mà nó vẫn cần sự quan tâm nhiều lắm, nếu em có thể...

- À. Nếu được thì em sẽ giúp anh quan tâm đến Thùy, dù sao thì cũng vì em mà Thùy bị như vậy. Em cũng có một phần trách nhiệm.

- Được, em nói thế thì anh yên tâm rồi.

- Em về nhà đã, tý muộn giờ học thì chết =.=!

Vội vàng chạy về nhà, vừa lên phòng cầm cái điện thoại thì thấy có 2 tin nhắn, đều là của Nhi :

- Dậy đi nàoooooooooooooo (5:55)

- Chạy đâu rồi mà không trả lời tin nhắn của em >”

Thôi xong, nhanh chóng rep lại :

- Anh đây, vừa chạy bộ về.

- Hứ. Thật không.

- Thật, không tin sang nhà anh đi, vẫn đang mặc nguyên đồ thể thao này.

- Hí. Không cần phải sang nữa, em tin anh. Thay đồ nhanh lên còn sang đưa em đi học đấy.

Vì vu đưa Nhi lên trường, nó chợt nhận ra hôm nay là tròn 1 tháng nó đi làm thêm. A ha, thế là có tiền xài rồi. :D

Suốt cả tiết ngồi trong lớp, thỉnh thoảng nó lại quay sang hỏi thằng Tuấn :

- Ê mày, tao sắp có tiền lương, mua quà gì kỉ niệm được nhỉ?

- Mày lắm chuyện quá, mua cái gì chẳng được, mà đây là việc của mày mà, sao hỏi tao.

- Tao đang bí quà mà.

- Hay mày thử mua áo đôi xem, tao thấy mấy đôi trong lớp cũng có đấy.

- A. Được ,hay đấy, để về tao thử tìm xem
- 2 cậu kia, làm gì mà xì xầm trong lớp mãi thế. (Cô giáo nhắc, bỏ mẹ, cô dạy Sinh này nghiêm lắm)
- O dạ...
- Dem vở đây tôi xem nào.

Bỏ mẹ rồi, nãy giờ mãi buồn có chép chữ nào đâu, thành ra cuối giờ 2 đứa được ghi vào sổ đầu bài : ” T và Tuấn không ghi bài. ” T_T.!

Về nhà, nó lên mạng search mấy trang bán quần áo trên mạng, tìm xem chỗ nào bán áo rẻ, đẹp, cơ mà toàn là áo đắt quá, hoặc do xa quá ... nên không có cái nào vừa ý.

” Chả nhẽ lại không thể mua được à? ” Nó vất tay lên trán suy nghĩ. A, chỗ siêu thị gần nhà hình như có bán thì phải.

Tức tốc chạy ra khỏi phòng, nó phóng xe đến chỗ siêu thị đó. Mò mãi mới tìm được đến gian hàng bán quần áo :

- Anh ơi, ở đây có áo đôi bán không anh?
- Có đấy. Đi theo anh

Trời ạ, nhiều đồ đôi quá, nào vòng tay, vòng cổ, quần áo, cặp, mũ đủ cả, nhìn mà hoa hết cả mắt.

Nó nhìn , ngắm nghía một hồi rồi quyết định chọn mua 2 cái áo khoác màu đen, in hình con thỏ rabbit, cái loại áo khoác 2 mặt ấy, bên ngoài màu đen, bên trong màu đỏ.

- Đây, em chọn loại này. Anh gói lại cho em với.
- Cửa em hết 400k.

Nó trả tiền rồi ra về. Vào nhà, nó rút máy ra nhắn tin cho Nhi :

- Hôm nay anh vừa được tiền lương, tối nay đi ăn nhé.
- Có tiền không biết giữ lại đi tiêu lung tung làm gì >”
- Đi mà, tiền này anh tự kiếm, giờ tự thưởng ình chút cũng được mà.
- Thôi được rồi, mà anh nhớ không được tiêu hoang phí, nghe chưa.
- Rõ. Tối nay 8h tại quán anh làm thêm nhé.
- Hihi. Ok.

8h tại quán quen thuộc, vẫn cái bàn đó, vẫn chỗ ngồi cũ. Nó ngồi đợi Nhi đến mà lòng đầy hưng phấn .

Đang mãi nhìn ra ngoài đường quan sát xe cộ thì có một bàn tay che mắt nó lại từ phía sau :

- Đố biết ta là ai.
- Là Nhi, người yêu của anh.
- Aaaaaa >“< anh=”” toàn=“” làm=“” em=“” mất=“” húng=“” không=“” à.=“” ít=“” ra=“” anh=“” cũng=“” phải=“” giật=“” mình=“”>
- Haha. Em làm thế thì trẻ con lớp 1 cũng không giật mình đâu, ôi, đôi tay mềm mại sờ vào má cảm giác mới thích thú làm sao.
- Lại còn nói thế được hả.
- Nào nào, ngoan. Hôm nay anh gọi em ra để cho em một bất ngờ.
- Bất ngờ gì thế?

- Nhắm mắt lại đi.

- Hả. Lại nhắm mắt á? Mà này, anh không được hôn trộm em đâu đấy.

- Biết rồi mà. >“< nhắm=”” mắt=”” lại=”” nhanh=””>

Nhi nhắm mắt rồi, nó lúi húi lấy từ sau ghế ra chiếc túi đựng 2 cái áo đôi đó.

- Nào, giờ thì mở mắt ra đi.

- Cái gì thế anh?

- Mở ra xem đi.

- Ô. Áo đôi, anh mua từ lúc nào vậy?

- Vừa chiều nay . Em có thích không?

- Nhìn đẹp quá, anh cũng có con mắt thẩm mỹ tốt đấy.

- Em mặc thử đi.

- Bây giờ luôn à?

- Tất nhiên, anh cũng mặc đây này.

Nó cầm lấy áo rồi mặc vào. Giờ đây trông 2 đứa giống nhau như đúc, ngoại trừ bộ tóc mà thôi.

- Bây giờ thì người ta nhìn vào biết ngay mình là một đôi.

- Bộ áo này có đắt không anh?

- 400k thôi.

- Thế tiền lương anh được bao nhiêu?

- 600k đó.

- Vậy là còn 200k hả?

- Ừ.

- Vậy thì 200k đó phải để đấy tiết kiệm rõ chưa.

- Vợ anh chu đáo quá, sau này về nhà anh thì anh đưa hết tiền cho vợ giữ luôn. Haha

- Lại thế rồi. >”

- À, còn cái này nữa.

Nó lục từ túi bên cạnh ra cái mũ gấu trúc.

- Thế này nữa là đẹp lung linh luôn.

Nhi đội mũ gấu trúc vào xong, nó nhìn mà hết cả hồn. Nhi đẹp quá, không trang điểm nhiều và đậm như những người khác nhưng luôn toát ra được vẻ đẹp hút hồn khiến nó mê mẩn.

- Anh nhìn em chăm chăm vậy?

- Anh muốn nhìn rõ hơn vẻ đẹp của em. Em trông đẹp quá.

Nhi đỏ mặt trước lời khen của nó, mặc dù đã yêu nhau lâu rồi nhưng những lời nói tình tứ như vậy luôn khiến Nhi bối rối.

- Nếu sau này em già đi, anh có còn yêu em không?

- Em già đi thì anh cũng già đi theo, lúc đó anh còn gì phải luyến tiếc nữa nào, đúng không.

Nhi im lặng trước câu nói của nó.

- Em hi vọng là anh sẽ giữ đúng lời nói đó, đừng thay đổi nhé.

- Anh sẽ không thay đổi, không em thì không ai cả.
 - Biết là vậy nhưng em vẫn lo sợ, sợ một ngày anh rời xa em, em là con gái nên rất hay suy nghĩ, anh biết đấy. Nếu...
 - Suyt.
- Nó đưa tay lên che môi Nhi lại :
- Đừng nói từ " Nếu "... Anh luôn yêu em, ngốc ạ.

27. Chương 27

Buổi tối, nó đang ngồi học bài thì bất chợt có cơn mưa rào ngang qua.

Những kí ức hồi nhỏ của nó ùa về, tự nhiên lúc đó nó lại chạy xuống sân tắm mưa :

- Thằng này, trời đang mưa mà đi đâu đấy?
- Con ra ngoài tắm mưa.
- O thằng này, vào nhà ngay.

Kệ lời mẹ nói, nó vẫn cứ chạy ra ngoài đón nhận những cơn mưa mát lạnh đó, từng giọt, từng giọt mưa đập vào mặt nó. Nó nhắm mắt và ngửa mặt lên trời, nó cảm thấy như được trở về lúc tuổi thơ, mỗi cơn mưa đều gắn với những kỉ niệm rất riêng của nó.

Được tầm 10' thì mưa tạnh, nó trở vào nhà trong bộ dạng ướt sũng như chuột lột.

- Đã bảo mà không nghe, giờ thì lên tầng thay quần áo rồi đi ngủ đi.
- Lâu lắm con mới tắm mưa mà mẹ, khoái lắm.
- Ngồi đấy mà khoái, mấy hôm nữa ốm rên hừ hừ thì đừng kêu mẹ đấy. Ngày mai mẹ xuống Hải Phòng công tác rồi.
- Thế bao giờ về hả mẹ?
- 1 tuần nữa mới về.
- Lâu thế? Thế thì con biết sống kiểu gì đây.
- Lớn rồi thì phải tự biết lo ình chứ, sống ỷ vào mẹ mãi sao mà được.
- Haizz. Lại mì tôm trường kì rồi.

Nó bò lên phòng, lấy bộ quần áo khô ra mặc rồi lên giường đi ngủ.

Rengggggggggggggg

Tiếng đồng hồ báo thức vang lên cạnh tai nó.

- Trời ạ.

Nó lười nhác đưa tay tắt chuông rồi lại nằm xuống ngủ tiếp. Ngủ được thêm một lúc nữa thì lại có điện thoại , đang ngủ ngon mà.

- Alo
- Sao còn chưa dậy mà đi học đi. Muộn học giờ.
- Anh thấy mệt quá.

- Làm sao lại mệt. Lại thức đêm hả?

- Không. Chắc tại hôm qua tắm mưa nên bị cảm rồi >”

- Ghét thế. Sức khỏe của mình còn không chịu giữ gìn. Thôi được rồi, mệt thì nghỉ ở nhà đi, tý nữa em đi học về thì em sang nhà anh.

- Moah. Nhanh lên nhé. =.=!

- Hứ. Giờ thì ngủ ngoan đi. Em học đây.

Nó nhắm mắt ngủ một mạch không biết trời đất là gì. Híc, chỉ tại tối qua tắm mưa, mà đang là mùa đông nữa mà tắm mưa thì thôi rồi ==)) (Đúng là không hiểu tại sao lúc đó lại nổi mấu tắm mưa nữa)

Đang lê mê ngủ chợt nó thấy có thứ gì đó chạm vào trán mình, mát mát và dễ chịu lắm. Nó mở mắt ra, òa, trước mặt nó là Nhi :

- Nằm yên để em xem tình hình.

Tay Nhi như có phép lạ vậy, cứ sờ đến vùng nào là nó thấy thoải mái đến đấy :

- Dễ chịu quá. Aaaaa

- Lớn rồi còn tắm mưa, hư quá.

- Em thử một lần xem, thích lắm.

- Thôi đi, em mà ốm cùng anh thì ai sẽ chăm sóc anh đây. Nào, giờ thì cặp nhiệt độ xem sốt bao nhiêu nào.

Cái nhiệt kế lạnh ngắt vừa cho vào người nó, 5’ sau đem ra thì nóng bừng. Nhi cầm lên nhìn vài giây rồi nói :

- Anh sốt 39 độ. Khiếp quá >”

- 39 độ cơ á. Thôi xong rồi.

- Chịu khó một tý, em đi nấu cháo rồi anh uống thuốc nhé.

- Cháo vợ nấu là ngon nhất. Moahh

- Thôi đi đừng nịnh em >”

Hơ hơ, hóa ra bị ốm cũng có cái hay, tự nhiên được Nhi chăm sóc như vậy thì còn gì bằng :X

Một lúc sau, Nhi đem lên một tô cháo trứng thịt băm bốc khói nghi ngút :

- Đây, cháo đây, ăn nhanh cho nóng nào.

- Anh mệt quá không tự ăn được. Bón anh nhé.

- Lười như hủi vậy >”

- Đi mà. Aaaa

- Đang ốm nên em chấp nhận đấy, lần sau không được làm nũng nữa nghe chưa.

- Rồi rồi ạ.

Từng thìa cháo được Nhi bón cho nó ăn, không phải là nó không tự ăn được mà nó thích làm nũng Nhi như vậy, che chở, bảo vệ Nhi nhiều rồi, bây giờ giả ốm yếu tý cũng không sao đâu nhỉ ^^!

- Ha. No quá. Giờ ăn thêm bát nữa thì tuyệt phải biết.

- Ốm mà ăn thế thì vẫn còn khỏe lắm. Hihi

- Ô. Tự nhiên sao người anh lại mệt thế nhỉ? Ở ơ..

Nó giả vờ nằm lăn ra giường.

- Thôi đi ạ. Em biết thừa rồi. Dậy uống thuốc luôn đi.

2 viên hạ sốt, 2 viên chống viêm được uống ngay lúc đó.

- Phù. Xong rồi.

- Bây giờ nằm ngủ đi, có gì thì gọi em ngay nhé. Giờ em phải về nấu cơm đây. Chăm sóc anh làm em muộn giờ nấu cơm mất rồi >”

Nhi xách cặp và quay ra cửa :

- Từ từ.

- Sao thế?

- Cảm ơn em nhé. Không có em thì chắc anh chết đói ở đây luôn @@!

- Ngốc. Em chăm sóc anh là phải mà . Thôi, đừng luyên thuyên nữa, ngủ đi nhé.

Híc, Nhi đi giờ căn nhà lại vắng tanh vắng ngắt. Buồn quá, lại mệt nữa nên nó lại nằm ngủ tiếp, mỗi tội là sáng ngủ nhiều quá nên trưa giờ khó ngủ. Trằn trọc mãi mà không ngủ được tiếp, thôi thì bật máy lên nghe tý nhạc cũng được.

Tối đó, 7h Nhi lại sang nhà nó :

- Thế nào, thấy người đỡ hơn tý nào chưa

- Đỡ hơn nhiều rồi.

- Xuống nhà ngồi đi, để em đi nấu cơm cho.

- Để anh nấu cùng em nhé.

- Thôi, anh đang mệt mà. Cứ ngồi đó chờ em cũng được.

Hơ. Cảm giác lúc này giống một gia đình thật, một cảm giác ấm cúng lạ thường bùng lên trong lòng nó.

Một lát sau, cơm canh đã đầy đủ :

- Nào, ăn cơm thôi!!!!!! Anh đói lắm rồi.

- Chỉ thế là nhanh thôi .

- A. Có cả khoai tây nữa này, cả cá nữa. Toàn món ngon, mỗi tội anh đang ốm ăn mấy cái này chắc không được =.=!

- Không sao, em có nấu cháo sẵn rồi này, anh ăn cháo cũng được.

- Hí hí. Vợ anh chu đáo nhất.

Nó ngồi vào bàn, múc ra một bát cháo và bắt đầu ăn.

Đang ăn ngon thì chợt phía ngoài cửa vang lên tiếng oang oang của thằng Tuấn :

- T ơi. Mà ở nhà không thế?

Nó chưa kịp trả lời thì thằng Tuấn xộc vào nhà :

- O. 2 vợ chồng đang ăn cơm à.

Mẹ sư nó, trời đánh còn tránh miếng ăn cơ mà @@!

- Chào Nhi nhé. Hi.

Nó gọi thằng Tuấn ra một góc hỏi :

- Đậu má sao giờ này lại sang nhà tao?

- Hờ. Tại tao cãi nhau với obz , tức quá bỏ nhà đi chơi .

- Thế mà không về nhà à?

- Có. Nhưng mà tối nay tao ngủ ở đây nhé.
 - Cái gì? Đùa tao chắc. Nhỡ mẹ mày gọi sang nhà tao thì sao?
 - Thì mày cứ bảo là tao không ở đây, nhé.
 - Tao thấy có lỗi với.
 - Thôi nào, mày ở nhà tao rồi, giờ giúp tao tý có sao.
 - Được rồi. Ngủ đây cũng được nhưng cấm nghịch phòng tao đấy, phòng tao mà làm sao tao đâm chết mày luôn.
 - Xời, khỏi phải nói. Thôi 2 vợ chồng ăn ngon miệng nhé, mình lên tầng trước đây.
- Thằng Tuấn bò lên tầng, vừa đi vừa huýt sáo.
- Khỉ . Nó cãi nhau với bố mẹ rồi mò sang đây ở nhờ =.=!
 - Cũng giống anh lắm. Không phải lúc trước anh cũng sang nhà Tuấn à.
 - Ờ thì...
 - Thôi đi, con trai các anh gian lắm ý
 - Này này, anh là hơi bị ngoan luôn nhé.
 - Xí. Ngoan theo kiểu của anh thì có mà phát sợ luôn =.=!
 - Vợ yêu lại chê anh à.
 - Không. Em góp ý thôi mà.
 - Ừ ăn nữa, giận luôn.
 - Thôi mà, cố ăn cho hết đi, rồi tý nữa em gọt quả cho ăn.
 - Thật nhé.
 - Thật. Em hứa.
- Nó như một đứa trẻ con vậy, được dụ dỗ cho ăn là nghe theo liền à @@!
- Ngoàm.
- Nó đưa một miếng táo lên mồm và cắn một miếng , chưa kịp nhai và nuốt thì thằng Tuấn lại gọi nó :
- T ơi , lên đây tao bảo cái.
- Đậu xanh rau má, cái thằng này rách việc thật :
- Làm sao?
 - Hề hề.
 - Đm nói ra đi chứ cười cười như con khỉ vậy.
 - Tao định đi tắm nhưng lại quên không mang quần áo, mặc tạm vài cái của mày nhé.
 - Cái gì?
 - À. Cả sịp nữa nhé.
- Nó thò tay lấy bộ quần áo với cái sịp treo trên móc xuống :
- Sịp mày hôi bỏ mẹ đi, giờ thấy sịp tao sạch lại thích mặc à.
 - Bố mày mặc một hôm thôi, gớm.
 - Lúc về nhớ tha mấy cái của nợ của mày về đấy, đừng có mà vứt ở nhà tao.

- Rồi rồi, nói nhiều quá. Thôi tao đi tắm đây.
 - Tiên sư mày.
- Nó mò xuống nhà ăn nốt chỗ quả lúc nãy rồi phụ Nhi dọn dẹp đồng bát đĩa :
- Để anh rửa bát cùng cho.
 - Em làm cũng được mà.
 - Không cần. Anh đỡ mệt hơn rồi. Mà này, em thấy mình giống một gia đình không?
 - Là như nào?
 - Nhìn em giống một người vợ đảm đang lắm. Anh lấy được em về thì sướng cả đời ^^!
 - Thôi đi, anh sướng còn em thì khổ cả đời ý.
 - Moahh. Anh đùa thôi chứ ai lại để vợ mình khổ bao giờ.
 - Dẻo mềm ghê. Anh cứ nói thế làm sao mà em bỏ anh đi được chứ.
 - Bỏ mà được hả, em mà bỏ anh đi thì anh bắt em lại luôn, theo anh cả đời ý .
 - Aaa. Anh T hấp này.
- Rửa bát xong thì Nhi phải về nhà vì mẹ gọi.
- Em phải về nhà đây. Nhớ phải uống thuốc đúng giờ nghe chưa.
 - Biết rồi =.=! Hay em ngủ lại đây với anh nhé.
 - Ồ. Làm sao mà được, kì chết >”
- Nhi về rồi, nó khóa cửa nhà rồi mò lên phòng xem thằng Tuấn đang làm gì.
- Tiên sư nó, hóa ra nó đang đi du học mọi người ạ:
- Ờm, tưởng làm gì hóa ra lại đi du học rồi.
 - Ồ. Mày lên lúc nào thế?
 - Bỏ lên được một lúc rồi, đứng ngoài cửa xem mày làm gì thôi.
 - Tao vừa kiếm được mấy tài liệu ngon lắm.
 - Thôi đi, tao không ham.
 - Thằng này lạ nhỉ, hôm nay lại chê tài liệu anh kiếm à.
 - Mệt. Chả có hứng nữa.
 - Thôi, không tính tiền với mày nữa, mệt thì ngủ đi, tao du học tiếp đây.
- Bố khi thằng bạn, thôi thì mặc kệ nó. Giờ buồn ngủ quá, chớp mắt cái rồi tính sau....

28. Chương 28

- Ê. Dậy mày
- Ờm, để yên bố mày ngủ. Chủ nhật gọi cc gì sớm thế?
- Dậy nhanh, ờm, có điện thoại kìa.
- Kệ nó.

- Nhi nó gọi đấy.

- Hả?

Vội vàng bật dậy cầm cái điện thoại lên nghe :

- Ôi. Anh đây

- Sao mãi mới chịu nghe thế?

- Anh vừa ngủ dậy =.=!

- Xuống mở cửa cho em đi. Em đang đứng ở dưới nè.

- Chờ anh tí. Xuống ngay

* Cạch * . Tiếng cửa mở khê vang lên. Nhi bước vào kèm theo đó là một cái cặp lồng.

- Cái gì trong đó thế?

- Cháo trứng đấy.

- Ô. Lại được ăn cháo cơ à. Anh định tý nữa cùng thằng Tuấn đi ăn phở , có lẽ thôi. Haha

- Vừa ốm dậy nên ăn cháo, không nên ăn linh tinh.

- Em bón cho anh ăn tiếp nhé.

- Thôi đi ạ. Lớn rồi mà cứ nũng nịu em mãi.

- Hay để tao bón cho T ơi (Giọng thằng Tuấn chen vào)

- Mày cút ngay cho tao.

- Haha. Thôi chào 2 vợ chồng nhé, mình đi ăn sáng đây.

- Biển nhanh đi cho nước nó trong. Bổ khi.

- Anh ăn nhanh đi rồi còn chép bài. Nghỉ mất một hôm, em mượn vở về cho anh chép rồi này.

- Hả. Cái gì? Chép bài á?

- Tất nhiên chứ.

- Ôi trời =.=. Hay là tha cho anh đi, một hôm thôi mà.

- Không được. Phải chép đầy đủ thì học mới tốt chứ.

- Thôi được. Híc.

- Nào. Ngoan, ăn xong rồi chép bài đi, em phải ở cạnh xem anh chép có đầy đủ không. Không chép đủ là bị phạt đấy.

- Phạt cái gì?

- Em sẽ không liên lạc với anh 1 tuần luôn.

- Ấy, thế thì làm sao được =.=! Anh chép, anh chép mà.

- Hihi. Thế có phải hay không. Nào, giờ thì ăn đi . Khổ, ốm có một hôm mà nhìn gầy đi rõ thấy.

- Có thấy thương anh không?

- Hứ. Ghét chứ chẳng thương, toàn làm khổ người ta >”

Tầm 5' sau thì xử lí hết chỗ cháo trứng đó.

- A. No quá.

Vừa than xong câu đó thì điện thoại của nó báo có tin nhắn :

- Chào T. Đang làm gì thế . (Kèm theo đó là icon ;))

- Ô. Ai vậy?

- Thùy nè.

- Sao biết số của mình thế?

- Mình hỏi anh Hùng . Hi

* Đoạn nhắn tin tiếp theo giữa nó và Thùy để khi khác up nhé *

- Ai nhắn tin thế? (Nhi hỏi)

- Ồ. Thùy nhắn.

- Cái gì? Thùy là ai?

- Bạn anh mới quen lúc đi làm thêm ấy mà =.=!

- Có phải là người mà tối hôm đó dựa vào vai anh không?

- Phải....

- Bắt cả 2 tay là không xong với em đâu đấy. Có ý gì với Thùy rồi phải không?

- Không có gì đâu mà. >”

- Xí.

- Moahh. Yêu vợ Nhi nhất mà, lại đây anh hôn cái nào.

- Aaaaaaaaaaaaa

Nhi chạy vòng vòng để tránh nụ hôn của nó.

- Đừng chạy, anh mà bắt được là hôn gấp đôi đấy.

- Đồ anh bắt được em. Hihi

Hết chạy trong nhà, chạy ra ngoài rồi lại lên tầng. Nhi trông thế mà chạy nhanh phết, nó lại vừa ốm dậy nữa nên chạy không kịp =.=!

- Thôi. Anh chịu thua em luôn.

- Mệt không.

- Mệt.

- Thế làm gì để hết mệt? Em đưa anh đi ăn kem nhé

- Không.

- Hay đi uống nước quả nhé.

- Không.

- Ăn bánh nhé.

- Không.

- Thế thì làm gì >”

- Hôn anh đi.

- Toàn tranh thủ thôi ý =.=!

- Đi mà. Hôn một cái thôi.

- Hôn xong anh phải đi chép bài đấy nhé.

- Ủ. Anh hứa. À. Chờ tý, anh đi súc miệng đã . Hehe

- >”

Nhi đứng yên, nhắm mắt chờ nụ hôn của nó.

Từ từ, không việc gì phải vội cả =)).

Nó vừa hôn vừa cắn nhẹ vào môi Nhi (Nhẹ thôi, cắn mạnh quá bực máu thì bỏ mẹ =))) .

Mấy ngày nay không được hôn Nhi, giờ được thỏa mãn thì thích thú vô cùng. Cơ mà đang đến hồi gay cấn thì thằng cờ hó Tuấn bước vào :

- A. Cơm no rượu say, ta lại về nhà.

Tức quá, thằng này toàn xuất hiện vào những lúc quan trọng. Bực cả mình.

- Ô. 2 người...

Nó ngó người một lúc rồi vội vàng nói :

- Hề hề. Không sao, bạn thân không sao đâu. Tiếp tục đi

Mất cm nó hứng rồi còn tiếp cái gì, thằng trời đánh này.

- Thôi, anh lên chép bài đây. Bực cả mình.

Nhi ngại ngần đi lên tầng theo nó. Ở dưới tầng , thằng Tuấn bật Tivi rồi ngêu ngao hát. (Tự nhiên như ở nhà nó vậy =.=)

- À. Anh này.

- Sao thế?

- Có thật là Thùy không có tình cảm gì với anh không?

- Thật mà.

- Em nghĩ không đơn giản như vậy, cùng là con gái với nhau nên chắc em hiểu Thùy. Con gái mà được con trai che chở đúng lúc tuyệt vọng nhất thì cơ hội nảy sinh tình cảm là rất cao đấy.

- Nếu thế thật thì có khi anh yêu Thùy cũng được nhỉ. Haha

- Aaaaaaaaaaaa. Anh dám nói thế hả?

Nhi cầu nó một cái.

- Anh đùa thôi. Mà con gái em đa nghi quá =.=.

- Không phải đa nghi mà là hay suy nghĩ nhiều, ai mà chả sợ mất đi người mình yêu thương.

- Để khi nào anh hỏi Thùy xem, mà Thùy có thích anh thật thì anh cũng từ chối ngay. Có mỗi vợ Nhi thôi. Moahhhh

- Ừ thèm. Hứ.

- Ừ thèm thì thôi, người ta đi tìm đứa khác.

- Thử tìm xemmmmmmmmmmmmmmmmm

- Cứ tìm đấyyyyyyyyyyyyyyyyyyyyyy

- Ở cạnh anh lâu ngày chắc em phát điên mất >”

- Thế thì em chuẩn bị tinh thần là điên trước đi nhé, theo anh cả đời luôn.

- Biết trước khổ thế này em không yêu anh nữa

- Giờ yêu rồi biết làm sao đây. Haha

- Híc. Chấp nhận số phận thôi =.=! Mà nãy giờ ba hoa nhiều quá, chép bài đi . Nhanh. Đây là mệnh lệnh.
- Đây, chép ngay đây mà.
- Nhi ngồi cạnh nó xem nó chép bài :
- Trời, em đã nhắc bao nhiêu lần rồi, chữ phải viết đẹp tý chứ. Viết thế này ai mà đọc được.
- Kệ, anh đọc được là ok rồi.
- Lại lí lẽ cùn. Không viết nghiêm chỉnh là em bắt viết lại đây.
- Hay em cầm tay anh viết nhé.
- Cái gì? Lớn rồi mà còn vậy. Không đâu >”
- Công nhận có người ngồi cạnh hình như khiến nó chép bài nhanh hơn thì phải, loáng cái xong luôn 5 môn mà hôm trước nghỉ.
- Xong.
- Để em xem đã.... Hm.. Được rồi.
- Yeah. Xong rồi thì mình đi chơi thôi, chủ nhật ở nhà làm gì, chán lắm.
- Thế còn Tuấn?
- Kệ thằng đó, mình đi xem phim rồi đi uống nước đi, một ngày không được ra ngoài là anh đã thấy nhớ lắm rồi.
- Cũng được, nhưng nhớ phải về trước 11h nhé.
- Em cứ yên tâm đi. Anh chứ ai đâu. =))
- Ê. Tuấn, ở nhà trông nhà cho tao nhé. Tao với Nhi đi chơi tý đã
- Thằng chó, bỏ tao ở nhà hả.
- Đm. Mày đi theo càng phiên, thấy chán thì lên phòng tao du học cũng được.
- O. Thế cũng được. Đi đi
- Du học là gì thế anh?
- À... Tạm hiểu là đi mở mang kiến thức ở các nước khác ấy mà.
- Thế à? Tuấn chăm học nhỉ.
- Haha. Thằng đó chăm cái gì đâu =)) (Nhi ngây thơ quá =.=

29. Chương 29

Thật là đáng tiếc khi kì thi học kì I của nó lại trùng vào dịp Noel, đúng là xui tận mạng =.=! Tuy không có thời gian đi chơi cùng Nhi nhưng nó cũng kịp chuẩn bị quà để tặng Nhi vào dịp này. Một đôi găng tay len màu đỏ trông rất bắt mắt, sở dĩ nó mua găng tay vì nó thấy Nhi đi học mà tay cứ đỏ ửng lên vì lạnh, khổ thế đấy, con trai tay lạnh thì không sao nhưng con gái tay lạnh một chút là không chịu được.

- Cái gì trong đây thế?
- Găng tay .
- Ôi, găng tay màu đỏ này. Để em đeo thử xem như nào.
- Nhi xỏ găng vào rồi đưa tay trước mặt nó, hỏi :

- Thế nào? Nhìn đẹp không? Anh chọn kiểu gì mà vừa tay em quá.
- Chuyện. Anh đã chọn thì chỉ có chuẩn mà thôi (Câu này nó nói dối, tại nó thấy màu đỏ nhìn hay hay nên mới chọn thôi chứ thực ra mù tịt mấy cái khoản lựa chọn đồ này =)))
- Em cũng có quà cho anh đây. Chờ em chút
- Nhi chạy lên phòng, lát sau mang xuống cho nó một con mèo tam thể :X
- Đây. Quà của anh đâyyyyyyyyyyyyyyy
- Mèo tam thể?
- Đúng vậy. Em biết là con mèo nhà anh mới chết mấy hôm trước nên em tặng anh con này nuôi cho đỡ buồn.
- Anh có được phép ăn thịt nó không?
- Anh dám. Liệu mà nuôi nó cho cẩn thận đấy, mỗi tuần em sang xem 1 lần, nó mà gầy đi là anh chết với em luôn. >”
- Tưởng gì chứ nuôi mèo với nó là dễ ợt à, mỗi ngày 3 bữa, mà mèo nó ăn ít bỏ xừ, ăn chưa đầy một bát cơm .
- Có mỗi con mèo không thì chán quá. Còn thứ nào khác nữa không?
- Có.
- Đâu đâu? Cho anh đi
- Thứ này chưa cho anh ngay được, chờ thi cử xong xuôi rồi em sẽ tặng anh.
- Làm người ta tò mò quá.
- Thế nó mới thú vị. Hihi
- Thi xong ít phải 1 tuần nữa, thôi kệ, không sao, vì món quà anh quyết tâm thi cho tốt. Haha
- Nói được là phải làm được nghe chưa.
- Tất nhiên rồi.
- Đang muốn buồn thêm với Nhi thì chợt có điện thoại của mẹ nó gọi :
- Alo? Mẹ à
- Đang ở đâu đấy? Về nhà ngay mở cửa cho anh mày kia.
- Cái gì? Anh đang học ở Hà Nội mà.
- Thì nó có việc về mấy hôm, lúc nãy nó gọi ày không được nên mẹ mới phải gọi. Thôi về nhà nhanh đi
- Con biết rồi. Mà mẹ về nhanh nhanh đi, con ăn mì tôm mãi chán lắm rồi.
- Đấy, rồi mẹ ra mày mới thấy khổ phải không. Đúng là, lớn rồi mà vẫn bám vào mẹ.
- Con lớn vẫn là con của mẹ mà.
- Thôi đi ông tướng ạ, đợi tôi 5 ngày nữa rồi tôi về.
- Mẹ về nhớ mua quà cho con đấyyy
- Biết rồi, mẹ cúp máy đây.
- Con chào mẹ
- Không biết thằng anh nó có việc gì mà lại về nhà vào lúc này nhỉ?
- Mẹ bảo về nhà à?

- Ủ. Về mở cửa cho thằng anh =.=!
- Thế thì anh về đi.
- Anh về mở cửa rồi lại sang đây nhé.
- Không. Về nhà là phải học bài để chuẩn bị thi ngay cho em, cấm không được la cà .
- Như thế thì chán lắm.
- Chịu khó một tuần thôi. Hết tuần thi em cho anh tự do luôn.
- Đành chịu vậy. Híc. Thôi anh về đây
- Nhớ những gì em nói đấy nhé. Chăm chỉ học bài , à quên, nhớ chăm sóc con mèo cho em nữa nhé. >”

Nó về nhà thì đã thấy thằng anh đứng chờ ở cửa:

- Mà làm gì mà lâu thế?
- Chỉ tại anh mà em bị gọi về đây.
- Kệ mà, mở cửa cho anh đi. Đi suốt giờ mệt quá.
- Sao anh lại về vào lúc này ?
- Đau đầu với mấy cái bài luận, chán quá bỏ về nhà chơi vài hôm.
- A. Anh dám bỏ học, em nói với mẹ luôn.
- Mà thử xem, tao cho ăn đấm luôn.

Anh nó vẫn hay như vậy, mỗi lần nó định mách mẹ việc gì là anh nó hay lấy nắm đấm ra dọa nó, chỉ dọa thôi chứ chưa bao giờ anh nó đánh nó cả. Nó biết là anh thương nó rất nhiều.

- Bây giờ cũng tối rồi, hay tý nữa anh em mình đi ăn cơm rang nhĩ.
- Ờ. Thế cũng được, giờ anh đi nằm tý đã, tầm 7h tối thì gọi anh nhé.

Bây giờ mới có 5h chiều, tranh thủ lên mạng đọc tin tức rồi xem qua bài vở cái đã. Ngày mai thi Sử mà giờ này còn chưa có tí kiến thức nào vào đầu =.=!

Ngồi được một lúc thì cái bụng của nó bắt đầu biểu tình đòi được ăn, ” ọt ” ” ọt ”, cứ mỗi lần bụng kêu là một lần những hình ảnh về thức ăn hiện lên trong đầu nó. Bụng đói đúng là không tập trung làm được gì, đọc được vài dòng Sử rồi nó vút bộp quyển sách để đấy, ngả lưng ra ghế và nhắm nghiền mắt lại. Cứ mỗi lần căng thẳng nó đều làm như vậy, rất thoải mái và dễ chịu...

- Dậy, dậy mau thằng này.
- O. Ồ...Anh gọi em à
- Không mà thì còn ai nữa. Ngủ đâu không ngủ lại ngủ trên ghế thế này.
- Hóa ra lúc này nó ngủ quên , trời ạ.
- Đi ăn thôi, anh đói rồi.
- Em cũng thế, cái bụng em nó kêu từ lúc này rồi cơ.

Khỉ thật, cái quán cơm rang gần nhà nó lại đóng cửa, báo hại 2 anh em phải dắt xe ra đi 3km mới đến chỗ quán cơm ngon.

Ngay lúc sau, 2 đĩa cơm rang thơm lừng đã được đem ra. Đói quá nên nó ăn liền một mạch chẳng nói chẳng rằng, anh nó cũng chẳng khác gì nó, cũng cầm đầu cầm cổ ăn (Cảnh tượng lúc này trông kinh lắm, Nhi mà nhìn thấy nó lúc này chắc khiếp vía luôn =.=)

- Mà dạo thế nào rồi?
- Thế nào là thế nào?

- Ờ thì học hành, tình yêu tình báo đấy.
- Vãn ỏn, mỗi tội là gần đây em đang gặp vài rắc rối nhỏ với thằng Hòa.
- Là cái thằng mà lúc trước mày kể cho anh à
- Đúng đấy, nó bỏ Thùy, giờ Thùy hình như đang để ý đến em thì phải.
- Mày chỉ được cái nghĩ lung tung, dựa vào đâu mà mày kết luận thế?
- Thì tại dạo gần đây Thùy hay nhắn tin với em, lại kêu chán rồi là muốn có người bên cạnh nữa.
- Con gái nói thế mà mày cũng tin được à. Lúc buồn, thất tình thì ai chả thế.
- Em nên làm gì đây?
- Mày cứ để mặc theo tự nhiên đi. Cái gì đến khác đến, mày chạy cũng không được đâu.

Ăn xong, 2 anh em về nhà. Thằng anh về đến nhà là lại lăn ra ngủ, đúng là sinh viên, thiếu ngủ thì phải... Nó lên phòng tranh thủ lướt nốt qua mấy bài Sử, sau đó cũng nổi buồn thằng anh leo lên giường ngủ.

Rengggggg, tiếng chuông báo thức + thêm tiếng chuông điện thoại cùng vang lên một lúc làm nó giật mình tỉnh giấc :

- Dậy nhanh , hôm nay thi đấy biết chưa.
 - Cái gì? Hôm nay thi á?
- Nó giả vờ ngạc nhiên
- Hả ? Anh không biết gì á?
 - Chết anh rồi . Huhu
 - Lên trường nhanh nhanh đi, sáng nay thi Sử, tý nữa qua lớp em em đưa tài liệu cho anh tranh thủ đọc qua.
 - Haha. Anh đùa đấy, tối qua anh học hết rồi. Yên tâm đi.
 - Trời ạ, lừa em làm em lo hết cả. Ghét thế.
 - Ôi tội ôi, ghét chưa kìa. Haha
 - Ừ nói với anh nữa. Aaaa
- Nhi tắt máy để lại nó cười một mình trong phòng.
- Thằng dở này, mày cười cái gì đấy.
- Đúng lúc đó anh nó vào phòng.
- Kệ em. Mà anh vào mà không gõ cửa à.
 - Tiên sư mày, tao vào mà còn phải gõ à. Đắm cho phát giờ.
 - Anh lúc nào cũng dọa đắm em thôi.
 - Không thể làm sao mày nghe anh. Thôi, đi ăn sáng rồi còn đi học kìa.
 - Tý em lên trường ăn cũng được. Mà mới sáng sớm anh chuẩn bị đi đâu thế?
 - Ờ. Đi có việc, mày hỏi làm gì. Lo việc của mày đi.
- Nó nhanh chóng phóng xe lên trường, cất xe rồi chạy lên phòng thi, may quá, 10' nữa mới vào phòng. Tranh thủ lướt qua chỗ Nhi mượn tài liệu đọc qua đã.
- Nhi ơi, lấy tờ tập tài liệu cái

Ở trường thì cậu tớ , về nhà thì anh em ==))

Nhi kéo nó ra một góc rồi thì thầm vào tai nó :

- Sao anh đến muộn thế?
- Tại lúc này mãi nói với thằng anh quá .
- Thôi, cầm lấy rồi đọc lướt qua đi. Mấy chỗ chính cần lưu ý được gạch chân hết rồi đấy.
- Dài vậy, tối qua anh đọc qua cũng nắm được một số ý chính rồi =.=!
- Không được chủ quan. Tính anh là hay thế lắm à.
- Rồi rồi , lần này anh sẽ cẩn thận hơn. Mà em đã ăn sáng chưa
- Em chưa
- Thế tý nữa thi xong đi ăn cùng anh nhé.
- Được rồi, giờ lo thi cho tốt đi >”

Tiếng trống báo hiệu ngày thi đầu tiên bắt đầu, nó vượt má Nhi một cái rồi chạy về phòng thi của mình

- Em cũng phải thi tốt đấy, good luck for you...

30. Chương 30

90' làm bài thi Sử trôi qua nhanh chóng.

Ra khỏi phòng thi , đầu đầu cũng nhốn nháo người :

- Ê, câu này tao làm đúng không?
- Tao xem đáp án cái.
- Bỏ mẹ, sai 1 câu rồi.
- Blah...blah...

Nó chạy ngay sang phòng thi của Nhi :

- Haha. Anh làm được hết này, đúng mấy câu hôm qua đọc luôn.
- Có thật không thế?
- Thật mà. Thôi đi ăn sáng ,anh đói lắm rồi ý.
- Chờ em cất sách vở đã. Người gì mà cứ vội vội vàng vàng.

Ban đầu tính đi ăn phở nhưng nghĩ lại, đi ăn xôi cho nó ngon :D

2 đứa mò ra quán xôi trước cổng trường, trời, sao mà đông thế này, thi xong đứa nào cũng chạy ra đây ăn hết á =.=!

Vắt vả lắm nó mới mua được 2 bát xôi đem vào trong nhà cho Nhi.

- Chen mặt muốn chết luôn.
- Hôm nay đông người quá .
- Ừ. Đúng là đông thật, mà em ăn ớt không?
- Không.

- Đúng là con gái =.=! Nhìn anh ăn đây này
- Anh con trai, ăn lên mụn cũng có sao đâu >”
- Nào. Thử một lần đi, ngon lắm ý.
- Khôngggggg

Đang ép Nhi ăn ớt thì nó chợt thấy Thùy cũng bước vào quán xôi.

Chà, Thùy trông xinh quá, khác với nét đẹp dịu dàng của Nhi, Thùy mang vẻ đẹp rất lạ, kiểu lạnh lùng và mạnh mẽ ý.

- Đây.
- Hả.
- Lại ngắm gái rồi.
- Gái xinh không ngắm thì không phải con trai.
- AAAAAaaaa. Thế ai đang ngồi trước mặt anh đây
- À. Đây không phải gái xinh, là gái đẹp thôi . Haha
- Miệng anh dẻo lắm, đúng là lưỡi không xương trăm đường lắt léo. Chuyên Văn như em còn chịu thua luôn.
- Xin lỗi, ngoài kia bàn đầy hết rồi, mình ngồi đây với nhé. (Bỗng Thùy xuất hiện)
- À. Được, thoải mái đi. Haha

Nó chợt thấy Nhi không vui. (Đech, chắc là Nhi không muốn đây mà , nhưng mà giờ lỡ bảo như vậy rồi chả nhẽ lại từ chối)

- Làm bài thi thế nào, tốt chứ?
- À. Tổ làm cũng được kha khá, còn thừa 10' =))
- Thế hả? Tổ làm vừa đủ thời gian, tại viết nhầm vài chỗ nên phải viết lại. Hi

Nói chuyện với Thùy cảm giác khác lạ hẳn mọi người ạ, mà công nhận Thùy nói chuyện rất hay, thỉnh thoảng lại pha thêm vài câu nói đùa khiến cuộc nói chuyện càng thêm rôm rả.

Thùy khác với Nhi, Nhi là người sống nội tâm nên nói ít và không thích bon chen nhiều, Thùy thì lại là người năng động, sôi nổi, giờ mới để ý Thùy là một người rất năng nổ trong các hoạt động văn nghệ của nhà trường...

Đang nói vui về thì chợt Nhi dẫm chân nó một cái, sau đó nhìn nó với ánh mắt sắc bén T_T!

Hiểu ngay ý Nhi , nó vội nói :

- Thôi, ăn cũng xong rồi, giờ bọn tớ đi trước nhé. Về nhà ôn bài chiều còn thi tiếp mà ^^!
- Ủ. 2 người về đi, cố gắng ôn tập đấy nhé
- Ok.

Cả đoạn đường về Nhi chẳng nói với nó lời nào :

- Sao thế? Giận anh à?

-.....

- Thôi mà, anh không có ý gì đâu, mà anh thấy Thùy cũng là con người rất thú vị đấy chứ.
- Anh biết là em không thích anh nói chuyện thân mật với người khác mà, đã thế lại còn ngay trước mặt em nữa.
- Anh biết lỗi rồi mà, lần sau không làm thế nữa. Babe, tha cho anh đi.

- Tha cho anh bao nhiêu lần rồi mà anh vẫn cứ tái phạm là sao. >”

- Thì tại...

- Không cãi được phải không.

- Ừ. Anh chịu thua em luôn.

- Thế thì bây giờ đưa em về nhà nhanh lên. Luôn và ngay. Hi

Về nhà, nó chạy ngay lên phòng, thay quần áo ra rồi leo lên giường ngủ lấy sức cho chiều thi tiếp.

12h. Mẹ nó gọi dậy ăn cơm :

- Thằng này, dậy ngay.

- Để con ngủ tiếp đi

- Không nhưng gì cả, mày dậy ngay không, 12h rồi, tý còn đi thi.

Vội vàng mò xuống, làm 3 bát cơm rồi lên phòng, lướt qua tỳ sách vở. Địch, chiều thi Địa mới đen =.=!

- Nhi ơi, mấy cái bài biểu đồ làm kiểu gì đấy?

- Biểu đồ có nhiều dạng lắm, anh không vẽ làm sao biết được =.=!

- Giờ lấy đâu thời gian vẽ nữa.

- Thôi anh học lý thuyết đi, phần biểu đồ về sau hỏi bọn nó cũng được.

- Hay em quăng bài cho anh nhé.

- Có cùng phòng đâu =.=!

- Anh đùa thế thôi, chứ cho phao cũng không cần đâu. Haha..

31. Chương 31

Tuần thi học kì I diễn ra một cách nhanh chóng. Ngày cuối cùng nó thi môn Toán, khỏi nói, môn tủ mà, nó mất 90' để làm xong bài của mình. Ngồi mãi trong phòng cũng chán, mấy đứa cùng lớp thì bị tách ra xa vài =.=! , chờ còn 30' nó xin phép nộp bài trước rồi té ra ngoài.

Cắm gác hiên ngang đi ra khỏi phòng thi sớm nhất oai lăm mọi người ạ (Không phải em không biết làm đâu nhé =)) , làm xong rồi mới ra =)))

Lượn ngang, lượn dọc qua mấy phòng thi, phòng nào bọn nó cũng cắm cúi làm bài, híc.

Nó ra quán nước gần trường ngồi nhấm nháp ly trà chanh, tranh thủ ngồi đợi mấy thằng bạn ra cùng chém gió.

20' sau thì học sinh bắt đầu lục đục ra khỏi phòng thi, một lát sau thì giọng thằng Tuấn oang oang vang lên :

- Tao làm xong hết, ngồi chơi 30' bọn mày ơi.

Kéo theo sau nó là cả lũ con trai lớp 12 Toán của nó.

- Ừa. Thằng T sao lúc này mày ra sớm vậy?

- Không làm được bài à?

- Thằng này mà không làm được tao đập đầu xuống đất luôn.

- Bọn mày chỉ giỏi nói lung tung, tao làm xong hết rồi, chán quá nên xin phép ra sớm chơi cho vui.

- @@!

Ngồi hóng mãi cuối cùng cũng thấy Nhi bước ra khỏi cổng, nó vội vàng chạy tới hỏi :

- Sao nhìn mặt ỉu xiu thế, không làm được bài à?

- Làm sai mất 2 câu, mất 4 điểm rồi. Híc.

- Thôi, 6 điểm là được rồi.

- Nhưng mà ức lắm ý >”

- Học tài thi phận, đừng buồn làm gì. Vui lên đi ^^!

- Aaaa.

- Nào nào, đang ở ngoài đường sao hét lên thế, người ta nhìn kìa. Về nhà em anh làm cái bị cho em trút giận, được chưa >”

- Anh nhớ nhé.

- Ok.

Tính Nhi thỉnh thoảng lại nhõng nhẽo như trẻ con, đồ thì mệt thật nhưng mà vui, nó thích Nhi như vậy, chứ lạnh lùng và nghiêm túc quá thì nó không thích tẹo nào.

Tuần sau khi thi xong là tuần thoải mái nhất, học hành cũng xong rồi, Tết cũng sắp đến, giờ thì mới thực sự là : ” Mỗi ngày đến trường là một niềm vui =)) ”

Bữa đó nó định cùng Nhi đi xem phim, sau đó là đi ăn hoa quả dầm, coi như là lấy lại sức sau kì thi căng thẳng, khổ nỗi hôm đó vướng phải lúc Nhi về quê thăm bà ngoại bị ốm (Thế có nhọ không cơ chứ)

Thôi không sao, nó ” tự thưởng ” ỉnh một buổi xem phim vậy. Một mình đi vào rạp, mua vé, mua bỏng ngô kèm theo lon nước rồi mò vào trong . Ừm xem nào, vé của nó là D-27.

- D-27. D-27 , đâu rồi nhỉ, a đây rồi.

Nó reo lên nho nhỏ rồi ngồi xuống ghế, bỏ mấy thứ đồ ăn, đồ uống sang bên cạnh chuẩn bị xem phim. Bộ phim nó chọn xem là The Walking Dead Season 3 (phim này hình như ra từ tháng 10 rồi thì phải, cơ mà nó bận quá mãi không có thời gian đi xem, giờ tháng 12 rồi xem lại chắc cũng không muộn đâu :D)

Một lúc sau thì mọi người ổn định, rạp tắt đèn và bắt đầu chiếu phim. Nó ngồi ngay ngắn thưởng thức bộ phim, ăn bỏng ngô kèm theo uống tí Coca, đang nhấm nháp chỗ bỏng ngô thì nó nghe thấy tiếng nói quen thuộc bên cạnh :

- Bạn ơi, bạn cảm phiền để mình đặt cốc nước cạnh bạn một chút không?

- O. Á, Thùy hả?

- Tưởng ai, hóa ra là T. Trùng hợp nhỉ, mình lại gặp nhau ở đây.

- Ừ. Đúng là trùng hợp thật.

- Giống như là định mệnh ấy nhỉ.

- Hả?

- À không, mình hơi lơ lửng. Hi.

Nó và Thùy nói chuyện được một lúc thì bắt đầu tập trung vào xem phim. Phim cũng khá là kinh dị, mấy cảnh xác chết lòi ruột, sau đó là cảnh ăn thịt người, bắn súng máu me be bét nhìn thấy kinh .=!

Nó là con trai nhưng không sao nhưng mà ngồi cạnh nó lại là Thùy, cứ mỗi lần đến cảnh kinh dị là Thùy, hoặc có thể nói là hầu hết con gái trong phòng đều hét lên sợ hãi, nhất là cảnh chém thầy ma, kinh thôi rồi =))

- Đừng sợ, đây là kĩ xảo thôi mà.
- Nhưng mà nhìn vẫn kinh >”
- Đúng là con gái. Cái gì cũng sợ hết á.
- Sợ thật mà, T không thấy sợ sao
- Cũng hơi sợ chút =)))

Ban đầu thì chỉ như vậy, tuy nhiên về sau cứ thỉnh thoảng Thùy lại đưa tay sang cầm lấy tay nó, ban đầu thì nó cũng dễ yên vì nghĩ con gái mà, khi sợ thì rất muốn có thứ gì chắc chắn để dựa vào. Cơ mà cứ tưởng Thùy cầm lúc rồi bỏ ra, ai dè cầm tay nó nguyên cả buổi chiều, thành ra tay vừa nhứt lại mỗi =.=!

- Bộ phim hay quá nhỉ T?
- Ủ. Mà lúc chiều Thùy cứ cầm tay tớ suốt, giờ mỗi tay quá !
- Ấy chết, tớ xin lỗi nhé, vô ý quá.
- Không sao đâu. Chuyện bình thường mà.
- Hay để tớ mời T đi ăn chè gọi là xin lỗi nhé.
- Ăn chè hả? Được đấy, đi thôi.

Thẳng tiến tới quán chè bưởi cạnh công viên, nơi đây đầy cây xanh, xung quanh vỉa hè là một loạt các dãy hàng ăn vô cùng phong phú và đa dạng. Ngồi đây có thể thoải mái vừa ăn vừa ngắm người qua đường, quả là một địa điểm tuyệt vời...

- Chà. Ngồi xem cả buổi giờ được ra ngoài cảm giác thích thú quá.
- T ăn chè gì?
- À, mình ăn chè bưởi. Thích cái loại này từ bé rồi.
- Vậy hả? Thế thì mình cũng ăn theo T. Chị ơi cho em 2 cốc chè bưởi.
- Sao Thùy không ăn loại khác?
- Hi. Ăn theo T cho ” vui ”

Từ ” Vui ” ở đây có ý gì nhỉ???

- À. Mà sao T lại đi xem phim một mình thế? Tớ tưởng Nhi phải đi theo chứ.
 - Nhi hôm nay phải về quê nên không đi được.
 - Thế à? Cũng nhờ vậy mà tớ gặp T ở đây. Hi.
 - Gặp tớ vui lắm à @@!
 - Cũng vui mà, vui hơn gặp mấy thằng con trai khác. (Chắc ám chỉ thằng Hòa)
- Nói đến đây giọng Thùy trầm hẳn. Không hiểu tại sao lúc đó nó lại nói một câu :
- Thôi, đừng buồn nữa, tỳ ăn chè xong tớ đưa Thùy đi dạo phố phường cho khuây khỏa.
 - Thật nhé.
 - Thật. Haha
 - Ngoắc tay nào.

Nó đưa ngón tay ra ngoắc tay với Thùy như thể hiện sự đồng ý.

Nó biết là Thùy đang cô đơn, với lại nó cũng hứa với anh Hùng là để ý đến Thùy rồi nên giờ làm như này chắc cũng không sao đâu nhỉ :D

Ăn xong cốc chè thì lúc đó vào tầm 4h chiều, trời cũng khá là mát mẻ.

- Lên đây tớ đưa đi nào.

Thùy từ từ ngồi lên sau xe nó :

- Có làm sao không?

- Yên tâm đi, không sao đâu, bạn bè chở nhau là chuyện bình thường mà.

Cảm giác lúc này rất khác, khác nhiều so với lúc nó chở Nhi đằng sau.

Gió vi vu thổi bên tai nó, nó khẽ huýt sáo và hát khe khẽ.

- T này, T cảm nhận như nào về tớ?

- Cảm nhận à? Ban đầu thì có cảm giác Thùy là một cô gái yếu đuối, về sau càng tiếp xúc thì tớ càng phải nghĩ lại , giờ đây tớ có thể nói Thùy là người rất mạnh mẽ và năng động đấy.

- T thấy như thế thật hả?

- Ừ. Tất nhiên.

- Hihi.

Thùy cười nhẹ và nắm lấy một tay của nó (Tình cảnh lúc này là đi xe một tay mọi người ạ, cũng may là xe điện thôi chứ xe máy thì chịu =.=)

Một cảm giác mới lạ len lỏi trong lòng nó, không hẳn yêu mà cũng không hẳn là vô tâm, rất khó để diễn tả được lúc này.

- Nhà Thùy ở đâu , tớ đưa về luôn.

- Thôi, không cần đâu.

- Nào, đã làm thì làm cho trót luôn đi.

- Hi. Thế cũng được.

Hóa ra nhà Thùy ở gần trung tâm thành phố, ngay cạnh chỗ siêu thị luôn. Chà, kiểu này thì lúc nào cần đi siêu thị là sẵn sàng ngay =))

Trước khi về, Thùy nói nhỏ vào tai nó :

- Cảm ơn T nhé, ngày hôm nay rất tuyệt đấy.

Ban đầu thì nó cũng chỉ coi đấy là lời nói cảm ơn bình thường, khi về nhà nó ngẫm nghĩ lại thì mới phát hiện ra nhiều điều lạ lùng... Nó bất chợt nghĩ đến trường hợp Thùy thích nó thật, bỏ mẹ, thế này có chết nó không cơ chứ.

Nằm trên giường được một lúc thì nó nhận được tin nhắn của Nhi :

- Anh này.

- Hả?

- Chiều nay anh đi với ai thế?

Xong mẹ rồi, chả nhẽ vụ chiều nay Nhi lại thấy à? Nhi về quê cơ mà?

- Anh đi xem phim mà.

- Em biết rồi, sau khi xem phim anh còn làm những gì? Có phải anh đi với Thùy không?

- Sao em biết?

- Anh đừng hỏi nhiều, anh chỉ cần trả lời “có” hay “không” thôi.

- Đúng là anh có đi với Thùy, nhưng chỉ là vô tình gặp ở rạp thôi.

- Thôi, với em thế là đủ rồi. Anh ngủ ngon nhé.

Nó nhắn tiếp vài tin nữa cho Nhi nhưng không có reply. Haizz, quả này thì căng thẳng thật rồi, tình ngay lí gian, biết phải làm sao đây.

Sáng hôm sau, nó lên lớp để tìm Nhi nhưng Nhi luôn tìm cách tránh mặt nó, càng ngày nó càng cảm thấy nó và Nhi dần dần xa cách nhau.

Tối hôm đó nó gọi thằng Tuấn ra nhậu để tâm sự :

- Đấy, sự việc là như vậy đấy. Giờ tao rối quá.
- Mà làm thế ai mà chẳng tức. Rõ là, đã có Nhi lại còn tính thêm Thùy nữa.
- Nhưng tao không hề có ý gì với Thùy hết.
- Mà có thật không, nói thật không? Đm nói tao nghe.
- Ủ. Cũng gọi là có chút tình cảm.
- Đấy, cơ bản là mày sai rồi nhé.
- Nhưng.
- Đm mày không nhưng gì cả. Giờ mày lựa chọn đi, một là Nhi, hai là Thùy, 3 là không ai cả? Đấy, chọn đi.

Thằng Tuấn, bạn thân nói thẳng vào mặt nó như vậy khiến nó tỉnh ngộ.

Nó chợt nhận ra dạo này nó nhắn tin, nói chuyện với Nhi ít đi và quan tâm đến Thùy nhiều hơn, tại sao vậy nhỉ? Nó không hiểu được con người của mình nữa...

Nhi giận nó đã 2 tuần rồi, những ngày không có Nhi đối với nó thật kinh khủng. Bao nhiêu thói quen, nề nếp của nó bị đảo lộn hết, không biết bao lần nó cầm điện thoại lên, bấm số gọi Nhi rồi lại hủy bỏ.

Nó rất, rất muốn gọi cho Nhi và nói một câu xin lỗi nhưng không thể, không thể thực hiện. Toàn thân nó cứ như muốn nổ tung ra vì khó chịu.

Nằm một mình giữa đêm khuya, nó nhớ lại những lúc nó ốm đau, những lúc nó tuyệt vọng nhất, cần sự giúp đỡ nhất, những lúc như vậy Nhi luôn là người ở bên nó. Nhi ân cần chăm sóc nó mà không hề đòi hỏi gì cả, Nhi tốt với nó như vậy mà giờ đây nó định bỏ Nhi à?

Nó gõ mạnh vào đầu mình như muốn tỉnh lại, nó ước đây không phải là sự thật.

Sáng dậy, nó chợt nhìn vào gương và không nhận ra mình là ai, nó đã thay đổi quá nhanh chóng.

Mọi cách liên lạc với Nhi đều không được, tuy nhiên nó vẫn biết được tin về Nhi nhờ Hằng, nhờ bạn thân của nó.

- Nhi dạo này sao rồi?
- Tất nhiên là không ổn chút nào rồi. Mà mày làm sao mà để nó buồn thế hả?
- Một vài việc nhỏ nhất thôi mà.
- Nhỏ nhất? Nhỏ nhất mà nó khóc sưng hết cả mắt thế à? Mày biết tối nào nó cũng thức đến 12h tâm sự với tao không?
- Tao..tao..
- Thôi, mày không cần nói gì hết. Nhi nó vẫn còn yêu mày lắm đấy, tại sao mày làm nó buồn thế? Thằng Hòa đấy, nó biết 2 đứa mày đang có chuyện, nó nhảy vào định làm Nhi lung lay nhưng Nhi nói với tao thế này : " Mày yên tâm, tao không yêu thằng Hòa đâu, tao biết rồi sẽ có lúc T trở với tao, cơn say nắng nào rồi cũng sẽ qua " . Thế đấy.

Đọc xong cái tin nhắn đó thì nó đơ hết người, và rồi nó nhận ra rằng nó phải làm gì để giải quyết tình huống này.

Ngày thứ 7. Tròn 3 tuần nó và Nhi cách xa nhau.

Trống báo hiệu giờ học kết thúc vang lên đã 10' nhưng nó không buồn nhấc chân ra khỏi lớp, nó gục mặt xuống bàn, nằm thêm chút nữa rồi mò ra khỏi cửa.

Bất chợt, khi bước ra khỏi cửa, nó nhìn thấy một bóng hình quen thuộc đang bước ra từ phía lớp B. Dáng đi mang đầy vẻ buồn bã và mệt mỏi. Nhi, đúng là Nhi rồi, như một phản xạ tự nhiên, nó gọi :

- Nhi.

Nhi quay lại nhìn nó, nó chợt thấy 2 mắt Nhi đỏ hoe, có lẽ vì khóc nhiều quá, sắc mặt cũng thay đổi rất nhiều, tội nghiệp Nhi quá...

Những kí ức của 3 năm về trước bỗng hiện về, cũng đúng nơi đây , vị trí này , 3 năm trước nó đã chạy theo Nhi và nói với Nhi một câu mà nó không bao giờ quên : ” Tổ sẽ khiến cậu yêu tổ ”

Mới vậy thôi mà đã 3 năm rồi, 3 năm, khoảng thời gian không quá dài, cũng không quá ngắn nhưng mang đầy những cảm xúc, những kỉ niệm ngọt ngào giữa nó và Nhi.

Nhi nhìn nó vài giây rồi bất chợt quay người bỏ đi. Tất nhiên nó sẽ không để Nhi bỏ đi như vậy, nó chạy theo cầm lấy tay Nhi :

- Nhi.

- Bỏ tay em ra.

Nó ôm lấy Nhi thật chặt và nói :

- Không. Anh sẽ không buông em ra đâu.

Nhi khóc trên vai nó, tiếng khóc chứa đầy sự u buồn tích tụ bấy lâu.

- Đừng khóc nữa, anh sai rồi.

Giọt nước mắt kia đã khẽ lăn dài trên mi , trong phút chốc lại bỗng vỡ òa rồi rơi đi

32. Chương 32

Nó đưa tay vuốt ve mái tóc Nhi, gạt nhẹ những giọt nước mắt trên khóe mi . Đột nhiên nó nhận ra rằng nó yêu Nhi nhiều hơn những gì nó tưởng, một giọt nước mắt lăn ra khỏi mắt nó.

Nó đã khóc, một thằng con trai như nó đã khóc. Từ trước đến giờ chưa có người con gái nào làm nó phải khóc, trừ mẹ nó , tuy nhiên khóc vì mẹ thì lại là chuyện bình thường.

Từ nhỏ nó đã được dạy rằng con trai là không được khóc, luôn luôn phải cứng rắn và mạnh mẽ, vậy giờ đây tại sao nó lại không thể làm được như vậy??

“Khi bạn thực sự yêu một người, khi người đó khóc bạn sẽ đến để khóc cùng”. Giờ ngẫm lại câu này nó mới thấy đúng , Nhi cứ gục vào nó mà khóc hoài, nhìn Nhi như vậy nó cũng không kiềm được lòng mình.

Nó khóc không phải vì nó yếu đuối , không phải ủy mị, cũng không phải dễ mềm lòng. Đó chỉ là khi nó đã quá mệt, nó chẳng còn sức để nhặt cái mặt nạ đã mang quá lâu. Đó cũng là khi, cái nhỏ bé và lẻ loi của con người thức dậy. Là người, ai chẳng có lúc gục ngã và cảm thấy sai lầm...

Những lúc chỉ có 2 người như này, nó sẵn sàng khóc ngon lành như một đứa trẻ bởi nó biết thà khóc thật nhiều còn hơn một nụ cười gượng gượng trên môi.

Ôm nhau một hồi, nó buông Nhi ra, nhìn Nhi một hồi rồi nói :

- Mới 3 tuần mà trông em thay đổi nhiều quá.

- Vì ai mà em như này?
- Tại anh, vì anh, anh sai, lỗi lầm là tại anh . Coi nào, mặt giờ toàn nước mắt khô, nhìn như con mèo này. Nó lấy khăn ra lau nước mắt cho Nhi :
- Trời ơi là trời, con mèo này hay khóc quá à. (Nó cố tình nói đùa để làm bầu không khí trở nên vui vẻ hơn)
- Khỏi nịnh đi.
- Thế giờ em có tha thứ cho anh không? Nếu em tha thì coi như em đồng ý.
- Khỏi phải nói chiêu này lợi hại như nào, ai mà chẳng phải tha ==))
- Aaaaa. Anh chơi ăn giannnnnn
- Haha. Em tha rồi nhé, hay quá, được tha thứ rồi , tạ ơn chúa, tạ ơn Đảng và Nhà nước, tạ ơn bố mẹ, tạ ơn....
- Ôn gì mà lắm thế này.
- Còn nhiều lắm, để anh kể tiếp nhé.
- Thôi đi. >”

May mắn thay Nhi đã tha thứ cho nó, giờ việc nó phải làm là khiến Nhi quên việc này đi thật nhanh, càng nhanh càng tốt..

Thi học kì I xong rồi mà bài vở vẫn bù đầu bù óc =.=! Đang ngồi làm mấy bài mấy cái đề Toán thì có tin nhắn tới :

- Chiều nay anh giúp em làm mấy bài Hóa học nhé, khó quá em làm mãi không ra.
- Tự làm đi chứ, đồ lười (Nó nhại lại nguyên câu của Nhi thường nói)
- Nhưng bài này khó lắm à >”
- Được rồi, tí 9h sang nhà anh, anh chỉ cho. Haha

Lúc nó nhắn tin cho Nhi là 7h30, vừa ăn cơm xong, ngồi online một lúc thì cơn buồn ngủ kéo đến, không chần chừ thêm nữa , nó chui tọt lên giường và quần chăn kín mít ngủ. (Căn bản là tại tối qua nó thâu đêm chơi game, thành ra là thiếu ngủ @@ , hôm đó là Chủ Nhật nhé :D)

Đang ngủ say sưa thì giật mình, có cái gì lạnh lạnh mát mát áp vào quá. Đang mơ hồ trong cơn phê, nó lơ lơ mở mắt, hóa ra là Nhi :

- Em sang lúc nào thế?? – Nó dụi dụi mắt hỏi
- Em sang được 1 tiếng rồi, nhìn anh chảy nước miếng thấy ghê cả người (Nó có chảy tí nào đâu . Vừa sờ mồm xong @@)
- Điều, anh ngủ cả bao giờ chảy nước miếng hết nhé, chắc vừa sang hả?? Giờ mới 9h10 thôi mà. – Nó nhìn đồng hồ.
- Dạ, hihi. Cái này của anh, còn cái này của em. – Nói rồi em giơ ra 2 que kem ốc quế.
- A kem, hối lộ anh hả nàng ?? Không dễ đâu nhé. (Nó cười gian)
- Sao, bài nào khó anh chỉ cho ?? –
- Đây, cái bài phản ứng Este hóa với bài nồng độ này em chịu thua >“< –=” em=“” nhắn=“” mặt=“” nũng=“” nịu=“” nhìn=“” yêu=“” cực=“” kì=“” ý=“”>
- Bài này em phải giải như này... như này... - Nó suy nghĩ một lúc rồi lấy giấy ra chỉ cho Nhi

- A, thế mà em chả nghĩ ra, hihi.

Cứ thế, nó và Nhi cày tiếp 10 bài Hóa @@. Nhìn cái nét điệu dàng, duyên dáng, thuần khiết khi đang học bài của Nhi khiến nó như xao xuyến, trời ơi, nó thề là lúc này nó đang rất căng thẳng.

Để ý kỹ 3 vòng em chuẩn thật, cái cổ áo của em lại hơi trễ mới đau. Nó ngồi ghế ở bàn vi tính, còn em ngồi trên giường nó học. Số là cái bàn học của nó hơi thấp, nên em ngồi không thoải mái, đành ngồi như thế. Căn bản là cũng k có cái bàn con con gập để học trên giường, em đành cúi cúi. Nhìn sao mà..., xin thề với mọi người là nó không cố tình nhìn đâu nhưng mà, không nhìn không được =.=! Đầu nghĩ không được nhưng mà mắt vẫn không chịu làm theo.

Để yên cho Nhi làm bài, nó ngồi lặng ngắm Nhi, cảm giác thật êm đềm và lãng mạn.

- Ha. Xong rồi, 10 bài đã xong.

Nhi vươn vai, xoay người rồi nói.

Nó giật mình ngơ ngác :

- Ô. Xong rồi à, đưa đây anh xem nào.

Bỏ mẹ, học chuyên Văn mà giỏi thế nhỉ @@, bài nào cũng giải được tuốt.

- Em làm đúng hết rồi đấy, tốt lắm.

- Xí. Người ta chứ ai đâu.

- Lại lên giọng rồi kìa, không nhờ anh thì làm sao làm được >”

- Lại kể công à, em mua kem cho anh ăn rồi mà .

- Người đâu mà khôn quá, có mỗi que kem mà phải miệt mài suy nghĩ cả tiếng =.=!

- Ai bảo anh ăn kem, chấp nhận đi. Hihi

Nhi chu môi ra khiến nó chỉ muốn cắn ngay vào cái môi đó thôi =))

11h. Nhi định đi về thì chợt gặp mẹ nó đi chợ về :

- Dạ, cháu chào bác. (Nhi nhanh nhẩu nói)

- 2 đứa vừa học bài xong à?

- Vâng ạ.

Chắc mẹ nó thấy Nhi cầm sách vở nên đoán ra .

- Nhờ cháu cả chứ thằng T cứng đầu, lại lười học nữa.

- Mẹ lại nói xấu con rồi. Con vừa giúp Nhi giải bài tập đấy.

- Thôi đi ông tướng ạ, tôi còn lạ gì cái tính của ông nữa. À, Nhi, hay ở lại đây ăn cơm với bác cùng thằng T luôn, đằng nào cũng sắp đến giờ cơm rồi mà.

Ôi trời, mẹ nói đúng ý nó vãi, yêu mẹ cực.

- Dạ thôi bác, cháu về nhà ăn cũng được ạ, chỉ tại.. - Em ngại ngùng, 2 tay đan chặt vào nhau

- Tại sao ?? Có gì hả ?? – Mẹ nó nhìn em hỏi

- Cháu nhờ T giải bài tập hộ rồi, giờ lại ăn nhờ nữa thì ngại quá.

- Cái con bé này, ngại cái gì. Nói lung ta lung tung, thôi ở ăn cơm với bác cho vui. Nếu được thì trưa cứ sang đây ăn với nhà bác, bác nấu à ăn. Học hành ôn thi ăn đủ chất mới khỏe chứ . Nếu ngại thì làm con dâu bác đi.

Haha. Câu này phải nói là chuẩn luôn, đánh đúng vào tâm lý của Nhi lúc đó

- Dạ... cháu...cháu – Mặt Nhi đỏ bừng rồi, nhìn muốn đi tù quá

- Mẹ cứ trêu Nhi, thôi Nhi ở lại ăn cơm cho vui. – Nó vội vàng nói đỡ hộ Nhi
- Bác đùa đấy, vào nhặt rau với bác đi. – Mẹ nó nói với em, kết vải.
- Dạ. – Nhìn em bên lén, như dâu mới về nhà chồng nó phê rồi đấy . Haha

Chờ 2 người nấu cơm, nó tranh thủ lên tầng sắp xếp lại phòng cái, chứ để bữa mai cũng cảm thấy khó chịu (Lúc này Nhi nhắc nó dọn phòng một lần rồi :D)

12h mẹ gọi nó xuống ăn cơm, mấy món đơn giản thôi, đậu nhồi, rau cải luộc, thêm 2 con cá với đĩa thịt lợn rán :D Cơ mà được ăn với Nhi thì thành món ăn tuyệt hảo rồi.

Nhìn Nhi ăn, nó cũng đủ no rồi (Đùa tí thôi chứ nhìn làm sao mà no được =))). Nhi vốn là một con người khéo léo trong mọi việc, ngay cả trong việc ăn uống cũng vậy. Không phải ngại ngùng mà cũng không vồ vập, hồ hởi, tóm lại là rất khó để diễn tả cho chính xác được.

Ăn cơm xong, nó và Nhi rửa bát, nhìn như vợ chồng son luôn.

Rửa xong, nó và Nhi ra xem Tivi cùng mẹ, căn bản là cũng phải lạnh lùng lúc này đã. Kệ em nó, chứ cái kiểu trước mặt mẹ sần sấn sổ sổ, đút trái cây cho Nhi ăn, thì vừa làm em ý k thoải mái, vừa chướng mắt người lớn. Thôi kệ, cứ tộp vào miếng dưa hấu rồi tính sau.

Ngồi xem TV, nó còn chẳng để ý là đang xem cái gì nữa, cứ ngồi ngắm em hoài à , cơ mà thỉnh thoảng em nhìn lại, mình tránh ngay.

Được một lúc thì Nhi xin phép về, tại về dọn nhà dọn cửa, con gái đảm đang thế k biết , em chào mẹ mình rồi chào mình. Em đi mà lòng hơi buồn. Không sao, gần nhà sao phải xoắn, có gì hứng lên rủ đi ăn chè thập cẩm :D

- Ô hơ hơ.

Nó ngáp một cái rồi quay lại vào nhà.

- Mày có phúc thật đấy, tìm được một đứa như thế.
- Chuyện, con của mẹ mà lại.
- Chỉ giỏi nói xạo thôi . Lo mà học đi , đừng để yêu đương ảnh hưởng đến học hành đấy.
- Con biết rồi, 12 rồi chứ có phải nhỏ nữa đâu.

Nó chạy vội lên phòng chứ nếu ngồi lại thêm lúc nữa thì thế nào cũng nghe mẹ nó nói đủ điều trong cuộc sống này @@!

Bật máy tính lên, định qua liên xô du học tý nhưng lại thôi, tự nhủ quyết tâm không đi du học nữa, có gấu rồi quyết tâm bỏ du học =)) (Cái này chắc các bạn nam nắm rõ nhĩ =)))

” Can you blow my whistle baby, whistle baby ”, nhạc chuông điện thoại của nó vang lên. Đậu xanh rau má thẳng khỉ gió nào lại gọi vào lúc này nhĩ :

- Oi. Gọi bố mày làm gì thế? (Hóa ra là thằng Tuấn gọi)
- Tao đâm chết cụ mày giờ, chiều nay đi nhậu nhé.
- Ok . Chơi luôn, mà đông đứa đi không?
- Toàn bộ con trai lớp mình.
- Vãi. Gần 10 mạng đấy nhĩ.
- Ờ. Mày xác định là lết xác về đi nhé.
- Ôi trời, tao lại sợ quá.

- Haha. Tao chỉ sợ mày lại phê giống vụ lúc trước thôi. (Chắc mọi người còn nhớ lần đầu tiên nó uống rượu nhĩ, phê thôi rồi =)))

- Được rồi con chó, chiều nay tao ày gục luôn.

- Ồ. Tao cũng đang muốn gục đây =))

6h tối. Nó phi xe ra quán đồ nướng gần ngã ba trung tâm.

- Ê. T.

Thằng Tuấn gọi nó

- Đến muộn, phạt ngay. (Cả lũ đồng thanh)

- Các đêch, chơi tao à.

- Không biết. Uống đê.

- Ok thôi.

Làm một ngụm xong luôn. Nó ngồi xuống ghế rồi hỏi :

- Tự nhiên tụi mày lại có hứng đi nhậu vậy?

- Anh em lâu không tụ tập với nhau, thi xong làm bữa cũng có sao đâu.

- Bố tưởng gì to tát lắm .

- Thôi, nhập cuộc thôi nhỉ. Zô nhé.

* Sau đó là đoạn cả lũ nhậu say bí tỉ, nó say lại còn nói lung tung, nói nhảm nữa, ngại quá

33. Chương 33

Đạo gần đây chỗ nó nổi lên phong trào trượt Patin =)) Người người đổ xô đi trượt, chả nhẽ mình lại thua kém bọn nó.

Quyết tâm không thua mấy thằng bạn cùng lớp, nó rủ Nhi chiều hôm đó cùng nhau đi trượt Patin :D

- Nhi ơi chiều đi trượt Patin cùng anh không?

- Chiều nay á?

- Ừ. Nhìn bọn nó trượt vui lắm ^^!

- Được thôi, mà em chưa biết trượt, anh phải dạy em đấy.

- Anh cũng đã biết trượt đâu >”

- Trời ạ, chưa biết mà cũng rủ em đi à =.=!

- Đến đó học sau, haha

- Em chịu cái lí của anh luôn. Híc.

3h chiều, nó và Nhi có mặt tại sân trượt.

Lúc này đã có khá đông người , à quên mất, giá trượt ở đây là 20k/1 giờ, cũng khá rẻ nhỉ.

Nó chọn cho Nhi một đôi giày trượt màu hồng, còn đôi của nó màu đen :

- Để em tự xỏ giày được mà.

- Nào, yên, có phải lúc nào anh cũng được xỏ giày hộ em đâu. >”

- Yêu quá. (Nhi véo má một cái)

- Ái đau !

Xỏ giày xong, 2 đứa cùng ra sân. Đông thể này lấy đầu chỗ trượt đây @@!

Công nhận là lúc đầu học Patin khó thật, đứng không vững, nghiêng ngã, ngã hết chỗ này chỗ nọ =))

- Á. Á, đỡ em với.

Nhi vừa đứng lên đã suýt ngã rồi

- Từ từ thôi, để anh cầm tay em nhé.

Nó cầm tay Nhi rồi nói tiếp :

- Giờ thì cố gắng giữ thăng bằng, nào, bình tĩnh.

Nhi vẫn hơi sợ thì phải, cứ bám riết lấy tay nó hoài @@:

- Bỏ tay anh ra đi chứ.

- Em sợ >”

- Cố lên, đừng sợ. Anh bỏ tay đây.

Nó buông tay ra, Nhi chơi với một lúc rồi cũng đứng yên được :

- Tốt lắm. Giờ tiến về phía anh đi nào.

- Khônggggggggggg

- Cứ đứng yên thế làm sao mà biết trượt được. Nhìn anh này.

Nó định làm mẫu cho Nhi xem, ai dè vừa trượt được vài mét thì trượt chân ngã cái ” bịch ” . Trời ạ, xấu hổ quá @@!

- Lêu lêu, ngã kìa.

- Ai tập mà chẳng có lúc ngã, em trượt đi chứ.

- Được rồi, nhìn em đây.

Nhi lấy hết sức, nhắm mắt lại rồi trượt về phía nó (Ai đời lại nhắm mắt chứ @@)

- Aaaaaaa

- Đâm vào anh giờ.

Không kịp nữa rồi, Nhi đâm vào nó, cũng may lúc đó nó bám được vào lan can của sân trượt nên không bị văng ra ngoài =.=!

- Hihi. Thấy chưa, em trượt được rồi nè.

Nghe giọng nói nhí nhảnh của Nhi sao mà đáng yêu thế không biết.

- Cũng may mà đâm phải anh, chứ đâm vào người khác thì khổ.

- Hứ. Biết thế em tìm mấy anh đẹp trai , giả vờ đâm vào để được họ để ý nhỉ. Hihi

- Sao lại có con người hay nghĩ lung tung thế này không biết . Đấy, người đấy ra kìa, đâm vào đi >”

- Khônggggggggg. Em chỉ thích đâm vào anh để được anh ôm thôi.

- Xì. Lại bắt đầu nịnh rồi đó.

- Ở gần anh lâu thành ra cũng nhiễm phải tính của anh luôn.

- Buôn thế đủ rồi, để anh hướng dẫn em trượt nhé.

Bắt đầu từ những bài tập cơ bản, lúc này Nhi đã giữ thăng bằng được rồi nên bỏ qua bài này, bây giờ tập trượt khoảng ngắn :

- Em nhìn anh này, từ từ thôi, hướng người ra phía trước. Thế, đúng rồi, giờ thì lấy đà đi, vừa vừa thôi, đừng mạnh quá.

- Thích quá. Hihi

- Chuẩn bị xong chưa, bắt đầu trượt nhé.

- Vâng.

- Đưa tay anh cầm cho khỏi ngã.

- Kì lắm >”

- Có gì mà kì, nhìn xem, các đôi ai cũng thế à.

Cầm tay Nhi thật chắc, nó bắt đầu trượt đi chậm chậm, mới học cái gì cũng phải từ từ mà.

- Cảm giác nó trượt trượt thú vị quá.

- Haha. Có muốn nhanh hơn không, anh tăng tốc nhé.

- Không đâu >”

Mà tính ra Nhi học cũng rất nhanh, 30’ sau là có thể tự trượt được mà không cần cầm tay nó. :D

- Học nhanh thế @@!

- Chuyện, em chứ ai đâu.

- Haha. Chờ đấy, để anh bắt em cho coi

Nó trượt đuổi theo Nhi, sân đông người nữa nên cứ trượt được một lúc là lại đâm vào người, cũng may toàn là người quen cùng trường nên không sao.

- Sắp đuổi kịp rồi, chạy nhanh lênnnnnnnnn

- Á. Sao anh trượt giỏi thế.

- Không biết

Bắt chợt Nhi va phải thằng Hòa và ngã xuống đất. Bỏ mẹ rồi, họa vô đơn chí.

- Có sao không? Có bị đau chỗ nào không?

Nó chạy lại gần hỏi :

- Hơi đau đau.

- Rõ khổ, tự nhiên lại chơi trò đuổi nhau này =.=!

- Ấy, ỉnh xin lỗi nhé.

Thằng Hòa nhìn 2 đứa rồi cười gian, bỏ đi chỗ khác.

- Đm thằng khốn đó, nó cố tình làm em ngã đây mà.

- Kệ nó đi anh, chân em đau quá.

- Để anh xem nào, chắc, hình như là bong gân rồi thì phải. Em thử đứng dậy đi xem.

Nhi đứng dậy, bước đi vài bước rồi lại ngồi xuống :

- Đau quá T_T!

- Lên đây, anh công về phòng, trả giấy rồi mình đi về. Xui xẻo thật, không đâu lại gặp thằng trời đánh đó.

Nó công Nhi về phòng , thay giày, trả tiền, nãy giờ 2 đứa trượt vừa đúng 1h, trả 40k tiền sân. Xong. Kết thúc một buổi chiều tập Patin không trọn vẹn.

- Về nhà anh chữa cho.

- Để em về tự chữa cũng được mà.

- Không cãi. Giờ anh đang bận đây.

Nhi ngồi sau xe, vòng tay ôm lấy nó rồi nói :

- Chân em không sao đâu mà, anh đừng lo quá.

Nó im lặng không trả lời, mãi một lúc sau nó mới nói :

- Nếu anh không còn lo cho em nữa thì chắc chắn lúc đó anh đã hết yêu em rồi, vì vậy , lúc mà anh vẫn còn có thể yêu em thì hãy cứ để anh quan tâm, chăm sóc em nhé. Đừng từ chối gì cả, đơn giản là vì chăm sóc , quan tâm em làm anh cảm thấy hạnh phúc.

Nhi khẽ mỉm cười, ôm nó chặt hơn.

Về nhà, nó lấy nước lạnh đắp ngay vào vết thương, sau đó là xoa thêm dầu vào để giảm bớt nỗi đau.

Nhi ngồi trên ghế đưa chân ra cho nó chữa.

- Giờ nhìn em giống công chúa, còn anh thì giống người hầu của em nhỉ. Hihi

- Làm người hầu cho em cũng được, miễn là được ở bên em.

- Moahhhhhhhhh... Anh lúc nào cũng nói thế được.

Đang nói chuyện vui vẻ thì mẹ nó từ trên tầng đi xuống :

- Nhi đẩy hả cháu.

- Dạ, cháu chào bá ạ.

- Bị sao thế kia?

- Cháu bị bong gân chút xíu thôi ạ.

- Cái thằng này, mày làm gì mà để con Nhi nó bị bong gân thế hả?

- Mẹ đúng là, lúc nào cũng nghĩ xấu về con thôi =.=!

- Mày là chúa quậy phá mà.

- Không phải do T đâu bá ơi, cháu gặp chút tai nạn thôi mà.

- Rõ khổ. Tự nhiên lại bị đau thế kia. Thằng T mày chăm sóc Nhi cho tốt đấy, nó mà bị sao thì chết với mẹ.

- Con biết, biết rồi mà..

- Hihi. Mẹ anh quan tâm em quá , em ngại.(Nhi cười rồi thì thầm vào tai nó)

- Xì, việc gì phải ngại. Không muốn ngại thì về làm dâu ẹ anh đi.

- Anh, đúng là.....

- Đỏ mặt rồi kia. Haha

Nhi cúi vào má nó rồi cười tủm tỉm.

- À. Anh này.

- Sao ?

- Lúc trước, cái hôm mà anh ôm em ở trường ấy.

- Hôm đó làm sao.

- Hôm đấy anh đã khóc. Em rất ấn tượng đấy.

- Em thấy anh buồn cười khi khóc hả?

- Không. Ngược lại, em rất thương anh. Em biết mà, con trai mạnh mẽ hơn nên khi khóc nước mắt sẽ mặn chát hơn... Anh luôn nói rằng anh là người mạnh mẽ, nhưng hôm đó em biết anh đã kiệt sức và không còn giữ được sự mạnh mẽ trên khuôn mặt nữa. Anh có thể khóc thoải mái, em hiểu và em luôn thông cảm cho anh mà.

- Em nói thật chứ.

- Từng lời, từng chữ đều là thật... Đơn giản là vì em yêu anh, thế nhé (Nhi nói nhỏ vào tai nó để tránh mẹ nó nghe thấy)

Càng thương Nhi bao nhiêu nó càng ghét thằng Hòa bấy nhiêu, thằng chó này, thích thì cứ nhắm vào nó đây, việc gì phải làm khổ con gái như thế?

Ban đầu thì nó cũng bực lắm, tính gọi mấy thằng bạn đập cho nó một trận, cơ mà về sau bình tĩnh suy nghĩ lại, lớp 12 rồi giờ cũng không muốn đánh nhau, gây gổ, về sau lại bị hạnh kiểm yếu, kém thì bỏ mẹ.

Sau giờ học ngày hôm đó, nó chặn xe thằng Hòa lại ở dưới khu để xe :

- Làm gì thế?

- Nói chuyện với tao chút.

Lúc đó mọi người xung quanh tưởng bọn nó sắp đánh nhau nên có mấy đứa bạn nhảy vào can :

- Thôi, có gì từ từ giải quyết đi

- Đây là nhà trường đấy T ơi.

- Mọi người sao thế? Tao với Hòa chỉ nói chuyện với nhau chút thôi, không có gì đâu mà lo.

Nghe thế thì bọn nó cũng tản ra, nó với thằng Hòa bước ra chỗ rẽ của cầu thang, đứng đó. Nó rút bao thuốc ra, lấy bật lửa làm điệu rồi nói :

- Hút không?

- À được.

Nó quăng một điếu thuốc cho thằng Hòa kèm cái bật lửa, 2 đứa phì phèo khói thuốc một lúc rồi nó bắt đầu nói :

- Tao cũng không muốn gây lớn chuyện đâu. Giờ nói thẳng luôn nhé, Nhi là của tao, của tao, mày hiểu chưa? Với việc mày gây ra với Nhi cũng đủ để tao ày một trận, nhưng tao sẽ không làm thế. Tính tao không thích đánh nhau, mày với tao có thể giải quyết việc này theo hướng hòa bình. Ok?

- Haha. Sao mày lại nghĩ dễ dàng như vậy?

- Tao chỉ nói những gì tao nghĩ thôi.

- Thật nực cười, giờ đây nếu tao có từ bỏ đi nữa thì Nhi cũng sẽ phải rời bỏ mày mà thôi.

- Tại sao?

- Nói ày biết nhé, tháng 4 này Nhi sẽ phải đến Hải Phòng và định cư luôn ở đó. Chà, có lẽ sẽ lâu lắm 2 đứa mày mới có thể gặp lại nhau đấy.

Cái gì?? Nó như chừng người lại khi nghe câu đó...

- Mày nói thật không?

- Những việc khác thì tao không chắc, nhưng về việc này thì là sự thật. Bố mẹ tao chơi thân với bố mẹ Nhi nên biết được việc đó. Xuống đó định cư, với lại cũng tiện cho việc học hành của Nhi và công việc của bố nó nữa.

- Sao tao không biết?

- Nhi muốn giấu thì sao mày lại biết được.

Giờ cảm xúc của nó đang rất bối rối, không biết là có nên tin lời thằng Hòa không nữa. Nó vội vàng vứt điều thuốc xuống đất rồi phóng xe về nhà.

Suốt cả đường đi, nó cứ miên man suy nghĩ, những lời nói của thằng Hòa cứ lẩn vẩn trong đầu nó, nó bắt đầu nghĩ đến trường hợp xấu nhất có thể xảy ra. Chết tiệt, tại sao lại có thể có chuyện này cơ chứ???

Về nhà, nó không gọi ngay cho Nhi mà nằm yên trên phòng nghĩ ngợi...Bất giác nó đọng lại vào quyển nhật kí ngày xưa, lật giở từng trang, từng trang, kí ức của nó ùa về một cách không thể kiểm soát. Mọi thứ diễn ra nhanh quá, y như một giấc mơ vậy...

Bây giờ mới là tháng 1, vẫn còn 3 tháng nữa để nó tiếp tục được chăm sóc , yêu thương Nhi. Nó quyết không để Nhi biết rằng nó đã nắm được bí mật mà Nhi định giấu, nó sẽ vẫn tươi cười, vẫn cứ vui vẻ như không biết gì. Để rồi một ngày Nhi rời xa nó, nó hoàn toàn có thể tự hào rằng mình đã không khóc khi 2 đứa chia xa.

27/1/2013.

Đẹp bỏ những áp lực của học hành sang một bên, giờ đây là những giây phút vui chơi thoải mái đón chào một cái Tết an lành sắp đến.

Vẫn là những chỗ vui chơi quen thuộc, quán cafe mèo của anh Hùng, quán trà chanh của bá Hoa, quán bánh đúc của bá Vân... Nó và Nhi đi khắp nơi trong thành phố để cảm nhận được hương vị tươi mới của mùa xuân đang tràn về.

Đôi lúc nó rất muốn hỏi Nhi rằng tại sao Nhi sắp rời xa nó, tuy nhiên, mỗi khi định nói thì nó lại như có vật gì ứ nghẹn chặn ở cổ.

Nó thèm cái cảm giác khi xem phim ma, Nhi ôm chặt lấy nó và không dám mở mắt ra nhìn dù chỉ một chút (Xem phim 3D kiểu như là nó ngay trước mặt mình luôn, Nhi sợ là phải =.=)

Đôi lúc tính nhi rất trẻ con, nhí nhảnh, nhưng có lúc lại trầm ngâm, triết lí đầy sâu xa, thật đúng là, không làm sao hiểu được hết tâm lý con gái cả.

- Ôm chặt vào .

- Sao tự nhiên lại đòi ôm thế.

- Ôm đi, hôm nay khác với mọi ngày mà.

- Khác gì mà khác?

- 27/3/2011 - 27/1/2013

- À. Hihi, sao anh nhớ được thế, em còn quên mất ngày đó cơ .

- Người ta gây ấn tượng thế mà quên à? >”

- Cái ngày đó là ngày em sợ nhất ý, ai đòi lại bỏ người ta đứng ở trường cả tiếng đồng hồ, sợ muốn chết luôn.

- Anh cố tình làm thế đấy. Haha

- Thôi đi ạ, quên thì nói luôn cho nhanh đi.>”

Những giờ phút vui vẻ như này thực sự khiến nó thấy thoải mái, nó không biết sẽ còn tiếp tục trong bao lâu nhưng chắc chắn nó sẽ không để mất Nhi nữa đâu, không có lần thứ 2 ta để lạc mất nhau.

6/2/2013

Một cái Tết nữa đang cận kề, nhà nhà, người người đều tất bật chuẩn bị đón Tết.

Cả buổi sáng nó và anh nó dọn dẹp sạch sẽ 3 tầng nhà, lau dọn bàn ghế, trang trí nhà cửa thật đẹp đẽ :

- Anh ơi, năm nay em còn được lì xì không?
- Cái gì, mày có bị dở hơi không thế? Lớp 12 rồi còn đòi lì xì à?
- Sao không được , mấy đứa bạn em cũng được đấy thôi.
- Mày nhìn đi, để anh bảo với mẹ năm nay không lì xì mày nữa. Haha
- Anh toàn cậy lớn bắt nạt em thôi.
- Đùa mày tý cho vui, thích mừng bao nhiêu anh mày mừng cho.
- 1 củ.
- Phấn ngay, anh mày đi làm mệt mỗi cả tháng, lương mới 3 củ mà à 1 củ là sao.
- Haha. Em đùa thôi, gớm.
- Tiên sư mày.

Thằng anh cốc đầu nó phát cho bõ ghét rồi 2 anh em lại vui vẻ làm nốt các công việc còn lại.

Buổi chiều thì đến lúc nó phải phụ Nhi đi chợ...

Khỏi nói, không biết có cái gì chán hơn là đi chợ cùng con gái không nữa. =.=!

- Sắp xong chưa?
- Chưa, còn nhiều lắm .
- Ôi trời..

Đi chợ vào lúc Tết như này thì khỏi phải nói luôn mọi người ạ, tuy nhiên nó không hề thấy bức tức hay mệt mỏi gì cả, đây là công việc rất bình thường mà :D

Loanh quanh một hồi tầm 2 tiếng thì cũng gọi là tạm ổn.

- Xong. Giờ về thôi anh.
- Sao em mua nhiều thế @@!

Nó không khỏi bất ngờ khi nhìn đồng đồ mà nó đang xách : cá, thịt, đậu xanh, giò, chả, lá dong... chưa kể đến mấy túi quả mà Nhi đang xách nữa.

- Có khi năm sau không đi chợ cùng em nữa, huhu.
- Á. Không được lười, năm nào anh cũng phải đi cùng em, biết chưa.

Nó trầm nghĩ, năm nào cũng được đi chợ Tết cùng Nhi thì vui quá, đúng, chỉ sợ không được như vậy nữa thôi.

Lọc cọc xánh bạch đồ đi theo Nhi, giờ nhìn nó giống y như một người hầu đang đi theo chủ vậy T__T!

- Ấy chết, quên mất chưa mua cành đào rồi.
- Trời ạ.
- Thôi kệ, để sáng mai đi cũng được. Hihi
- Sáng mai anh bị ốm rồi =.=!
- Điều, người đâu mà điều thế, biết trước bệnh của mình cơ à.
- Đi phải được thưởng mới đi cơ.
- Hi. Được rồi, thế Tết em lì xì cho, được chưa.

Nó cười nhăn nhó rồi nói :

- Thật nhé, phải có lì xì đấy

Nó không biết tại sao nó lại thích được mọi người lì xì như vậy nữa, bất kể là lì xì bao nhiêu, miễn là được cầm trong tay phong bao lì xì mới tinh, hít thở cái mùi thơm thơm là nó đã thấy thích thú rồi.

34. Chương 34

Về nhà lúc 5h chiều. Cái đậu xanh, vừa kịp làm cốc nước cho đỡ khát thì thằng Tuấn lại gọi nó :

- Giề.

- Ê, sang nhà tao phụ tao với.

- Phụ cc, làm sao mà phải nhờ tao

- Bố tao đi có việc rồi, ngày mai mới về, mày sang giúp tao khiêng mấy cái tủ với.

- Sao không cùng mẹ mày làm đi.

- Mẹ tao bận làm thức ăn chuẩn bị Tết, đậu xanh rau má mày, sang đây nhanh.

- Ờ rồi, chờ bố tỹ.

Thằng trời đánh này , đúng là toàn làm phiền nó thôi.

10' sau nó có mặt tại nhà thằng Tuấn :

- Cháu chào cô ạ.

Nó nhanh nhẩu chào.

- T à, vào nhà đi cháu.

- Nào, nhanh nhanh, đi cùng tao.

Thằng Tuấn kéo tọt nó lên tầng 3.

- Đây, cái tủ với cái giường này, cả mấy cái chăn nữa.

- Cái đệm, phòng mới của mày đây à?

- Ủ. Sao, trông oách không?

- Oách thằng bố mày ý, bần bỏ mẹ đi, quần sịp vứt tứ tung thế à?

- Nhỏ mồm cho tao cái. Tiên sư mày.

Nó bật cười vì thằng bạn chí cốt này, con trai thì có lẽ là không gọn gàng mấy, nhưng ít ra cũng không nên tệ như thằng này chứ @@

- Bố giúp mày một lần thôi, lần sau thì tự đi mà làm nhé.

- Rồi rồi, giờ thì khiêng cái tủ ra ngoài đi nào.

Bỏ mẹ, cái tủ thì to, sức 2 đứa thì chẳng được bao nhiêu, mỗi lần dịch được một tỹ, một tỹ mà đã bỏ hơi tai rồi.

- Dô ta nào. Mày kéo đi, tao đẩy phụ cho

- Tao đang đẩy đây, mày không thấy à?

- Đẩy dẻo gì yếu như con gái vậy?

- Lỡ đẩy mạnh quá đổ xuống chết mày thì tao đền sao đây? Mất đi thằng bạn ngu như mày đúng là không nỡ.

- Ngu thẳng bố mày ấy. Đm

Công nhận nói chuyện với mấy thằng bạn thân rất thoải mái, không hề phải e dè gì cả, nghĩ gì nói đó. Mà những thằng bạn thân là những đứa mà mình chửi nó, nó chửi lại, sau đó lại cười hề hề với nhau =))

Phụ thằng Tuấn dọn cái phòng của nó đến 6h tối mới xong. Đi chợ với Nhi đã mệt rồi, giờ thêm thằng chó này nó hành cho nữa đúng là nó không chịu nổi. Nó nằm phịch ra giường thằng Tuấn nghỉ một lúc :

- Ê thằng chó,lấy cho tao cốc nước lạnh.

- Tự đi mà lấy.

- Không lấy tao đâm một phát chết luôn chứ đừng đùa.

- Tao lại sợ mày quá.

Nói thế nhưng thằng Tuấn vẫn xuống nhà lấy cho nó cốc nước với mấy trái táo lên phòng.

- Ăn đi này.

- Ổ thằng này tốt nhỉ.

- Tốt cái cmm. Ăn nhanh rồi phẩn đi , tính ăn chực ở nhà tao à? Haha

- Tao thèm lắm ý. Thôi tao đi về đây, Tết có đi đâu chơi không chú em?

- Tao á? Không biết, để xem thế nào đã. Mà từ từ, việc Nhi sắp đi là thật à?

- Có lẽ vậy, tao cũng không chắc nữa.

- Buồn nhỉ?

- Việc gì phải buồn.Mày cứ yên tâm đi, rồi đâu sẽ vào đó, chắc chắn là như vậy.

Nó quay lưng đi xuống dưới nhà :

- Ở lại ăn cơm với Tuấn đi T

- Dạ thôi cô ơi, tỳ cháu về muộn mẹ lại hỏi.

- Ủ. Thế tết nhớ sang cô mừng tuổi cho nhé.

- Vâng ạ, tất nhiên rồi

35. Chương 35

Do hôm trước làm mệt cả ngày, thành ra nó ngủ một mạch đến 9h mới tỉnh dậy, tỉnh nằm trên giường lười một lúc nữa rồi mới xuống nhà mà thằng anh nó đã gọi ầm ĩ rồi :

- T đâu. Xuống đây giúp anh với nào.

Nó uể oải đáp lại :

- Anh lớn rồi làm hộ em đi.

- Khỏi. Mày không xuống tao lên xách cổ xuống giờ.

- Đây ... xuống ngay..

Mò mẫm xuống nhà, cứ tưởng ổng gọi làm việc gì lớn lắm, ai dè xuống ngồi gói bánh cùng ổng.

- Trời ạ. Anh tự gói đi, em lười lắm.

- Không được lười. Mày thấy anh lớn như này mà vẫn phải gói nè, biết chưa.

Quên mất là anh tôi gói bánh chưng rất khéo, không khác gì mẹ tôi gói luôn.

- Anh thích gói bánh như vậy về sau lấy vợ thì còn đâu việc cho vợ làm nữa.
- Cái thằng này hay nhỉ, mà cũng phải tập gói đi, mai này anh không ở nhà nữa thì còn biết giúp bố mẹ, lớn đùng rồi còn gì.
- Haha. Được rồi.. Cứ Tết nào anh cũng ca một bài với em..
- Anh phải nói để mà biết nhiều hơn, rõ chưa.
- Haha. Miễn anh không cóc đầu em như lúc bé là được.
- À. Nói đến hồi bé, mà còn nhớ lúc anh em mình đi hái trộm nhãn không?
- Sao không nhớ....Để em kể lại cho này..

2 anh em vừa ngồi gói bánh vừa trò chuyện, ôn lại kỉ niệm cũ vui vãi =))

Gói bánh xong, cứ tưởng được nghỉ ngơi ai dè thằng anh nó bắt đi ra chợ hoa chọn cảnh Đào về trang trí nhà @@

- Em tưởng cảnh Đào là mẹ mua chứ.
- Mẹ còn bận nhiều, mà bớt chút thời gian đi với anh không được à.
- Em có bảo không đi đâu, hỏi chút thôi.
- Thế thì lên thay quần áo đi.
- Mặc như này cũng được mà.
- Thằng điên này, mà tính quần cộc, áo 3 lỗ dạo chợ hoa à.

Híc, trời lúc đó cũng không đến nỗi lạnh lắm, mặc thế cho thoải mái, thôi kệ, cứ nghe lời thằng anh vậy.

2 anh em loay quanh chợ hoa tầm 1 tiếng cuối cùng cũng chọn được một cảnh gọi là ưng ý, vừa đẹp lại rẻ nữa chứ. (Có 75k thôi à =)))

- Đây, mà cầm lấy cho chắc đấy, không tý gió thổi bay mà với hoa đi là anh không biết đâu.
- Xì, em bay được thì trời có mà sập.

Về nhà, nó chọn cái bình to nhất ra cắm cảnh Đào vào, kèm theo đó là thổi mấy quả bóng bay, treo thêm mấy cái đèn nháy vào, loáng cái là rực rỡ luôn =))

Buổi chiều là lúc trông nồi bánh chưng. Đáng lẽ chiều nay nó tính đi chơi nhưng mà gọi thằng nào cũng bận hết rồi nên thôi, năm nay làm con ngoan, ngồi nhà trông bánh hộ mẹ vậy.

- Năm nay không biết có còn được lì xì nữa không đây . Haizz

Nó ngồi thở dài.

- Mà lớp 12 rồi còn tính lì xì à?
- Tất nhiên rồi. Anh năm ngoái vẫn được cô chú lì xì cho còn gì.
- Thôi, nếu không có ai lì xì ày thì vẫn có anh mà . Lo gì.
- Thật không?
- Nói phét mà làm gì.
- Bao nhiêu tiền?
- 50k.
- Ẹc, có mỗi 50k thôi á?
- Chứ mà đòi bao nhiêu.

- Ít cũng phải trên 100k chứ.

- Ồ. Còn tùy thuộc vào thái độ của mày nữa, từ giờ đến giao thừa mà ngoan có khi anh mày tăng tiền cho. Haha

Biết ngay là thằng anh lại tìm cách dụ dỗ nó làm hộ mọi việc đây mà. Kệ, không sao, có tiền là ok rồi , mà việc cũng xong gần hết rồi nên không lo mấy.

Trông nồi bánh đến 12h đêm thì cũng gọi là xong, mệt hết cả người, nó tranh thủ tắm rửa rồi lên phòng ngủ luôn.

9/2/2013.

Chà, hôm nay là ngày đặc biệt đây. Nốt ngày hôm nay nữa thôi là sẽ sang năm mới 2013, hi vọng sang năm mới nó sẽ gặp nhiều may mắn =))

Mở mắt ra lúc 8h30 sáng, mò xuống nhà làm nửa cái bánh chưng rồi lên phòng, đóng cửa chiến DotA.

Không biết ở chỗ mọi người như nào chứ ở chỗ nó đã thành thông lệ rồi, cứ vào chiều tối hôm 29 Tết là các gia đình trong khu nó tổ chức ăn tất niên tập thể, vui cực kì í.

5h30 chiều, nó tắm rửa, thay quần áo rồi cùng anh và mẹ nó vào ngõ. Chà, mấy bàn đã bày đầy thức ăn rồi à, ngửi thơm quá đi mất.

Năm nay có vẻ đông đủ anh em hàng xóm quá, mấy anh chị đi học xa đều về hết.

Ngồi được một lát thì chú Giáp, đại diện cho xóm lên phát biểu , chúc mọi người năm mới dồi dào sức khỏe, thành đạt, chú phát biểu xong thì đúng là mọi người vỗ tay ầm ầm à.

Sau màn phát biểu thì đến màn gì các bạn biết rồi đó, chén thôi .

Nó, anh nó và 3 anh nữa ngồi chung một bàn. Nó thì thuộc loại bé nhất lũ rồi ==

~5 người vừa ăn , vừa nói chuyện cũ rất vui vẻ, nhớ lại cái thời trẻ con 5 thằng đi chơi cùng nhau :

- À. Cũng phải có tí rượu cho khí thế chứ nhỉ.

- Haha. Tất nhiên.

- Nào, mấy anh em mình cạn nào.

- 1 2 3 zô..1 2 3 uống..

5 anh em ngồi uống, bàn tán , chém gió đến hơn 7h thì tàn bữa cơm, ai trở về nhà nấy chuẩn bị những thứ cuối cùng trước giao thừa.

Nó về nhà giúp mẹ làm nốt mấy thứ lặt vặt, nhìn thế thôi mà nó cũng chiếm khá nhiều thời gian của nó, quay đi quay lại thì đã gần 9h rồi.

- Mẹ ơi, tỳ con đi xem pháo hoa nhé.

- Đi xem pháo hoa à, anh đi với.

- Anh nghỉ đi.

- Gớm, nói thế thôi chứ cho đi cùng không thềm đâu. À mà này, đi ra chỗ đông người thì nhớ cẩn thận, đừng có gây gỗ lung tung đấy .

- Em biết rồi, yên tâm.

Hí hí, chờ bao nhiêu năm rồi giờ mới có cái Tết có người yêu đi cùng ==!

Chạy xe sang nhà Nhi thì đã thấy Nhi chờ ở cổng trước rồi :

- Chào người đẹp. Chờ anh lâu chưa?

- Chào người xấu. Chờ lâu lắm rồi ý.

- Lên xe đi, sắp đến giờ người ta bắn pháo hoa rồi.

Nhi trang điểm nhẹ một chút, bôi thêm chút son và đội một chiếc mũ có vành màu đen, khoác thêm cái áo khoác cũng màu đen nốt. @@

- Trời ạ, mặc đồ màu đen nhiều có ngày biến thành cục than đấy.

- Hihi. Em đồ đấy.

Nhi ngồi sau nó mà mùi hương bay ra làm nó mê mết, đúng là con gái thường có mùi thơm rất dễ chịu @@!

Híc, chạy xe ra cầu hóng pháo hoa thì thấy đông quá, cũng may mà còn tìm được một chỗ chen chân, tuy hơi xa chỗ bắn pháo nhưng còn hơn là chen chúc chỗ đó, đông vậy chắc ngộp thở chết luôn à.

2 đứa chờ một lúc thì pháo hoa cũng bắt đầu bắn, từng đợt, từng đợt pháo hoa được bắn lên trong sự khen ngợi, trầm trồ của mọi người.

Nó cầm lấy tay Nhi, Nhi dựa vào vai nó, vừa xem vừa nói :

- Đẹp quá anh ơi. Nhìn kìa...

Nói xong Nhi lại lấy tay chỉ chỉ lên trời. Cảm giác lúc này thật ấm áp và hạnh phúc, nó chỉ muốn ôm Nhi mãi thôi, muốn ôm thật chặt cái hình bóng bé nhỏ mà đáng yêu ấy...

Vào những giây phút như vậy, nó chợt nghĩ đến những thứ xa xăm trước mắt. Nó tự hỏi lòng mình " Yêu có gì là vui ?"

Tình yêu đôi khi sẽ mang đến nhiều sầu muộn, nhưng đó là chuyện của một tương lai nào đó mờ mịt và chẳng định hình.

Tình yêu không chỉ gắn với hạnh phúc, nụ cười, yêu thương mà còn có những hờn giận, cãi vã, bất đồng. Có như vậy mới gọi là tình yêu. Những cuộc tình êm đềm quá đôi khi lại rất buồn, bởi người ta rất dễ quen với cảm giác hạnh phúc và sẽ không thể chịu nổi những mất mát, đau đớn khi hạnh phúc ấy bắt đầu rạn nứt.

Nhi sắp phải xa nó, không sao, nó sẽ tập quen với việc đó, nó biết rằng khoảng cách không thể làm tình yêu trở nên thay đổi, chắc chắn là như vậy...

Bất giác nghĩ đến lúc chia ly, lúc đó liệu Nhi có khóc không nhỉ? Nó không đủ can đảm để nghĩ tiếp nữa, nó ôm lấy đầu Nhi và vuốt ve mái tóc đó...

- Anh sao thế? (Nhi nhẹ nhàng hỏi nó)

- Không sao đâu. Cứ để anh ôm em thế này một lúc nhé, chỉ một lúc thôi.

Nhi cũng đưa tay ôm lấy nó, 2 đứa cứ ôm nhau như vậy cho đến khi pháo hoa kết thúc. Nhận ra quên mất chưa đòi lì xì của em, nó vội nói :

- Lì xì của anh đâu. Hôm trước bảo sẽ tặng anh mà =.=!

- Hi. Tất nhiên anh sẽ có.

- Đâu đâu?

- Muốn có thật chứ.

- Thật mà >"

- Đây này...

Nhi hôn lên má nó rồi nói :

- Thế nhé. hihi

- Ừ đâu, ừ chịu đâu.

- Trời ạ, thế là phải lì xì lại à >"

- Hôn vào môi đi, đây này.
- Nhưng mà...
- Không có ai nhìn đâu , yên tâm đi.

36. Chương 36

Chà, có từ gì để diễn tả cảm giác của nó lúc này nhỉ? Băng khuâng, thoáng chút luyến tiếc...

Buổi sáng học trên lớp, nó cứ ngồi thẫn thờ nhìn ra ngoài, ánh mắt vô định của nó nhìn ra ngoài khoảng không ngoài kia

- Ê. (Thăng Tuấn gọi nó)
- Hả?
- Làm gì mà cứ nhìn ra ngoài thế, chép bài đi.
- Haizz. (Nó thờ dài)
- Tao biết là mày sắp xa Nhi, nhưng mà mày cứ ủ rũ thế này thì làm được gì?. Xa nhau thì vẫn phải xa thôi, thay vì buồn bã như này, tao nghĩ 2 đứa nên tổ chức đi chơi đâu đó cho thỏa thích. Ôi trời, xa nhau thì vẫn cứ yêu nhau chứ có phải chia tay đâu.
- Ồ. Mày nói cũng phải. Thăng này thỉnh thoảng lại đưa ra được ý kiến hay phết nhỉ.
- Tao chứ ai nữa.
- Thôi, bớt xl đi ông tướng ạ.
- 2 bạn bàn cuối nói ít thôi nhé.

Thầy giáo nhắc nhở 2 đứa nó, này giờ lỡ nói to quá =.=!

11h30. Hí hửng đi về nhà chuẩn bị cho buổi chiều đi chơi cùng Nhi, ai dè Nhi lại bận chuẩn bị đồ đạc không đi được, xui không cơ chứ.

Cuộc sống của nó là muôn vàn khó khăn, thử thách đang chờ đợi trước mắt. Nó biết, xa Nhi cũng là một thử thách mà nó sẽ phải đối mặt và vượt qua, nó sẽ không gục ngã đâu, chắc chắn là như vậy.

Tối 27/4/2013

Ngày cuối cùng nó được ở cạnh Nhi.

- Nhi.
- Sao thế?
- À...hmm...
- Anh nói đi chứ >”
- Anh muốn em ở cạnh anh tối nay, nhé.
- Em....em....
- Có gì không được à?
- Em ngại mẹ anh >”
- Có gì đâu mà ngại, mẹ anh coi em như con dâu rồi ý. Haha

- Lại nói thế rồi , đã cưới xin gì đâu mà bảo là con dâu .

- Đợi anh 5 năm nữa rồi anh sẽ lấy em về làm vợ. Hí

- Ừ lấy anh đâu, em lấy con mèo còn hơn.

Nhi bế con mèo lên rồi vuốt ve nó

- Lâu lâu, ai đời lại lấy con mèo bao giờ.

- Con mèo ngoan hơn anh. Hihi

- À, phải rồi, mèo thì lấy mèo là phải. Haha

- Sao lúc nào anh cũng tìm ra được lí do để thắng em thế. Trời ạ .

Nhi nhắm mắt nũng nịu nó nhìn yêu ơi là yêu. Nó đưa tay vuốt tóc Nhi rồi khẽ thở dài, từ giờ có lẽ nó sẽ không còn dịp đứng chờ Nhi để chờ Nhi lên trường, hay là nghe những lời trách móc, không nheo của Nhi nữa, híc.

Đêm đến , Nhi nằm gọn trong lòng nó, đầu Nhi dựa lên ngực nó. Nhi cứ thủ thủ, thủ thủ mãi những câu truyện tưởng chừng không bao giờ chấm dứt...

Dần dần, tiếng nói của Nhi nhỏ dần, nhỏ dần và tiếng thở cũng đều dần, Nhi đã chìm vào giấc ngủ.

Nó biết ngày này sẽ tới, từ rất lâu rồi...

Đây là đêm cuối cùng 2 đứa ở bên nhau, dù đã rất khuya rồi nhưng nó vẫn cố không ngủ thiếp đi. Vì nó biết, ngày mai thức dậy, nó sẽ phải xa Nhi, ngày mai khi bình minh tới, 2 đứa sẽ phải xa nhau, nhưng đêm nay nó sẽ ôm Nhi thật chặt, thật chặt...

Nó đang ngồi đây và ngắm nhìn vẻ đẹp hoàn mỹ của Nhi, trong vòng tay nó, trông Nhi thật xinh đẹp biết bao. Nó ngước ra phía ngoài cửa sổ kia, nhìn lên trời cao , bầu trời đang dần dần mù mịt, những vì sao đang lụi tàn báo hiệu bình minh sắp đến.

Nó thầm ước, ai đó hãy níu giữ thời gian chậm lại nhưng nó biết điều này thật khó, và rồi khi ánh sáng ngày mai tới , Nhi sẽ ra đi, để lại nó một mình ở lại, cô đơn và lạnh lẽo...

Nó chưa bao giờ muốn dừng lại vì nó không muốn mắc kẹt trong cuộc đời một mình (Nhi à, thực sự anh không đủ dũng khí để chấp nhận việc này đâu.)

Nó đã rất sợ bóng đêm, tuy nhiên giờ đây bóng đêm lại là tất cả những gì nó muốn , tất cả những gì nó muốn....

Giờ đây, trong đầu nó là muôn vàn những dòng suy nghĩ khác nhau...

... Anh vẫn sẽ luôn là người đầu tiên bật cười khi nghe em kể chuyện vui...

... Anh vẫn sẽ luôn là người đầu tiên xuyết xoa khi nghe em kể “chuyện xấu hổ” của mình...

... Anh vẫn sẽ luôn là người đầu tiên cho em bờ vai tựa vào mỗi khi em buồn vì điều gì đó...

Tình yêu của anh dành cho em đẹp và tuyệt vời lắm đấy. Anh hứa sẽ không bao giờ làm em thất vọng đâu, chắc chắn đấy...

Tất cả... đơn giản chỉ vì... anh yêu em, cô bé ngốc nghếch!

Sáng tỉnh giấc lúc 7h30. Quay sang thì đã không thấy Nhi đâu rồi, lục tìm cái điện thoại thì thấy có tin nhắn của Nhi để lại cho nó :

” Em đi đây, em sẽ nhớ anh nhiều lắm, ngốc của em ạ. Khi em đi, anh nhớ phải tự chăm sóc mình nhớ chưa, chăm sóc cả con mèo của em nữa đó. Khi em trở về, nhất định anh phải mạnh mẽ và thay đổi, trưởng thành hơn trước nghe chưa >”

Nó bật cười vì tin nhắn ngộ nghĩnh của Nhi để lại cho nó. Nó bước ra ban công, ngắm nhìn bầu trời và hít thở bầu không khí trong lành buổi sáng.

Có lẽ giờ đây Nhi đã lên xe và bắt đầu đi rồi, nó sẽ chờ đợi, chờ đợi một ngày nào đó Nhi quay lại với nó, để rồi ngọn lửa yêu thương lại một lần nữa được thắp lên, bừng sáng và nồng ấm hơn bao giờ hết.

Ngày hôm qua. Ngày của những hạnh phúc ngọt ngào và của cả những vết đau chưa kịp đặt tên. Đôi lúc nó khiến ta dằn vặt, khiến ta lưu luyến, vẩn vơ. Nhưng hãy nhìn xem, tất cả đã lùi hết lại phía sau, phía-của-ngày-hôm-qua. Và việc của ta là tiến về phía trước.

Có thể ngày hôm qua thật buồn, nhưng ngày mai chắc chắn sẽ mỉm cười với bạn. Chỉ cần bạn dũng cảm, giữ chặt niềm tin và tiến về phía nó.

I'm Fighting.....

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/to-se-khien-cau-yeu-to>